

קונטרס

סדר הכנה

לקט מדברי רבותינו
ודברי הדרכה שנשמעו
בכנסי 'סדר הכנה' של 'דרשו'
לבני הישיבות מסיימי ישיבות קטנות
העולים לישיבות גדולות

יו"ל ע"י ארגון

'דרשו ד' ועוזו'

קרן עולמית לחיזוק ועידוד לימוד התורה

רח' הקבלן 45 ת.ד. 43064 ירושלים

טל. 02-5609000

סדר עימוד והפקה:

"חמד" - מ. מן 02-6516515

תוכן ענינים

ג. כפתח.....

הרב בנימין בירנצוויג שליט"א

ה. שלשת הסיבות.....

אחד הרבנים שליט"א

ח. עשרת הכללים.....

הרה"ג רבי דוד הופשטטר שליט"א - נשיא 'דרשו'

יא. וכארי יתנשא.....

מרן הגרא"מ שך זצוק"ל

יז. סוד קיום עם ישראל.....

מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל

כח. מעלתם של בני התורה בדורנו.....

מרן הגרמ"י ליפקוביץ זצוק"ל

כב. הישיבה בנין יסוד החיים.....

מרן הגרא"ל שטיינמן שליט"א

שמות הכנסה לשיבה גדולה..... כח

מרן הגרי"ג אדלשטיין שליט"א

הכונה והדרכה לבאים בשערי השיבה גדולה..... ל

הגאון הגדול רבי משה הלל הירש שליט"א

חשיבות השיבה בחיי האדם..... לא

הגאון הגדול רבי דוד כהן שליט"א

השיבה בית היוצר ליצירה הנעלה ביותר בבריאה..... מד

הנה"צ רבי אורי ויכבלום שליט"א

השיבה הגדולה שאיפה לגדלות..... מח

מתיקות התורה כיצד?

שאלות ותשובות ממרנן ורבנן גדולי ומרביצי התורה שליט"א..... נט

השיעור - חשיבותו ומעלתו בחיי השיבה הגדולה

שיח קודש של גדולי ראשי השיבות ומרביצי התורה שליט"א..... ע

השיבה בית חיינו..... עט

מאמר ייחודי לבן השיבה בימינו..... פא

כלי העליה בדורינו..... פח

בפתח

בחור יקר היי

מסיים שיעור ג'

העולה בשנה הבעל"ט לישיבה גדולה

בימים אלו הנך עומד בסיומו של פרק נכבד ונעלה במסכת העליה הרוחנית של נערי ישראל, כשאתה מסיים את לימודיך במסגרת הישיבה הקטנה.

במהלך לימודיך בישיבה הקטנה עוצבה אישיותך, הפכת מילד לנער וקיבלת על עצמך את נועם עול התורה. שיעורי עיון ובקיאות, מוסר והלכה, הפכו לסדר יומך – סדר יומו של בן תורה. ערכי הנצח של עמינו הנבחר ננסכו בך בעוז ותעצומות כשהנך לובש צורה של בן עליה, משתלם במידות וביראת שמים שהורה וחותר אל עומק מחשבת עבודת התפילה.

הישיבה היא בית היוצר של העם היהודי לדורותיו!!!

הישיבה מעמידה את הנער על דעתו, מעניקה לו את מבט ההשקפה הנכונה על מזהות חייו וקיומו של האדם עלי אדמות ונוסכת בו את הכוחות המיוחדים ואת הכלים שעצמם יצעד לאורך שביל עלייתו הרוחנית ובהם יבנה את ביתו – בית ד'.

מה גדולה ונכבדת השעה בה הנך ניצב על מפתן הכניסה להיכל הישיבה הגדולה.

בישיבה הגדולה אתה עומד בפני המעבר מעולמו של נער לעולמו של בן תורה – בוגר, שלב נכבד ונעלה נוסף במסכת חיי העליה הרוחנית. הישיבה הגדולה היא הבנין

התורני בעל המימד המקיף ביותר עבור מי שזכה להיקרא בתואר הנכסף "בן תורה".

האתגר הרוחני והתורני העומד בפניך עם כניסתך לישיבה הגדולה הוא עצום ודורש התייחסות מעמיקה ומקיפה. לא הרי ההתמודדות היומיומית בישיבה הקטנה כגודל החשיבות שחובה עליך לייחס למטרות הנעלות הניצבות בנך בישיבה הגדולה וההתמודדות עימן.

וככל ענייני תורה ומצוות, כגודל ההכנה – משובחת התוצאה. ככל שתעמיק בהכנה הגדולה לקראת כניסתך להיכל הישיבה הגדולה, הן מבחינת הלימוד, ההנהגה, הרצון והכוונה להשקיע כל שבך על מנת לגדול ולפרוח בכרם בית ד', כך תהיה הצלחתך גדולה וכבירה בבחינת השלימות הנכספת.

על כן, בעצה ובהדרכה של מרנן גדולי ישראל וראשי הישיבות שליט"א, נטל על עצמו ארגון 'דרשו' לערוך עבור בני הישיבות הנכנסים לעולמה של הישיבה הגדולה, את כנס סדר הכנה המתקיים זו השנה השלישית אשר בו נשמעו דברי הדרכה והכוונה לבני הישיבות מפי גדולי ישראל, משגיחים ואישי חינוך.

מה נהדר היה מראה למעלה מאלף הבחורים מסיימי הישיבות הקטנות אשר ישבו בכנס האחרון והאזינו בקשב רב לשיחות ההדרכה של מרנן וראשי הישיבות שליט"א. זכות הייתה לנו, להיות לעזר ותועלת לשותים בצמא את הדברים, לחיזוקם ולהכנתם לקראתם עתידם הנעלה.

לתועלת הרבים, ליקטנו בחוברת זו, הדרכה מגדולי ישראל ומדברי ההדרכה שנמסרו בכנסי 'סדר הכנה' של 'דרשו' משנה זו והשנים שעברו, שבוודאי יהיו לתועלת לאלפי בני הישיבות הי"ו.

אב תשע"ו

חזקו ואמצו לקראת עלייתכם,

הנהלת 'דרשו'

הרב בנימין בירנצוויג שליט"א

שלושת הטעמים שהם אחד!

למהות השם ישיבה גדולה!

הרגילות היא לקרות לישיבה לצעירים – ישיבה קטנה, ולישיבה למתבגרים – ישיבה גדולה. אך באמת לימדונו רבותינו כי השם 'ישיבה גדולה' יש בו מהות של המושג המקודש הזה, שהוא האבן פינה לגדלותו ובנינו הרוחני של האדם! ושלא הגדרות מצינו בזה שהן אחת:

א במשנה בתחילת מסכת מגילה כתוב "מתי קוראין את המגילה בכפרים ועיירות גדולות" ושאלת הגמ' מה נחשב עיר גדולה? ונחשוב אנו מה היינו מתרצים על שאלת הגמרא? בודאי היינו אומרים כי עיר גדולה היא ניו יורק שיש שם כמה עשרות מליוני תושבים, מדינה גדולה זה סין שם יש יותר ממיליארד אנשים כמעט שליש העולם! והנה הגמ' מתרצת מה זה עיר גדולה – שיש בה עשרה בטלנים!! והיינו שבטלים ממלאכתם ופנויים כל זמנם ללימוד!!! פלא! זה עיר גדולה? זה עיר עניה זה עיר ברמה סוציאקונומית נמוכה, למה זה נחשב לעיר גדולה?

י פוד נפלא הוציא מדברי חז"ל אלו הגה"צ רבי אורי ויסבלום שליט"א המשגיח דנחלת הלויים, שרואים כאן שהמילה 'גדולה' בעיני חז"ל זה לא כפי שאנחנו מבינים שהוא ענין של גודל במידה ומנין, אלא גדולה הכונה – גדלות! כן, עיר גדולה הכונה שיש בה גדלות, זו עיר שיש בה מנין קבוע של ת"ח שיושבים ועוסקים בתורה.

ו הביא מדברי הח"ח זיע"א שהיה אומר שאם מסתכלים במפת העולם, מנסים לראות את מוסקבה ורוסיה כי הם תופסים מקום נכבד במפת העולם הן

גדולות במידה שאף במפה קטנה רואים אותן, אבל כשמחפשים את העיירה ראדין, זו עיר קטנה שכלל לא מסומנת במפה! ואמר הח"ח זה כאן בעולם הזה, אבל בעולם הבא כשנבוא לבי"ד של מעלה, המפה שם מסומנת אחרת לגמרי, ארץ כמו סין שיש שם מליארד אנשים בכלל לא נראית, כי אין שם כלל רוחניות אין שם כלל גדלות! אבל ראדין הקטנטנה, שם במפה היא תופסת מקום נכבד וגדול, כי יש שם ישיבה, יש שם בתי כנסת ובתי מדרשות, יש שם גדלות! ו'גודל' שם בעולמות העליונים נקבע לפי רמת הגדלות הרוחנית של המקום.

זו הסיבה, מאיר עינינו המשגיח שליט"א - ששייבה לבוגרים נקראת 'ישיבה גדולה', כי לא מהותה ישיבה לבחורים שמתבגרים, אלא ישיבה לזמן של גדלות רוחנית לזמן שבו האדם יש בו את הכוחות לצמוח ולגדול והוא נמצא במקום שנותנים לו את הכלים לגדלות.

- ישיבה גדולה מקום וזמן של גדלות ועליה!

הגמרא במגילה (כז, ב) מביאה מחלוקת תנאים רבי יוחנן ורבי יהושוע בן לוי בפירוש הפסוק במלכים (ב. כה, ט) "וכל בית גדול שרף באש" מה הבאור 'בית גדול'? חד אמר - מקום שמגדלים בו תורה, וחד אמר - מקום שמגדלים בו תפילה".

ב

והנה לא נכתב כאן 'בית שלומדים בו תורה' 'בית שמתפללים בו תפילה', אלא בית שמגדלים תורה ותפילה! ושמעתי מהגאון הגדול רבי דוד כהן שליט"א ראש ישיבת חברון כנסת ישראל, לבאר, שפשטות הדברים שמגדלים בו תורה ותפילה, היינו שמתעלים וגדלים בתורה ותפילה ובלשונונו שעושים שטייגן! כל המהות של לימוד התורה וכן התפילה זה ההתעלות וההתגדלות שנעשה על ידי התורה והתפילה.

הרי לנו הגדרת חז"ל למושג 'בית גדול!' למושג הקדוש 'ישיבה גדולה!' לא גדול במידות בכמות ובמנין, אלא מלשון 'גדלות!' מקום שמגדלים וגדלים בו תורה ובתפילה, מקום של עליה והתרוממות!

- ישיבה גדולה מקום וזמן של גדלות ועליה!

אחד החפצים שהתקדשו בקדושת עולם הישיבות הוא 'הסטנדר'!
 אותו שלחן אישי שמחובר ומחבר כל לומד ללב הגמרא
 בקשר בל ינתק! מהיכן הגיעה תגלית נפלאה זו להיכלי הישיבות?

ראיתי שמביאים בשם מרן המשגיח הגה"צ רבי שלמה וולבה זצוק"ל, שאת
 הסטנדר הכניס לעולם הישיבות מרן הסבא מסלבודקא זיע"א, מרן הסבא
 שהיה רב אומן בכוחות הלב והנפש, ראה לנכון להחדיר גם דרך הריהוט שבבית
 מדרש את הדרך לעליה וגדלות בתורה.

דרכו והבנתו היתה ששיבה גדולה אינה הגדרה למקום שבו אפשר ללמוד בצותא
 עם ריבוי לומדים! ההגדרה של ישיבה במשנתו היתה, מקום גדילה של כל
 אחד ואחד לפי אופיו ותכונתו [אלף נכנסים למקרא ואחד יוצא...]. אך איך עושים
 זאת במקום שיש רבים? אף שברור הוא שיש מעלה עצומה בריבוי הלומדים
 באוירה ובמחייב וכדו' מעלות רבות ומחויבות, אבל היכן התבטא הגידול של כל
 אחד ואחד? לכן הכניס את ה'סטנדר' שבלימוד בו הוא מבדיל ומגדל את ה'אחד'!
 גידול של רבים יכול להיות מסביב לשולחנות בו יושבים ביחד רבים ולומדים,
 אבל את ה'אחד' חסר בזה, ה'אחד' לא מקבל את ביטויו מהותו ודרכו בלימוד
 הרבים, כיצד אם כן אפשר לשלב את ה'אחד' בתוך הרבים? הסטנדר! ה'סטנדר'
 מגדל את האחד - אני במקום תורה של רבים ובתוכם אני גם 'אחד' עם השולחן
 שלי - בדרכי והליכותי במהותי ותכונותי.

בהנהגה זו מתחדד לנו היסוד ששיבה גדולה היא לא סתם מקום של ריבוי
 לומדים בגילאים שונים, אלא בעיקר מקום שיש אפשרות להתגדל שיש
 אפשרות לכל אחד להוציא מהכח לפועל את כוחותיו הטמונים בו.

- ישיבה גדולה מקום זמן של גדלות ועליה!

עשרת הכללים למעבר לעולמה של ישיבה גדולה!

לחיות עם מטרה ותכנית

לברר לעצמו חובתו ומטרתו בעולמו, לבנות סולם ערכים אמיתי וברור מה עיקר ומה טפל, התייחסות נכונה לכל עניני העולם הזה, לדעת מטרת בואו לישיבה ומה שואף לקנות בה.

א

לחשוב!

לא לחיות סתם על פי מלומדות ההרגל. להתבונן להעמיק ולחשוב בכל דבר, מה עושה, למי עושה, ואיך עושה וכו'.

ב

הקשר לבורא יתברך

עיקר ויסוד חיי היהודי, הוא הקשר החזק הפנימי והאמיתי לאביו שבשמים, וכל חייו סובבים סביב הקשר הזה, שנבנה על ידי תפילה מתוך הכנה ובמקום קבוע ובכונה הראויה, לימוד מוסר בקביעות, והשקעה רבה בכל עניני יראת שמים.

ג

הסיפוק וההנאה בלימוד התורה

לדעת את דרך הלימוד הראויה ללימוד העיון וללימוד הבקיאות, חברותות טובות לעמל ברצינות וברציפות, להרבות בחזרות.

ד

כבוד עצמי, נכבדות

לדעת ערך עצמו כיהודי וכבן תורה בפרט. בנין האישיות, עבודת ותיקון המידות בגדר נאים דרכיו מתוקנים מעשיו, דוגמא אישית, קידוש ה' בכל מקום וזמן.

ה

החברה והשפעתה

ר הקשר החיובי עם החברה, התמודדות מול החברה, עמידה בנסיגות, להיות משפיע ומושפע רק לטובה.

התמודדות עם נפילות

ז לדעת שהנפילות הם חלק מחיי העליה, לקבל כל דבר מתוך מנוחת הנפש ורוגע פנימי, לפתור כל בעיה בשכל הישר, לא להבהל מזמני ירידה, לנצל זמנים כאלו ללמוד מהם ולהתרומם מהם.

להתייעץ לשמוע ולהקשיב

ח ישנה מסורת רבה ועניפה בכללים ועצות להצלחה בחיי התורה והישיבה לכן יש להתייעץ בצורה בוגרת וחכמה עם הוריו ורבותיו.

סדר וזמנים

ט הערובה הגדולה להצלחה, לחיות עם סדר ומשטר עצמי בשעות שינה וקימה, בשמירת הסדרים וניצול הזמן, בהליכותיו ובחפציו.

שמירת צרכי הגוף

י לאכול ולישון כראוי, לנוח לפי הצורך, לזכור ששמירת הגוף היא חלק עיקרי בעבודת ה'. אולם, יש לזכור: לצורך הלימוד – מצוה. שלא לצורך – סכנה לעבודת ה'.

בהצלחה רבה

הרה"ג רבי דוד הופשטטר שליט"א

נשיא 'דרשו' ומח"ס 'דרש דוד' על התורה והמועדים

וכארי יתנשא

הימים הללו הם ימים של הכנה לקראת אחד התקופות המכריעות בחייו של כל בן תורה – תקופת המעבר משיבה קטנה לשיבה גדולה.

לבד מעצם השינוי בחייו של בן השיבה, המסתגל בתקופה זו למושגים חדשים ולעולמות חדשים, יש השיבות גדולה מאד לתקופה זו מצד היותה היסוד והראשית של השנים בהן מבשילה ונגמרת מחותנו של האדם ומתגבשת צורתו כבן תורה ושיבה. וכשם שהבנין כולו תלוי ועומד בחוזק יסודותיו, כך גם הצלחתן של כל השנים הללו תלויה ועומדת בראשיתן.

מה הוא התפקיד המוטל על בן השיבה ביחס לכך? כיצד יוכל לקנות באמת שהראשית' שלו בשיבה הגדולה תהיה שורש פורה לעלייה בתורה וביראת שמים ויסוד איתן לבנינו הרוחני?

כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק

את התשובה לכך יש למצוא במהותם של ימי השנה בהם חלה תקופה זו, ימי הרחמים והסליחות, שהם בעצם ימי היסוד והראשית של השנה הבאה עלינו לטובה.

חודש אלול כולו הוא חודש של הכנה ליום הדין. בתשובה – על ידי וידוי וחרטה וקבלה לעתיד של 'סור מרע', בתפילה – על ידי אמירת סליחות ותחינות, ובצדקה – בנתינת צדקה לעניים ובצידוק דרכינו ב'עשה טוב'. ברם,

ביום הדין עצמו, בראש השנה, אין בכל התפילות לא וידוי ולא חרטה ולא סליחות [זולת בתפילת אבינו מלכנו], אלא עיקר תפילות היום מיוסד על גילוי כבוד מלכותו יתברך. ויש להבין, הלא לכאורה ביום הדין עצמו היה לנו להרבות בוידוים ובאמירת סליחות יותר מבכל הימים שלפניו, כדי שתתקבל תשובתנו לרצון, וכפי שאנו עושים ביום הכיפורים.

עוד יש להבין, את מה שפסק בשולחן ערוך (או"ח סי' תרג): "אף מי שאינו נזהר מפת של כותים, בעשרת ימי תשובה צריך לזהר" – מה טעם יש להחמיר בדבר שאין לו כוונה להחמיר במשך כל ימי השנה? אדרבה, הרי הוא נראה בכך כמעמיד פנים!

וראיתי בספר שירת דוד (מהגר"ד הקשר זצ"ל, מאמרים עמ' שסב), שהאריך לבאר שכל הדין והמשפט בראש השנה הם כתוצאה מגילוי מלכותו יתברך, ולכן עיקר התפילות בראש השנה הוא על ענין של גילוי כבוד מלכותו יתברך, ועבודת התשובה ביום זה ובעשרת ימי תשובה היא בקבלת המלכות, ורק על ידי זה זוכים למחילת העוונות.

ולפי זה ביאר את טעם הדבר שמחמירים בימים אלו בדברים שאין מחמירים בהם בשאר ימות השנה, משום שבימים אלו של גילוי מלכותו הרי זה נחשב כאילו שאנחנו נמצאים בשער המלך ובאים לחצר המלך, ואין לבוא אל שער המלך בלבוש שק, כלומר, אין להתנהג בימים אלו כפי שמתנהגים כל השנה, אלא צריך להחמיר יותר, כפי שראוי להתנהג בחצר המלך.

אשרי נשוי פשע

באופן נוסף יש לבאר את הענין, על פי דברי המדרש (בראשית רבה פ' כב אות ו) על הפסוק (תהלים לב, א): "אשרי נשוי פשע" – "אשריו לאדם שהוא גבוה מפשעו ולא פשעו גבוה ממנו". מה הוא המובן של ענין זה – להיות "גבוה מפשעו"?

נראה, שהכוונה היא שיש אדם שחוטא וחוזר בתשובה כראוי, באופן שמתוודה ומתחרט ומקבל על עצמו בכל לב שלא לשוב לכסלה עוד, אבל הוא עצמו, האדם, נשאר באותה הרגשה שפלה כמו קודם התשובה. ואפשר שהשפלות הזו היא מצד תכונת הטוב שבו, שהוא נכלם ובוש במעשיו אפילו בינו לבין עצמו,

אבל למעשה אסור להחזיק בשפלות זו לאורך זמן – שכן היא עצמה מהווה פתח ח"ו לחטאים נוספים, ועצת היצר היא שיתמיד בהרגשה זו, כמבואר ביסוד התשובה לרבנו יונה – אלא הדרך הראויה היא, שגם אם חלילה נפל האדם ברשת יצרו ונלכד בה, מכל מקום כאשר נתעורר לבו ושב בתשובה שלימה, יתנשא לבו כארי, לומר איני עוד במדרגה זו שהייתי בה, אלא אדם אחר נעלה ומרומם שאינו ראוי ואינו כדאי להיכשל עוד בחטא זה.

ואפשר שדבר זה נרמז בלשון הכתוב בבראשית (ד, ז): "הלא אם תיטיב - שאת", שבתרגום וברש"י פירשו "שאת" מלשון מחילה, שאם ייטיב את דרכיו יימחל עווננו. אולם הרמב"ן והספורנו פירשוהו מלשון התרוממות, דהיינו, אם ייטיב את דרכיו יזכה להתנשא ולהתרומם. ולפי האמור יש להוסיף בכוננת הכתוב בזה, שהמהלך של "תיטיב" צריך להיות דוקא על ידי "שאת", דהיינו, על ידי התרוממות והתנשאות מהמצב של החטא, להיות גבוה מפשעו.

זה הוא גם יסוד הענין של החומרות בהלכה בעשרת ימי תשובה, ומחילת העוונות בראש השנה על ידי קבלת המלכות. כי גם לאחר ה"תיטיב" – מעשה התשובה בימי אלול, על ידי וידוי וסליחות וקבלות טובות וכו', עדיין צריך את ה"שאת" – את התרוממות וההתנשאות למדרגה אחרת, וזו היא קבלת המלכות בראש השנה.

לבן כל תפילותינו ביום הזה מיוסדות על גילוי כבוד מלכותו יתברך, שכן ביום הזה אנו עושים תשובה על ידי התרוממות והתנשאות מהמצב של החטא, מתרוממים ומתנשאים מהמצב של החטא למצב חדש של עבדי ה'. ולכן גם יש מקום לנהוג בחומרות שאינן נהוגות כל ימות השנה, שכן המעמד החדש אליו מתרומם האדם בימים אלו, מחייב עזיבה של הקולות בהן נהג עד עכשיו, ואף שאינו מקבל על עצמו בפירוש לנהוג בהן גם במשך השנה, מכל מקום שמא תביאנו ההתרוממות והתנשאות של הימים הללו לנהוג כן גם בשאר ימות השנה.

התנשאות והתרוממות לישיבה גדולה

זה הוא גם מהלך התקופה העומדת לפני בני הישיבות לצעירים, המתעתדים בעזהשי"ת לעלות לישיבה גדולה. אל התקופה הזאת של ההתחלה, חייבים לגשת עם מבט, עם הרגשה, של "שאת". להתנשא ולהתרומם מהמצב הקודם,

להיות גבוהים מימי הילדות והנערות. כמעט לכל בחור בישיבה קטנה יש רגעים ואפילו זמנים של שפל, שבהם הוא מרגיש שעדיין לא נגמרה מלאכתו להיות כלי קיבול לתורה. אבל כעת, כשעולים לישיבה גדולה, צריך להתייחס לכל הבעיות והקשיים שהיו בישיבה קטנה כחלק מהעבר, לראות בהם חלק מההכנה וההבשלה, ועכשיו זה הוא הזמן להתרומם ולהתנשא למדרגה של בן ישיבה בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו.

ובענין זה יש להוסיף, כי טעות מצויה היא אצל הצעירים, שאומדים את כוחותיהם ואומרים לעצמם: "זה מה שאני יכול לעמוד, זה מה שאני יכול להשיג, ואילו המעלות הרמות שעליהם מדברים ראשי הישיבות המשגיחים, הן למעלה מיכולתי ומהשגתי". ואם כך הוא בישיבה קטנה, הרי שכשמגיעים לישיבה גדולה ורואים שם את הקולות ואת הברקים במלחמתה של תורה, את הבחורים המבוגרים יותר שכבר עמלו בתורה כמה שנים ולבשו צורה של בני תורה אמתיים, אזי מתגברות עוד יותר ההרגשות הללו, ונכנס קצת ייאוש בלב – "היאך אוכל אני הקטן לחדש מערכות של חידושים כאלו, לרכוש כל כך הרבה ידיעות, ולא כל שכן להגיע לשקיעות בלימוד, להתמדה ודביקות בתורה, מי אני ומה אני שאוכל לעמוד בכל זה".

אבל באמת כל האומדנא שאמדו את עצמם אינו מוכח כלל ועיקר, ואין זה אלא דברים שבלב מעצת היצר, שמסתיר מהאדם עצמו את הכוחות הטמונים בו. ולכן צריך להתנשא גם כנגד ההרגשות האלו, לעזוב את ההרגשות של "נער אנכי" ולהתרומם עליהן, להיות גבוה מהן ולהרגיש שהוא יכול ומסוגל, כי באמת כן הוא, ועם הזמן מתגלים היכולות והכשרונות שיש לכל אחד ואחד, אף שלא העלה בדעתו שהם קיימים בקרבו. והעיקר הוא להאמין ולקוות לסייעתא דשמיא המובטחת לכל מי שיגע בתורה, ובלבד שתהיה כל מגמתו לגדול רק בתורה, ולא יבקש לעצמו גדולה בדברים אחרים.

עשה לך רב

מאידך, יש לזכור, שלמרות שיש לכל אחד כוחות וכשרונות שיוכל על ידם לגדול ולצמוח בתורה, ולמרות שמצויים ספרים רבים של שיעורים וחידושים בלימוד שיש בהם תועלת מרובה, מכל מקום, בלי הנחייה נכונה והדרכה מתאימה,

גם צמח רב פארות יכול לצמוח עקום או אפילו לנבול חלילה. ולכן, נחוץ מאד לכל בן ישיבה שישתדל להתדבק ברבותיו, ראשי הישיבה, הרמ"ם והמשגיחים, כל אחד לפי מה שלבו חפץ, ולקבל מהם תורה ויראת שמים בדרך בלתי-אמצעית.

ולא זו בלבד, אלא אף זו, כי עצם הקירבה לאדם גדול בתורה וביראה, משפיעה רבות על כוחות הנפש של האדם, וכפי שאמרו בגמרא בעירובין (יג ע"ב): "אמר רבי, האי דמחדדנא מחבראי, דחזיתיה לרבי מאיר מאחוריה; ואילו חזיתיה מקמיה, הוה מחדדנא טפי [-זה שאני מחודד מחברי, מפני שראיתי לרבי מאיר מאחוריו, ואילו ראיתו מלפניו, הייתי מתחדד יותר]". ועיין בתורת חיים שם (ד"ה דחזיתיה) שהביא בשם הירושלמי (ביצה פ"ד ה"ב) שרבי לא ראה את רבי מאיר אלא פעם אחת בעד החלון, וביאר התורת חיים שמה שנתחדד רבי על ידי ראייה זו, הוא משום שהשכינה היתה שורה על רבי מאיר, ולכן מי שזכה לראותו היה נמשך עליו שפע רוח הקודש.

ובעצם זה הוא אותו מהלך של העבודה בראש השנה כפי שהתבאר לעיל, שעל ידי הדביקות בבורא עולם וקבלת מלכותו יתברך, אנו מתרוממים ומתנשאים ממצבנו, וכך גם על ידי הדביקות ברבותיו יכול כל בחור להתרומם ולהתנשא גבוה מעל גבוה, להיות אדם גדול בתורה וביראה ובכל מידה נכונה.

ובכן, העוברים, ברכת ה' אליכם, ברכנו אתכם בשם ה', שתזכו להתנשא ולהתרומם למדרגה של בני ישיבה אמיתיים, ולנצל את השנים הנפלאות הללו לקנות חכמה ודעת ולהתעלות במעלות התורה מתוך ישוב הדעת ובריאות הגוף והנפש, לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו, אכ"ר.

סדר הכנה

לקט מדברי רבותינו
ודברי הדרכה שנשמעו
בכנסי 'סדר הכנה' של 'דרשו'
לבני הישיבות מסיימי ישיבות קטנות
העולים לישיבות גדולות

רבינו האבי עזרי

מרן הנרא"מ שך זצוק"ל

סוד קיום עם ישראל היא הבנת התורה הערבה

"...מפני שאנו בני ישראל יש לנו דרך אחרת איך להתקיים. אנו לא בחרב ולא בחנית. יש לנו דרך איך להתקיים, ע"פ חז"ל שמימות אבותינו לא פסקה ישיבה מהם, אאע"ה זקן ויושב בישיבה, יצחק אבינו זקן ויושב בישיבה, יעקב אבינו זקן ויושב בישיבה, זהו מה שירשו לנו אבותינו...".

יש להתבונן שבהרבה ממצוות האדם הסובבים את סדר יומו כתוב בהם זכר ליציאת מצרים, ואילו לגבי חג הפסח, כל המצוות שנאמרו בו זהו ממש הצילום והתרגום של יציאת מצרים גופו, וחייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא עצמו יצא ממצרים, ועל כל זה המצוות מראות.

ובל אחד צריך להתבונן איך היתה יציאת מצרים, אחרי מאתים ועשר שנים שעבדו בפרך, לא יום ולא לילה, תבן לא נתן להם ולבנים תתנו, יותר ממה שבן אדם יכול בכוחו, להביא ולעשות לבנים אף שאין נותנים לו חומר הגלם לכך, אבל כך היתה הגזירה. וסבלו סבל שאי אפשר לתארו. היה במצרים מקור הטומאה, שנקראת טומאת מצרים, תועבת מצרים. כל פינה, כל איש ואשה היו מלאים טומאה ותועבות, ומתוך כל טומאת מצרים נשארו נקיים וזכים, שלא פגעה בהם הטומאה, לא התבוללו ולא התערבו עם כולם, לא שינו את לשונם ולא שינו את לבושם, הכל כמו שירשו מיעקב אביהם ע"ה.

ממשאו של מרן ראש הישיבה הנראמ"מ שך זצוק"ל משנת תשמ"ב בחנוכת הבית לישיבת "בית אליהו" ישמה משה.

איך זה יתכן, מהו הכח שנתן להם זאת, איזה כח אנושי יכול לעשות זאת. דמצד אחד היו המצרים חופשים שאין מעצור לפניהם, ומאיך הגזירה של "כל הילוד היאורה תשליכוהו", שהמצרים רדפו והרגו ושחטו ועבדו בהם בפרך, ובכל זאת עם ישראל נשארו קיימים ושלמים.

ועוד, גם עם ישראל יצאו ממצרים רק מעט, וכמש"כ בפסוק "וחמושים עלו בני" מארץ מצרים", ויש דעה בחז"ל שרק אחד מחמישים עלו, דהיינו תשעים ושמונה אחוז לא יצאו, רק שני אחוז ממאה יצאו ממצרים, והם היו הנקיים בעם, איך זה.

אלא דהסוד שלנו זהו דברי חז"ל, שבזמן שיוסף הזמין את אביו לגור במצרים וקבע לו שיגור בארץ גושן, כתוב בפסוק "ואת יהודה שלח לפניו" ופרש"י בשם חז"ל קודם שיגיע לשם שלח את יהודה שיתקן לו בית מדרש שמשם תצא הוראה. קודם שהיו שם אנשים, לפני בואם כלל, הדבר הראשון שהיה זה ישיבה, חדר, בית ספר חרדי, זה היה היסוד של האומה, וזהו סוד קיומם בכל אותן שנות השיעבוד. ומבית ההוראה שהקים יהודה ינקו את כח קיומם.

מפני שאנו בני ישראל יש לנו דרך אחרת איך להתקיים. אנו לא בחרב ולא בחנית. יש לנו דרך איך להתקיים, ע"פ חז"ל שמימות אבותינו לא פסקה ישיבה מהם, אאע"ה זקן ויושב בישיבה, יצחק אבינו זקן ויושב בישיבה, יעקב אבינו זקן ויושב בישיבה, זהו מה שירשו לנו אבותינו. אברהם אבינו היה יחיד בעולמו, נתאר לעצמנו היו מלכים ושרים ומשפחה שכולם היו נגדו, כל העולם היה נגדו, ואברהם אבינו יחיד בעולמו שדרש רק אחדות השם, השליכוהו לכבשן האש ומסר נפשו על קדוש השם, גלה מארצו ונתנסה בעשרה נסיונות ועמד בכולם. זוהי הירושה שלנו, שאנו יכולים להיות יחיד בעולם, וקיומינו ע"י התורה שמחזקת ומעמידה אותנו להיות לעם סגולה. את יהודה שלח לפניו לגושן, שלחו לתקן ישיבה ובלי זה יכולים להיות עם, אבל לא עם ישראל, עם ישראל זה רק עפ"י התורה וזוהי תרבותינו. כי מה היא תרבותינו, אנגלית, צרפתית, גרמנית? התרבות שלנו זה החז"ל, הגמרא הקטנה הזו, היא התרבות שלנו, ואם אנחנו עוזבים אותה אין לנו שום שם, איבדנו את שמנו כעם וממילא אנו מתבוללים. וסוד הקיום הוא ההתחברות ללימוד

התורה שנוסכת שמחה עצומה בלב הלומדים ומביאה אותם להעמיק ולהתחזק ביתר שאת בלימודה.

יחיד מתוך מליונים צריך חיזוק, כי אם לא, יטמע ויתבולל, כך אומה בין שבעים זאבים – ישראל בין אומות העולם גם צריכים חיזוק, אין להשאר בתור עם ישראל ומה מקיים אותנו. לא הבניינים, יש בניינים יותר יפים בפאריז, יש בניינים יותר מפוארים באסטנבול ובניו יורק ובכל מקום, יותר גדולים ויותר יפים. אנחנו לא יכולים להתחרות עם כל האומות בזה, ובמה אנו יכולים להתגאות ולהתחרות באומות העולם, רק בתורה שלנו ובמוסר שלנו. ובלי זה רואים עד היכן אפשר להגיע, לעשות ע"ז מאיזה משחקים, חושבים שזה כבוד וקיום לעם ישראל אם ינצחו בכדור סל באיזה מקום, זהו קיומנו וזה מחזקנו? הם בטלנים ואנו הבונים. מיהו הבונה של עם ישראל, חז"ל אומרים שכל שרי האומות נתקבצו אצל בלעם וביקשוהו שיקלל את עם ישראל, אמר להם צאו וראו אם יש תינוקות שמצפצפין בביהמ"ד לא תוכלו להם. אם יש עוד בימד"ר, אם יש עוד חידר, עוד חינוך העצמאי אי אפשר לנצח אותנו, וזהו סוד קיומנו.

ובבל מקום שמתקיימת ישיבה זה היסוד של קיומנו, על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים, ומהו תורה, לא תורה שמונחת בקרן זוית, שמונחת בארון וקוראים בה רק בשבתות ובשני וחמישי, תורה זה מה שלומדים בה ומקבלים את המוסר שלה. אין לנו במה להתבייש במוסר התורה, היא הייתה הראשונה שכתבה את כל המידות הטובות בזמן שכל אומות העולם היו עובדי עבודה זרה וגילולים. והתורה קבעה למעלה מארבעת אלפים שנה "ה' אלוקינו ה' אחד".

יש בחז"ל שבשלשה דברים נתנה התורה, באש, במים ובמדבר. באש דכתיב "השמע עם קול אלוקים מדבר אליו מתוך האש ויחי", רק האומה הישראלית יכולה להראות דבר כזה שבכל מצב שיש, אנו שומעים את דבר ה'. במים, היינו קודם קריעת ים סוף שמצד אחד היו המצרים ומצד שני הים, וקפצו לים מתוך האמונה בה' ית', וזה הטביע בעם את הכח הזה. ובמדבר, זהו מקום שאין בו כלום, אין אפי' ד' אמות ושום דבר, ואנחנו עברנו דבר ששום אומה ולשון לא עברו ועשו כזאת, שאנחנו יכולים להתקיים

בגלות אלפי שנים, עם גזירות ורדיפות והריגות, ואנחנו ב"ה חיים וקיימים, מפני שיש הבטחה של הקב"ה.

ואנחנו צריכים להמשיך בזה ולא ברעיונות אחרים, לא בשיטות אחרות, אלא בשיטה הישנה שלנו שירשנו מאבותינו, תורה ציוה לנו משה מורשה קהילת יעקב, זוהי ירושה לנו ואנו צריכים להחזיק בה, להיטיב הבנתינו בה ולשקוד על תלמודה יומם וליל.

ויש לקוות שהקב"ה יעזור שכל מקום תורה יהיה לו קיום והמשך לעולמי עד, ולא תיפסק ישיבה מישראל.

דרכי הלימוד הנצרכים ללומדם בישיבה

זוהי עליה מובטחת

"מעמו וראו כי טוב ה'", מי ששקוע בלימוד יחד עם מחשבה ותפילה הוא יכול להשיג. הרוצה לדעת, יודע. וכל אחד צריך להתחזק. ברוך ה' שהצליחו ששה עשר בחורים בישיבה לגמור את המסכתא, זוהי באמת הצלחה, כך היה הלימוד מאז ומתמיד, ובאתי לחזק ענין זה, וכאשר יצליחו לגמור בזמן הבא מסכת נוספת ועוד מסכת, זוהי עליה מובטחת. ומתוך זה בא החידוש, בודאי לא לומדים רק את ה"עברי טייטש" [פירוש המילות], אלא לומדים ומתקשים, מעיינים ומדברים זה עם זה, ואם לא מבינים, מדברים עם מי שגדול יותר, שואלים ואם לא מבינים עדיין, ממשיכים הלאה, ובחזרה נוספת מתברר יותר. כך הוא דרך הלימוד, וכך ראיתי מתוך הנסיון. אינני זוכר כמה פעמים למדתי מסכת גיטין, אבל בכל פעם שאני לומד מתיישב לי מה שהיה קשה לי מאז. "כי ה' יתן חכמה - מפיו", כאשר לומדים ברצינות ורוצים ללמוד ולדעת, ה' עוזר.

כל אחד צריך להתחזק. זוהי ההתחלה, שהתחילו לדעת מסכתא, לגמור את המסכתא ולדעת אותה. זוהי ההצלחה הגדולה ביותר שישנה. מי שהוא ריק, באים אצלו כל המחשבות השונות, ומי שממלא כריסו בש"ס ופוסקים, הכל שונה אצלו, וה' יעזור שתהיה הצלחה.

(מתוך שיחה בסוף זמן בישיבת גרודנא, 'מחשבת זקנים' עמ' רמ"א)

כל ימיו בעמוד וחזור קאי

ראשית דבר יש לשים לב להתמדה בלימוד, אני מבוגר מכם, ויודע מתוך הנסיון הרב שכל אחד ואחד יכול לגדול. ואין יוצא מן הכלל, בין בעל כשרון גדול ובין מי שאינו כשרוני, כל אחד יכול לגדול בתורה. הפסוק אומר "כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה", ומי שלומד עולה, ומי שאינו מתמיד ואינו לומד, גם אם הוא כשרוני אינו גדל, כך מורה הנסיון, וכך שמעתי גם מדודי רבי איסר זלמן מלצר זצוק"ל שהיוצא גדול בתורה הוא מי שלמד ולא דוקא הכשרוני, אמנם אי אפשר לבחון את העליה בזמן קצר אלא לאחר תקופה, ובמשך כמה זמנים רואים את התועלת.

והדרך הוא ללמוד את הגמ' ולחזור כמה פעמים, ללמוד מהר יותר ולחזור הרבה. לחזור על מה שלמדו בזמן שעבר, ולהתקדם במסכת שלומדים. לדעת לפחות חצי מסכת שזה כידיעת מסכת קטנה, בזמן נוסף מסכת נוספת, וכשיודעים כמה מסכתות נעשים גדול. בצעירותי חזרתי שמונה פעמים, ולא חזרה מיד על הגמרא שלומדים, אלא לחזור לאחר לימוד של כמה דפים, ולאחר שגומרים פרק לחזור שוב, וכן בסוף שבוע ביום שישי חזרה נוספת. צריך לחזור בתמידות, וכמו שאמר הגר"א לרבי חיים וואלוז'ינר שהתפלא ושאל על כך שחזר סדר מועד י"ד פעם ועדיין איננו מחוור אצלו, ואמר לו וכי מי"ד פעמים אתה רוצה שתדע? אלא כל ימיו בעמוד וחזור קאי.

(מתוך שיחה בתמוז תשמ"ו בישיבת נחלת הלויים, 'מחשבת זקנים' עמ' רס"ב)

מרן ראש הישיבה

רבינו מיכל יהודה ליפקוביץ זצוק"ל

משא חיזוק והדרכה בכינוס הגדול סדר הכנה למסיימי הישיבות לצעירים בארץ הקודש

אולמי היכלי מלכות - ז' מנחם אב תשס"ט

הכניסה לישיבה היא תחילת בניין יסודות החיים

ברשות כל הנאספים תלמידים יקרים, שהקב"ה יתן עליכם ועלינו את התועלת מהדברים שבעזה"י נדבר.

הנה תקופה זו של הכניסה לישיבה גדולה הוא התקופה של בניית היסודות לכל החיים. ידיעה זו לא מספיק בידיעה לבד אלא צריך לשנן זאת שהישיבה היא המקום להשגת גדלות בתורה ובהנהגת התורה וכל קניני המעלות שעל ידם יזכו לבחור בחיים לחיי עוה"ז מאושרים ומכל שכן וכ"ש שזה מקום ההכנה לזכות בחיי נצח חיי עוה"ב ולאחר שנזכה לגאולה שלימה ותחיית המתים כמבואר בארוכה ברמב"ם הל' תשובה. ולכן נזכיר כאן את היסודות שמי שישתדל בהם יזכה לגדול ולהצליח.

עשה לך רב

הנקודה הראשונה היא מה שהתנא באבות [פרק א מ"ו] כתב עשה לך רב ולכאורה יש להבין הרי הרב הוא גדול בתורה והאם התלמיד הצעיר הוא יעשהו לרב הרי הוא רב בזכות עצמו?! אמנם כשנדייק לשונו של התנא הרי הדברים פשוטים שאין הכוונה כלפי הרב שהוא מקבל את גדלותו בתואר רב ע"י התלמיד, אלא עשה "לך" רב, היינו שהתלמיד צריך לעשות את עצמו להיות כלי מקבל מהרב בהכנעה בתור תלמיד, ובלי שיעשה התלמיד את הרב על עצמו לרבו לא יוכל לקבל מהרב תורה על אף גדלותו הגדולה של הרב,

דבר זה צריך התלמיד להבין! שבכדי להתלמד איך להבין דף גמרא על בוריו, ואיך נכנסים לעומק הסוגיא צריך לקבל מרב ללמוד ממנו דרכי הלימוד וההבנה.

בצעירותי כשלמדתי בולנא אמר לי המשגיח הקדוש רבי שמחה פלוטקין זצוק"ל דע לך! שהנך לומד אצל הרב'ה דף גמרא, אינו מלמד אותך רק את הדף של המסכת הנלמדת, אלא אתה לומד ממנו כל התורה כולה, כיון שעל ידו אתה בנוי להבין בכל התורה כולה. וכך רואים מכל גדולי ישראל שקיבלו מפי רב. ולכן יש גם לדייק כל ביטוי וביטוי של הרב, זכיתי לקבל תורת ממורי ורבי רבינו רבי שלמה היימן זצ"ל והיה צריך לדייק כל ביטוי בדבריו, כי כשלא דייקו בדבריו הרי הדברים כבר קיבלו משמעות והבנה אחרת.

"בי נער ישראל ואוהבהו". זוהי המידה להישאר בבחינת נער שמרגיש שעדיין אינו שלם ואינו מתגאה בעצמו אלא מבקש לקבל מרבותיו.

וכשמחפשים את ביקוש האמת זוכים ללמוד בדרך הנכונה, ע"י שמדייקים את לשון הגמרא כפי שסידר רב אשי להבין כל המו"מ בין האמוראים, ורואים שבלי רש"י א"א להבין ולפרש את לשון הגמרא, וגם כשמדייקים את קיצור לשונו של רש"י [כפי שמקובל שלא יצאה מתחת קולמוסו טיפת דיו יתירה] צריכים עדיין להגיע גם לפירושים של רבותינו הראשונים, שהקב"ה נתן לכל אחד מהם סגנון שונה מחבירו, שכל סגנון מביא את הלומד לדרגא אחרת של יגיעה ועמל בתורה. [כגון הרמב"ן בחידושיו מוכרח יגיעה ועמל רב, הרשב"א ג"כ צריך יגיעה אבל הרבה יותר קל מהרמב"ן והריטב"א קל יותר מהרשב"א].

קנה לך חבר

הנקודה השניה. הוא החלק השני בדברי התנא שם באבות, "וקנה לך חבר". חבר צריך לקנות היינו כמו שנכנסים לחנות לקנות בד לתפור חליפה, הרי בודקים את טיב הבד ואת הדוגמא, ואח"כ נותנים לחייט לתפור ומדקדקים שהחליפה תהיה לפי המידה ותעמוד על הגוף בצורה נאותה, יותר מכל זה צריך להקפיד בקניית חבר, מכיון שהשפעה של חבר היא השפעה גדולה מאוד כמו שאמרו חז"ל [תענית ז'] הרבה למדתי מרבותי ומחבירי יותר מרבותי. ומכ"ש בזמנינו שההתדרדרות של הרחוב גדולה מאוד, מצב הרחוב הוא נורא ואיום, רח"ל

איבדו צורת אדם, לא רק שנאבד צורת גדול בתורה וצורת ת"ח אלא נאבד צורת אדם, ולכן צריך זהירות גדולה ובדיקות וחקירות על החבר והחברה שהם לא נדבקו ח"ו ברעל של ההפקרות השורר בעולם, זהירות זו צריכה להיות הן בקביעת חברותא ללימוד והן כשקובעים את חברי החדר בפנימיה, שיהיה הנהגתם ישרה וראויה ולא מאלו ההופכים את הימים ללילות הלילות לימים.

דעו! שהזהירות ברכישת חברים הוא יסוד החיים!

האדם תמיד נתון בעליות וירידות

נקודה שלישית. כתב רבינו חיים מואלוזין זיע"א בספר רוח חיים על אבות וז"ל: והנה האדם הוא תמיד עולה ויורד ובעת ירידתו נדמה לו כי כל מה שעושה עכשיו מן התורה ומן העבודה, אינו כלל בלב שלם ואין מצליח לו, והיה רוצה לנוח ולהתגרות בשינה עד שיעבור אותו הזמן וישוב לזריזותו, וזה ידוע הרבה להולך בדרך התורה. אבל באמת אינו כן כי האדם בנקל יוכל לעלות למדרגתו אם הוא עוסק אפילו על ידי התרשלות משלא יעסוק כלל, כי יתרחק מן התורה ויותר יקשה לו להזדרז עוד.

דברי קדשו אלו של רבינו בעל הנפש החיים זי"ע מאירים את כל מהלך החיים של האדם, שהעמידה בנסינות הוא תכלית כל חיי העוה"ז, כמו שכתב המסילת ישרים בפ"א שכל תכלית האדם בעוה"ז הוא עבור ג' דברים, שהם לקיים מצוות, לעבוד [איזוהי עבודה שבלב זוהי תפילה], ולעמוד בנסיון. ובמחשבה שיטחית מבינים שלעמוד בנסיון הוא כשמגיע לאדם איזה מאורע מיוחד שעומד במצב של נסיון האם יקיים רצון השי"ת, צריך הוא להתגבר ולעמוד בנסיון, אולם כשמתבוננים הבנה זו היא בטעות יסודה, כי הנסינות אצל האדם אינם באים רק באיזה מאורעות מיוחדים אלא כל רגע ורגע עומד האדם תחת נסיון האם יבחר בטוב או ח"ו להיפך. ולדוגמא בעת שלומד עם חברותא ונזכר באמצע לימודו בסיפור שרוצה לספר לחבירו, הרי עומד הוא תחת נסיון האם יפסיק מלימודו או לא, וכן בכל רגע ורגע במהלך החיים אם בדבר שקשור לראיית העיניים ואם בדבר שקשור בדיבור וכהנה רבות.

[**הנה** בענין זה של הפסק בשעת הלימוד, הנני נזכר כעת מה שמסופר על הגאון הקדוש רבי אלחנן וסרמן זצוק"ל שבעת שלמד בחברותא הגיע טלגרמא

מהבית והכניס לכיס ולא פתח לראות מה כתוב בו. ורק בגמר הלימוד פתח וראה ששלחו להודיעו שנולד לו בן, ונכנס לרבו מרן החפץ חיים זי"ע לשאול האם לנסוע לברית, וענה לו הח"ח בשאלה האם אין מוהל שימול את בנך? אם יש מוהל הרי הברית יתקיים בלעדך, וכמובן שהגאון ר' אלחנן נשאר בראדין ללמוד ולא נסע לברית].

בל סיבת המשברים שקורים לבני הישיבות, ולדאבונינו אוי! אוי! כמה רבים הם המשברים שיש לבני הישיבות, א"א לפרט. אבל הרבה מהם נובעים מהסיבה כי חושבים "הנה לא הולך לי", וזה טעות כפי שכתב רבינו חיים זי"ע כי כל אחד נתון בעליות וירידות וגם התלמיד שהוא רציני ומתעלה בתורה ויר"ש, הוא נתון במצב של עליות וירידות וזה תכלית האדם בימי חייו לעמוד בנסיונות ולהתגבר ולעלות.

ובן יש הרבה שסיבת השברון אצלם מחמת מידת הקנאה, שרואים שחבירו מצליח יותר, ואע"פ שאמרו קנאת סופרים תרבה חכמה זה רק בקנאה שאינה נגועה במידות רעות אלא בקנאה לש"ש, ומי זה שיכול להיות בדרגה זו.

תורה עם יראת שמים היא עץ החיים

אחז"ל ילקוט משלי ט"ו אורח חיים למעלה למשכיל, אין אורח חיים אלא דברי תורה, שנאמר עץ חיים היא למחזיקים בה.

ורבינו חיים מולאזין רוח חיים פ"ו המשיל זאת למי שטובע בנהר ומתחזק לאחוז בעץ למען ינצל, ואם ח"ו לרגע אחד יעזוב את האחיזה בעץ הרי גלי הים הסוערים וזועפים יהמו עליו ויטביעוהו, - הם גלי היצה"ר של ים התאוות פועלים להטביע את האדם ואם לא יחזיק בעץ החיים היא התורה הק' הרי ח"ו הוא נתון בסכנה להיכחד מן החיים. - אם רוח המושל יעלה עליך מקומך אל תנח.

כמה גלי הים נמצאים כעת בזמנינו, ואם לא יחזיק בעץ החיים של התורה הרי ח"ו יטבע, אמנם כדי שהתורה תהיה עץ חיים להצילו מגלי הים הוא ע"י לימוד המוסר, ולימוד מוסר צריך ללמוד מוסר מתוך התפעלות ולא מוסר של ידיעת המוסר.

קטע של לימוד במסילת ישרים מתוך התפעלות ובעיון כמה זה מעורר את הלב! כמה זה מעורר את המחשבה! כמה עצות בכל דרכי החיים מוצאים בכל ביטוי וביטוי של המסילת ישרים. ולימוד זה לא מספיק לימוד של פעם אחת אלא צריך ממש להיות בגדר של עמוד וחזור תמיד. וכן דברי ההקדמה של המסילת ישרים הם דברים חוצבים להבות אש באר מיים חיים לרוות את הצימאון לחיים אמיתיים.

[המשגיח בעל אור יחזקאל אמר לי לחלק את ימי הלימוד מוסר בשבוע, כמה ימים ללימוד מסילת ישרים וכמה ימים שערי תשובה שער ג' ששם מברר רבינו יונה את כל מצוות התורה ודברי סופרים וקניני המעלות].

תורה ותפילה קשורים זה בזה

בגמ' נדה [דף ע']. אמרו מה יעשה אדם ויחכם, אמר להם ירבה בישיבה, אמרו הרבה עשו כן ולא הועיל להם, אלא יבקשו חכמה ממי שהחכמה שלו, שנאמר כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. תני ר' חייא משל למלך בשר ודם שעשה סעודה לעבדיו ומשגר לאוהביו ממה שלפניו, ופירש"י כך חכמה שהיא לאוהביו של מקום ניתנה להם מפיו ולא מאוצר מאחר.

ומסיק בגמ' דהא בלא הא לא סגיא. שצריך גם להרבות בישיבה – התמדה, וגם בקשת רחמים ע"י תפילה.

למדנו בדברי הגמרא על הקשר בין תפילה להצלחת הלימוד, וכן על גודל מעלת הלומד שהנה הוא לומד ממש מפיו של הקב"ה.

[ומצינו בגמרא בהוריות דף י"ב שכשלומוזדים מפי רב צריך להסתכל על פיו של הרב דכתיב והיו עיניך רואות את מוריך והוא כעין מה שכתוב כאן שהלומד תורה הרי הוא לומד מהשי"ת ממש "מפיו דעת וחכמה", ולכן שמיעת שיעורים ושיחות ע"י מכשיר הקלטה חסר בזה כל המעלה של "חזו לפומיה"].

ומובא בספר יערות דבש להגאון בעל התומים דברים חוצבים להבות אש בענין זה וז"ל: ובדוק ומנוסה, אם יתפלל אדם שחרית וקריאת שמע בכוונה, שבו ביום יזכה לדבר מצוה ויצליח בעסקיו ואף שלשעה יחשוב שאינו, בסופו

ימצא שכן הוא, ואצ"ל שיצליח בו ביום בתורה, ומצוה גוררת מצוה, וכן להיפך, אוי לי על שברי, בעת שאיני מתפלל בכוונה כראוי, כל היום אין שמועתי בתורה מכוונת וקרעים אלביש, ולהיפך אם אזעק ואשוע לד' מקירות לבבי בתפילה לחונני דעה כי דלותי עד מאוד בעו"ה, אף הוא ירחם עלי להאיר עיני בתורתו.

ולכן עם נבון וחכם, אל תאמרו הא דעדיף זה מחבירו לרוב שכלו ועוצם חכמתו ובינתו, לא כן הוא, שקר נחלתם, רק מתת ד' הוא כאשר נוחיל טובו וחסדו ברב תפילה ותחנונים, ואין לך דבר שמזכה לאדם להשיג ישרות התורה ולפענח מצפונים בדרכי יושר ואמת, אלא להתפלל אל ד' בדמע שישוב וירחמהו כי א-ל שומע תפלה הוא וקרוב לכל קוראיו באמת. עכ"ל.

ובחזון איש זצ"ל בקובץ איגרות איגרת ב' כתב וז"ל. התפילה היא מטה עוז ביד כל אדם, וכל שישים האדם מבטחו בו ית' כן יעלה וכן יצליח, וישמר מכל דבר המפסיד את הלימוד האמיתי, הלימוד והתפילה קשורים זה בזה. עמל הלימוד עוזר לאור התפלה והתפלה עוזרת את הלימוד. תפלה בבחינת "קבע" מרחיקה את הלימוד, והלימוד בעצלתיים מונע תפלה, עכ"ל.

מובא בשם רבינו בעל הנפש החיים זי"ע, שא"א לקנות תורה בלי מ"ח קניני התורה. קנין התורה זה מעלה את האדם בכל המעלות, ידיעת התורה אינה משנה את מציאות האדם. מידיעת התורה בלבד אינו נקרא עדיין מהות של איש תורה, אלא רק ע"י קנין התורה. וקניני התורה הם מלמדים לנו את הצורה של לימוד התורה ביגיעה ועמל ובהתמדה ולפרוש מתענוגות העוה"ז, וענין תיקון המידות – נושא בעול עם חבירו שהענין זה יש לעמול ולעבוד ביגיעה ומחשבה להרגיש את מצבו של השני.

אם יקבלו את הדברים ששמעו ויחזרו על זה, שינון וחזרה פעם אחר פעם הרי בס"ד יקבלו את התועלת הרצויה ויזכו לגדול ולהתעלות בגדלות התורה יר"ש ומידות טובות לפארת ישראל.

מרן פוסק הדור

רבינו הגר"ש אלישיב זצוק"ל

אשרי בני התורה בדורינו המרבים ביגיעה תמידית

שבח גדול יש לבני התורה המשקיעים בעמל ויגיעה כוחם בתורה ויושבים באהלה של תורה ביגיעה גדולה ובהתמדה נפלאה, ומקדישים שעות היום והלילה ללימוד התורה בנעימות ובלא הפסק.

והנה יש להבין אם באמת היום ג"כ לומדים כ"כ הרבה כמו בזמנים שעברו, א"כ היכן הם אותם "גדולים" שהיו צריכים לצמוח, ואינם. אלא שהן אמת שגם כיום לומדים את אותם שתיים עשרה שעות ביממה, אבל ההבדל מזמנים שעברו, שאז היו לומדים שתיים עשרה שעות, אבל היום "שתיים עשרה שעות לומדים, ושתיים עשרה שעות 'לא' לומדים!!" וזהו ההבדל שלכן היום לא צומחים כמו שצריך.

ודרך הלימוד הנכון הוא שצריך לחזור ולחזור על הלימוד ולהיות שקוע בו כדי שיוכל לזכור הלימוד ולא ישתכח הימנו ואמנם כי צריך לחזור ולחזור בלי סוף, אבל העיקר הוא "שלא יהיה היסח הדעת", וכדכתיב במשלי (כג, ה) "התעיף עיניך בו ואיננו", דקאי על תורה כדאיתא כמה פעמים בגמ' (ברכות ה). מגילה יח: סוטה לה.).

ובן איתא בספרי (דברים פ"קא מ"ח) "דבר אחר כי אם שמור תשמרון את כל המצוה הזאת, מנין אתה אומר שאם שמע אדם דבר מדברי תורה ראשון ראשון ומקיימו כשם שראשונים מתקיימים בידו כך האחרונים מתקיימים בידו שנאמר כי אם שמור תשמרון, ומנין שאם שומע ראשון ראשון ומשכחו כשם שאין הראשונים מתקיימים בידו כך אין האחרונים מתקיימים בידו תלמוד לומר (דברים ת, יט) והיה אם שכח תשכח אי אתה מעלים עיניך ממנו עד שילך לו שנאמר (משלי כג, ה) התעיף עיניך בו ואיננו.

והיינו כי גדול עניין הרציפות שצריך אדם בלימודו, ו"היסח הדעת" הוא מכשול גדול בהתעלות האדם בלימוד התורה ובזכיה שיכול לזכות להיות "גדול" בה. ובכל מה שלומד תגדל מעלתה בעיניו ויקפיד ביותר להיות כולו שקוע בתורה "ובה יהגה" ועל ידי כך יקבל ויקנה לעצמו את כוח סגולתה.

והנה איתא בחגיגה (ה' ע"ב) "תנו רבנן, שלשה הקב"ה בוכה עליהן בכל יום, על שאפשר לעסוק בתורה ואינו עוסק, ועל שאי אפשר לעסוק בתורה ועוסק, ועל פרנס המתגאה על הצבור וכו'...".

והביאור בזה ע"פ מש"כ הט"ז (או"ח סי' מ"ז) לפרש את הנוסח שאנו אומרים בכל יום בברכת התורה "לעסוק בדברי תורה". וביאר הט"ז ד'עסק' - היינו "דרך עמל ויגיעה, שעוסק בפלפול ומו"מ של תורה".

ועל זה הדרך ג"כ יש לבאר מה שבוכה הקב"ה על מי שאפשר לו "לעסוק" בתורה ואינו "עוסק", והיינו שהקב"ה בוכה על מי שיכול להתייגע ולעמול בהבנת התורה, ואינו עוסק בה בעמל אלא לומד במהירות ושטחיות, וזהו ביטול תורה אצלו.

ומה שאמרו עוד שבוכה "על שאי אפשר לו לעסוק בתורה ועוסק", היינו שעדיין אין לו את יסודות הלימוד, ואינו יודע את דרכי הבנת התורה ופלפולה, וא"כ לכאורה אי אפשר לו לעסוק בתורה, כלומר א"א לו לעסוק בפלפול ומו"מ, שאינו ראוי לכך, כיון שאינו יודע כל את יסודות הלימוד - ובכל זאת - "ועוסק" - היינו שמפלפל בלי שראוי לכך, ובלי שיש לו הידע הראשוני והבסיסי של הלימוד וזהו ג"כ בטול תורה, דכיון שאין לו את יסודות הלימוד, הרי הפלפול שלו הוא הבל וזהו גם כן בטול תורה.

ומה שאמרו עוד שבוכה הקב"ה "על פרנס המתגאה על הצבור", זהו ג"כ ענין של בטול תורה, כדאיתא בר"ה (י"ז ע"א) "כל פרנס המטיל אימה יתירה על הצבור שלא לשם שמים, אינו רואה בן ת"ח", שעל ידי שהוא מטיל אימה יתירה על הציבור, סופו שגרום לביטול תורה, בזה שאין לו בן ת"ח.

(חיזוק העשור)

מדברי מרן ראש הישיבה

רבינו הגראי"ל שטיינמן שליט"א

שמחת הכניסה לישיבה הגדולה היא כמצוות ביכורים שבזמן הזה

את דבריו פתח מרן ראש הישיבה שליט"א אודות מצות ביכורים בימינו, שאם אמנם את המצוה עצמה כפשוטה אי אפשר לקיימה, אולם את ענינה אפשר לקיים גם עתה. הנה, בזמן המקדש, החקלאים כאשר היו מביאים עמם את ראשית הפירות שהבשילו, היה זה שמחה גדולה מאד, עד כולם היו קמים בפניהם. שזה דבר שלא נהגו אפילו בתלמידי חכמים, כאשר האומנים עסוקים במלאכתם לא היו קמים בפני תלמיד חכם, אבל בפני הכורמים והיוגבים היו קמים, אפילו שלא היו תלמידי חכמים, וכל כך למה? אלא מפני שהשקיעו כוחות עצומים בהוצאת הפירות, ועתה כשבאו לזמן זה, היתה זו שמחה מיוחדת.

זמן זה - הוסיף מרן שליט"א - שבחורי ישיבה קטנה מסיימים את חק לימודם, והם הגיעו לגדלות, בעלותם לישיבה גדולה, הוא זמן שמחה מיוחדת, לברך ולהודות להקב"ה על הגעינו למצב זה, כמה עמל ויגיעה השקיעו הרמים והמחנכים עד שהביאו את התלמידים לשעה הזו, שבו הם עולים לישיבות הגדולות, וזה ממש כמצות ביכורים. את דבריו סיים מרן שליט"א בברכה, שהש"י יעזור שיתרבו לומדי תורה אוהבי השם, והבחורים יצליחו בלימודם והתעלותם בישיבות הגדולות, ואז יהיה זה שכר לפעולה ולעבודה שהשקיעו בהם בישיבות הקטנות.

כנס 'סדר הכנה' למסיימי הישיבות קטנות כולל ברסלב מנחם אב תש"ע

מרן הגאון הגדול

רבי גרשון אדלשטיין שליט"א

ראש ישיבת פוניבז'

דברי הדרבה והכוונה לבאים בשערי הישיבה הגדולה

נוכיר כמה דברים שנוגעים מאד למעשה.

ראשית צריכים לדעת כי סדרי הישיבה הם דבר הכרחי להצלחה בתורה, בחור שמקפיד על סדרי הישיבה, ונמצא בכל הסדרים של תורה תפילה ומוסר, זה בדוק ומנוסה שיש הצלחה בזה, וכל אלו שמתנהלים על פי סדרי הישיבה הכל הולך אצלם בהצלחה, והם מאושרים ושמחים ויש להם הרגשה טובה ונעימה, ושמעתי כך מכמה תלמידים שלא היו שומרים על סדרי הישיבה, ומאז שהתחילו לשמור על סדרי הישיבה חל אצלם מהפך ושינוי גדול, והם מאושרים ומצליחים הרבה יותר ממה שהיה לפני ששמרו על סדרי הישיבה.

ועוד חשוב מאד לדעת בנוגע לימי שישי ושבת שהם שני ימים בשבוע הצריכים חיזוק גדול, מפני שבדרך כלל בימים האלה שהם סוף השבוע הרבה מורים היתר לעצמם בלא חשבון, אך יש לדעת כי צריכים לשמור בשלמות על סדרי הישיבה גם בימים אלו, וראוי לקבוע חברותא עם לימוד מיוחד לימי שישי ושבת, חזרה או מסכת אחרת, כל אחד מה שיחליט לעצמו כפי משיכת לבו, ואם לא קובעים חברותא מתבזבז הזמן, שיש הרבה שעות ביום שישי עד הדלקת הנרות, ואפשר ללמוד גם אחרי תפילת מנחה, כי הכנת צרכי שבת אינה לוקחת זמן רב כל כך, וכן ליל שבת ויום שבת ומוצאי שבת הם זמנים ארוכים, וחשוב לקבוע בהם חברותא.

ויש מבני הישיבות שעושים משמר ללמוד כל הלילה בליל שישי או ליל שבת, וצריכים לדעת שאין שום רווח בדברים כאלה, וידוע שיש בזה רק הפסד משינוי הסדרים, חוץ ממה שמשנים בכך מסדרי הישיבה הקבועים, גם עצם שינוי הסדר מכל ימות השבוע זהו דבר מאד לא טוב, ולא מצינו לגדולי ישראל שעשו משמורים, כל הגדולים היו מסודרים עם סדר יום קבוע, לא היו ישנים

פעם בלילה ופעם ביום, ולא היו מהפכים את הלילה ליום, כי זהו דבר שאין בו הצלחה.

והנוגע לעצם הלימוד, כשנמצאים בשיעור חשוב מאד להכין את השיעור, ודי בהכנת הסוגיא עם פירש"י ותוספות, גמרא עם פירש"י ותוספות זה כבר הכנה טובה מאד בשביל השיעור, ואמנם אם יש עודף זמן כל אחד יכול לראות עוד דברים כפי מה שמתחשק לו, אבל להכנת השיעור צריכים בעיקר לדעת את פשטות הגמרא עם פירש"י ותוספות, אנחנו רגילים ללמוד בשיעור חצי עמוד גמרא בכל יום, זה מאד קל ואינו קשה, וכולם נהנים ושמחים בזה.

וכן חשוב מאד לחזור על השיעור בו ביום עם חברותא, כי שמיעת שיעור היא כמו שלומדים גמרא, וכפי שבלימוד הגמרא מתברר בחזרה יותר ממה שהבינו בפעם הראשונה, ומה שלא מבינים בפעם הראשונה מבינים בפעם השנייה, כך גם בחזרת השיעור, הבנת השיעור משתנה על ידי החזרה, וכשחוזרים על השיעור עם חברותא מבינים את הדברים יותר ממה שהיה מובן בשעת השיעור.

ודא עקא שיש מזלזלים בזה, כפי שהיה מעשה לפני שנים רבות, ששני בחורים ישבו וחזרו על השיעורים, האחד כתב את השיעורים ששמע, והשני אמר לו מדוע אתה כותב את מה שאתה שומע, ראה אותי שאני כותב ומחדש שיעורים בעצמי שיהיה לי מה לומר כשאהיה ראש ישיבה, והסוף היה שהתלמיד שחזר על השיעורים נעשה ראש ישיבה והוא מצליח מאד בתפקידו, והשני שהכין שיעורים בבחורותו, נשאר עם השיעורים שהכין, זו התוצאה.

ועוד צריכים לדעת מה שאמרו חז"ל (מגילה ו, ב) 'געתי ומצאתי תאמין, והיינו שעל ידי יגיעה והתמדה בתורה לפי כוחו, לא מדברים על התאמצות יותר מהכוחות אלא ניצול כל הכוחות בשלמות, כל אחד לפי כוחו, על ידי זה זוכים ל"ומצאתי", והיינו כמו מציאה שהיא בהיסח הדעת, מפני שהצלחה בתורה אינה טבעית וזוכים לזה רק בסייעתא דשמיא בשכר היגיעה.

ובעיקר צריכים לשים לב על ההנהגה שבין אדם לחברו, להתנהג במידות טובות בין אדם לחברו, לא לגרום שום צער וחלישות הדעת, ולהיזהר בכל מילה ודיבור שמוציאים מהפה, שלא לגרום אונאת דברים וחלישות הדעת למישהו,

ואני מכיר אנשים שנזהרים מאד בביתם שלא לגרום חלישות הדעת לאחד מבני הבית, וצריכים כך להיזהר גם בכבודו של כל אחד ואחד בישיבה. מתוך דברי הדרכה שנאמרו לתלמידי שיעור א' בפתיחת זמן אלול תשס"ז

יש תלמידים שאינם מוכשרים כל צרכם להבין מה שנאמר בשיעור, לפעמים ראש הישיבה הוא למדן גדול ואינם מבינים את סברותיו העמוקות, ויש כאלה שכוח הריכוז שלהם חלש ואינם יכולים להתרכז ולקלוט את כל השיעור, וצריכים לדעת שאם לא מבינים את כל השיעור די בזה שהבינו חלק מן הדברים, והאסון הוא שיש כאלה שמתייאשים ונשברים ממה שאינם מבינים את הכל, ועלינו ללמוד את ההנהגה הראויה מדברי חז"ל.

הנה בגמרא (עירובין יג, א) מובא על רבי מאיר שלמד תורה אצל רבי עקיבא, ורבי מאיר לא הצליח להבין את דבריו העמוקים, ומה עשה? לא נשבר ולא התייאש ולא התאמץ יותר מכוחו, כשראה רבי מאיר שאינו מבין את רבי עקיבא עזב אותו והלך ללמוד תורה מרבי ישמעאל, ושם למד את הידיעות הפשוטות והמקובלות שאפשר להבינם בנקל, ואחרי שגמר ללמוד את הידיעות הפשוטות אצל רבי ישמעאל, חזר לרבי עקיבא ואז כבר הבין את דבריו, ונעשה חריף כל כך שלא יכלו חבריו לעמוד על סוף דעתו, וכן אמרו חז"ל (סנהדרין כד, א) שהיה טוחן הרי הרים וטוחן זה בזה בסברא, עד כדי כך!

ולמדנו מכאן שאין מקום להתייאש ממה שלא מבינים את השיעור, וכמו שרבי מאיר שלא הבין את דברי רבי עקיבא לא התייאש, ומן הסתם שכן הבין חלק מדבריו אלא שהעדיף ללכת לרבי ישמעאל שהיו כל דבריו ברורים לו, וכל זמן שאין אפשרות לשמוע שיעור במקום אחר אסור להתייאש ממה שלא מבינים את כל השיעור, אלא צריכים להשתדל במידת האפשר להבין כמה שיכולים, ואם נשאר חלק מן השיעור שאינו מובן לא אירע כלום, ולא דורשים מן התלמיד יותר מכוחותיו אלא כפי מה שהוא יכול.

אמרו חז"ל (מכות י, א) הרבה תורה למדתי מרבתי ומחברי יותר מהם ומתלמידי יותר מכולם, וצריכים לדעת כי מה שאמרו מתלמידי יותר מכולם, אין זה

אמור רק כלפי ראשי הישיבה והרבנים, אלא כל אחד ואחד מבני הישיבה כשמסביר בלימוד לחברו, נקרא בזה רב, וחברו נחשב בזה לתלמידו, ויש בזה המעלה של "מתלמידי יותר מכולם", ויכול להיות כי אותו בחור שלומד בישיבה יהיה 'תלמיד' של רבותיו, ויחד עם זה יהיה 'רב' או 'חבר' של אחרים. והדברים הללו הם עניינים כלליים הנוגעים בכל מקום, כשבחור יושב ולומד, ורבים באים לשאול אותו, אין לראות בזה בזבוז זמן, ואפילו שהוא מצטיין ויכול ללמוד לבד, כדאי לו להשקיע מזמנו ולענות בסבלנות לשואלים אותו, כי בדרך הטבע יש הצלחה כשמסבירים לאחרים, שעל ידי ההסברה מקבלים הבנה יותר בהירה, ויש בזה גם זכות לסייעתא דשמיא, כיון שמזכה את הרבים מתוך סבלנות ומידות טובות.

הוראות והזרכות בקביעת חברות

(א) יש דבר שנוגע למעשה ורבים טועים בזה, שסבורים שצריכים ללמוד כל הזמן עם חברותא, ויש לדעת כי אף על פי שחברותא היא דבר מצוין, וכפי שכבר אמרו חז"ל (מכות י, א) מחברי יותר מרבותי, הרי זה מן הדברים שאין להם שיעור, וכל אחד יכול להרגיש בעצמו שלפעמים יש זמנים שיותר טוב ללמוד בהם בלי חברותא, וצריכים לדעת שאין גזירת הכתוב ללמוד רק עם חברותא כל היום וכל הלילה, וכך הטבע שיש זמנים שיש תועלת גם מלימוד בלא חברותא.

(ב) בנוגע להחלפת חברותות יש מנהג מהשנים האחרונות להחליף חברותות גם בחנוכה, וכשהתחילו לעשות כן הקפיד מרן הגרא"מ שך זצ"ל ואמר כי אין שום תוקף למה שקבעו, ואדרבה אם הלימוד הולך בטוב כדאי להמשיך הלאה ומי יודע כיצד יהיה עם החברותא החדש, וכמו שאמר מרן הרב מפוניבז' זצ"ל בדרך מליצה "שב ואל תעשה עדיף" - שב ואל תעשה את מה שנראה כעדיף, כי שמא אין זה עדיף. ורק כשיש קשיים מיוחדים שאי אפשר להמשיך ביחד, אזי מוכרחים להחליף אפילו באמצע הזמן, אבל יש חברותות שממשיכים ביחד הרבה שנים ואינם מחליפים, כי ככל שעובר הזמן הם מתקשרים יותר בדיבוק חברים יותר חזק!

(ג) יש טעות גדולה מאד שמחפשים ללמוד דווקא עם חברותא מצוין, אבל באמת לפעמים עדיף ללמוד עם בחור יותר חלש ממנו שהוא יהיה התלמיד

ואני אהיה הרב, ויש הרבה בחורים כאלה שמוכרחים ללמוד עם חברותא כזה שהם יסבירו לו, ואם ילמדו עם אחד שיבקש להסביר בעצמו, הם עלולים להתבלבל ולא יהיו מרוכזים כראוי, וכשהם מסבירים אזי הראש משוחרר ומתרכזים היטב, ולא קשה למצוא בחורים כאלה שמוכנים ללמוד באופן כזה שהם יקשיבו לדברי החברותא, ופעמים רבות שזה עדיף מאשר לקחת בחור בעל כישרון יותר ממנו, וכל אחד יראה לעשות את מה שנכון ומתאים לו לפי טבעו.

(ד) צריכים לדעת כי דיבוק החברים הראוי בלימוד החברותא הוא, כשכל אחד עוזר לחברו להבין את מה שלומדים, לא על ידי ויכוח ותחרות מי הצודק שזה פירוד ולא דיבוק חברים, וידוע שהגאון רבי דוד פוברסקי זצ"ל למד פעם בחברותא עם הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל, ופעם אחת כשאמר רבי אלחנן סברא נחלק עליו רבי דוד ואמר סברא אחרת, ואמר לו רבי אלחנן אם כן אנו יכולים להמשיך ללמוד, שכן אנו יודעים כל אחד את סברתו ואת סברת חברו ולא צריכים להתווכח בזה, ואמנם יכולים לבקש מן החברותא שיסביר יותר את דבריו כדי לנסות ולהבין אותו ולעמוד על האמת, אבל לא להתווכח לשם ניצוח.

(ה) יש בחורים שאין להם חברותות ומתביישים ללמוד באולם הישיבה בלי חברותא, ומפני הבושה הם מתחבאים והולכים למקום אחר כדי שלא ירגישו בהם שאין להם חברותא, והנה בעצם זהו חסד גדול של זיכוי הרבים שיהיו מתנדבים לזה לסדר חברותות, יש בחורים שמוכשרים לזה, וזה לא ביטול תורה אלא זיכוי הרבים בתורה שיש בזה זכות גדולה להצלחה, וכדאי מאד שיתנדבו לזה.

אבל גם צריכים לדעת דבר ידוע מתוך הניסיון, כי בחור שיושב ולומד כמו שצריך, אפילו שאין לו חברותא, בדרך כלל בתוך ימים ספורים הוא מוצא חברותא, ולא צריך לדאוג ממה שאין חברותא, והיו כמה בחורים שאמרו לי שאין להם חברותא, וישבו ולמדו כמה ימים בהתמדה בלי חברותא, ותוך ימים ספורים חזרו ואמרו לי שכבר יש להם חברותא, ולפעמים החברותא החדש יותר טוב ממה שהיה קודם.

מתוך שיחות הדרכה לתלמידים הנכנסים בישיבות גדולות

יש טעות גדולה הנפוצה בציבור, שרבים מחפשים ללמוד בישיבה בעלת שם שיש בה ציבור גדול ככל האפשר, ומבקשים להתקבל דווקא לישיבה שיש בה תלמידים למאות, ושורש הדבר נובע מחמת יצר הרע של בקשת הכבוד, כי האמת היא שאין זה משנה מהו מספר התלמידים הלומדים בישיבה, וכל אחד צריך ללכת ללמוד במקום שמתאים לו ביותר להצליח בתורה, ואלו שמחפשים ללמוד דווקא בישיבות מרובות תלמידים בדרך כלל זה מפני שהכבוד מושך אותם, והם אינם מרגישים בזה והרבה פעמים אינם מצליחים בישיבה כזאת, וכבר אמרתי לאחד שסיפר לי שהוא לומד בישיבה בעלת מספר מועט של תלמידים, והתאונן שאינו מרגיש בטוב כי אינו מרגיש חשיבות במקום שיש ציבור קטן, והסברתי לו שאין זה שיקול נכון והיצר הרע מטעה אותו.

הן זוכר אני את ישיבת פוניבז' בתחילתה עם שישה תלמידים, בקיץ כבר היו שמונה עשר בחורים, אחר כך באלול גדל מספר התלמידים לעשרים וחמישה, וכאשר בחורף שלאחריו גדל מספר התלמידים לארבעים בחורים, הייתה השמחה גדולה בישיבה, וכך עם הזמן הלך מספר התלמידים והתרבה, אך עיקר ההצלחה תלויה באהבת התורה מתוך הבנה ללא חשבונות שמעקמים את השכל והלב, אני יודע שיש ישיבות עם מספר קטן של תלמידים שמצליחים שם מאוד, מי שבא לשם רואים עליו שהוא מתעלה בהבנה ובבקיאות ובכל אישיותו, ונעשה רגוע בשלווה כזאת עם אהבת התורה, וכל מעשיו ותפילתו בישוב הדעת, בחורים שמסיימים ישיבה קטנה לא רוצים ללכת לשם רק מפני שיקולים של כבוד שמשחד אותם.

נאמר למייסדי ישיבה גדולה בדרום הארץ - תמוז תש"ע

הגאון הגדול רבי משה הלל הירש שליט"א

ראש ישיבת סלבודקא

חשיבות הישיבה בחיי האדם

כנס סדר הכנה - אב תשע"א כולל ברסלב בני ברק

בעוד פחות מחודש אתם עומדים לעשות צעד חשוב מאד בחיים שלכם, אתם נכנסים לישיבה גדולה. יש כמה נקודות כלליות שברצוני להעיר, הנוגעים לענין זה של ישיבה גדולה.

הנקודה הראשונה שצריכים לדעת, היא החשיבות הגדולה של הישיבה גדולה בחיי האדם. ייתכן שלכמה וכמה מכם התקופה הכי חשובה בחיים היא התקופה של הישיבה גדולה. אצל רוב האנשים, הדרגה שהבחור מגיע בישיבה גדולה לתורה ויראת שמים ומידות היא הבסיס שממנו הוא ממשיך לכל החיים. **נתאר** לעצמינו בנין עם הרבה קומות ובכל קומה אפשר להתקדם הרבה, אבל יש בבנין כמה קומות. כך גם בחיים. אדם יכול להיות בקומה התחתונה, וכל החיים הוא מתקדם ומתקדם, אבל בקומה התחתונה. אבל אפשר לעלות למעלה למעלה, גבוה יותר ויותר. תמיד אפשר להתקדם עוד ועוד, אבל באיזה קומה נמצאים זה תלוי עכשיו, מפני שאחרי הישיבה גדולה, אחרי החתונה, רוב האנשים אינם משנים את הקומה אלא מתקדמים באותה הקומה, לפי המדרגה של הלימוד שקיבל. מעט מאוד יכולים לשנות אחר כך את הקומה. ולכן, עבורכם הנכנסים כעת לישיבה גדולה, זה הזמן כשאתם עוד צעירים לעלות קומה אחרי קומה, בתורה, ביראת שמים ובמידות. **צריכים** לדעת שדבר זה חשוב ביותר, וממילא אם יודעים את החשיבות הגדולה, מוכנים לעשות את המאמץ הגדול, כדי להשיג כל מה שאפשר להשיג. ח"ו לא לפספס את הזמן של ישיבה גדולה ולנצל כל רגע ורגע כדי להשיג את המדרגה שצריכים להשיג.

הניסיונות

הנקודה השניה. לכל אחד ואחד יש ניסיונות. לכל בחור ובחור יש בד"כ ניסיונות בחיים הרוחניים, ביראת שמים בתורה ובמידות והוא משתדל לעבוד על

זה, לנצח את היצר ולעמוד בנסיון, לפעמים יותר ולפעמים פחות, אבל לכל הפחות יודעים פחות או יותר מה הנסיון, ומנסים לעבוד על זה.

אבל לפעמים יש נסיון חדש. כשאדם נמצא במצב חדש, יש ניסיונות חדשים והוא לא מכיר בכלל שהוא בנסיון, וממילא הוא עושה דברים מפני שהוא לא מכיר שיש נסיון בזה, שיש כאן איזו בעיה - והוא נופל.

בישיבה גדולה יש נסיון חדש. יש גמרא מאד מעניינת, היה ויכוח בין רבי ואנטונינוס. אנטונינוס שאל את רבי ממתי נברא היצר הרע אצל האדם, משעת יצירתו כשהוא עדיין עובר במעי אמו או בשעת יציאתו. ענה לו רבי הקדוש, בשעת ברייתו - כשהוא עובר. אמר לו אנטונינוס, אם הדבר כן הרי שהיה העובר מבעט באמו ויוצא מן הרחם, ורבי הסכים והביא גם ראיה על זה מפסוק, עד שאמר דבר זה למדתי מאנטונינוס.

רבי אברהם גרודזינסקי זצ"ל, המשגיח בסלבודקה, שאל, איזה יצר הרע יש לעובר שרוצה לצאת מרחם אמו, הרי יש לו הכל שם, אוכל ושתיה ומקום להיות, הרי הוא לא יודע בכלל מה שבחוץ, א"כ למה הוא רוצה לצאת. והשיב, שהיצר הרע הכי גדול שיש באדם הוא היצר הרע של חירות, להיות עצמאי. חירות לעשות מה שהוא רוצה, זה יצר הרע. ויצר הרע זה יש גם לעובר. זהו מה שאמר אנטונינוס לרבי, שאם היה לעובר יצר הרע, הרי היה היצר הרע של חירות מחייב אותו לצאת.

עד שבחור מגיע לישיבה גדולה, במידה מסוימת אין לו חירות, הוא תחת ההשפעה והמרות של ההורים, תחת המרות של הרבנים של הישיבה קטנה בצורה חזקה מאד, אין לו הרבה חירות. בד"כ אין לו פנימיה והוא ישן בבית ואוכל בבית הרבה פעמים וממילא אין לו אפשרות לחירות.

כשהוא בא לישיבה גדולה, זה כבר משהו חדש. יש לו אפשרות לחירות, יש לו אפשרות לעצמאות. אפשרות כזו שלא היתה לו בחיים, והוא לא יודע שזה יצר הרע. יש הרבה בחורים שאומרים, אני לא יכול לקבל מרות. או שבחור אומר, אני מבין יותר טוב מה טוב בשבילי, למה שאני אקבל את הדעה של הראש ישיבה או המשגיח, אני מכיר מה שטוב בשבילי.

אבל צריך לדעת שכל הרצון הזה להיות עצמאי, לא לקבל מרות, הבחור חושב שזה מבוסס על מחשבות טובות. אין זה אלא יצר הרע בעלמא, יצר הרע שרוצה להיות חפשי, לעשות מה שאני רוצה ולא לקבל מרות.

ובחור צריך לחשוב ולהבין שזה המצב. זה יצר הרע. לא כל הבחורים, אבל יש מיעוט דמינכרא של בחורים שלא יכולים לקבל מרות, קשה להם. אבל הם צריכים לדעת שזה יצר הרע, יצר הרע גדול מאד.

עוד דבר שצריכים לדעת ביחס לנקודה הזאת. ייתכן כמה פעמים בחיי הישיבה שאם הוא מסתכל על הטוב לו, יכול להיות שיותר טוב בשבילו להתנהג כך וכך. אבל אם כל אחד ואחד היה מתנהג כמו שטוב לו, הרי שלא היה ישיבה בכלל. צריכים להיות חוקים בישיבה ואם לא, הרי שאין ישיבה בכלל ולאף אחד אין שום דבר. ישיבה זו שותפות ובשותפות כל אחד צריך לתת, לא רק לקחת אלא גם לתת. בחור צריך לדעת שכשנכנס לישיבה זה לא רק לקחת, לקחת אבל גם לתת. לצורך הכלל לפעמים צריכים לתת. וסוף כל סוף, גם בשביל עצמו זה יחזור לטובתו.

זאת הנקודה השניה, לדעת שיש נסיון חדש של אפשרות של חירות. ההרגשה שכל אחד רוצה להרגיש שאני יכול לעשות מה שאני רוצה, מה שאני חושב שהקב"ה רוצה מאיתי, לא מה שמישהו אחר חושב, אלא מה שאני חושב. אבל הוא צריך להבין שזה יצר הרע, וצריך להיכנע לדעת ראשי הישיבה וזה ב"א את ההצלחה של הבחור.

פנים חדשות באו לכאן

הנקודה השלישית. יש בחורים שבישיבה קטנה היתה להם איזו חולשות, איזה דרכים לא כ"כ חיוביים שהתנהגו, עד שנקבע אצלם אני בחור כך וכך. אני בחור עם חולשה כך וכך. אני בחור עם הרגל כך וכך. זה אני.

זאת טעות. כשבחור בא לישיבה גדולה, המחשבה הראשונה צריכה להיות, אני בן אדם אחר, אני לא אותו בן אדם כמו מקודם, אני עכשיו בן תורה של ישיבה גדולה. בחור של ישיבה גדולה זו בריאה חדשה, זה פנים חדשות באו לכאן. בדומה למה שאומר רבינו יונה ביסוד התשובה, אדם שפשע וחטא וכו' ובא לחסות תחת כנפי השכינה ולהיכנס בדרכי התשובה, אשכילך ואורך בדרך זו

תלך. ביום ההוא ישליך מעליו כל פשעיו אשר עשה, ויעשה עצמו כאילו אותו היום נולד ואין בידו לא זכות ולא חובה, וזה היום תחילת מעשיו, ואז ישוב דרכיו ויפלוס אורחותיו שלא יטו מעגלותיו מדרך הטוב, וזה הדרך לשוב בתשובה שלימה וכו'.

זו הדרך עבור כל אחד שנכנס לשיבה גדולה. יש בחורים שבישיבה קטנה לא התנהגו כ"כ כמו שצריך, אבל אסור לחשוב, זה אני. גמרנו עם העבר, אתה בחור חדש, בחור שמבין יותר טוב מקודם. עצם הדבר שאתה נכנס לשיבה גדולה ואתה מסתכל על עצמך שהנך בחור בישיבה גדולה זה משהו אחר, זה עצמו יכול לתת לבחור את הכח להתחיל מחדש, זו התחלה חדשה. צריך להכניס לראש את הרעיון שזו התחלה חדשה, ולשכוח מהעבר, אתה בחור עם "פנים חדשות באו לכאן", זה משהו אחר, חיובים אחרים, חשיבות אחר, ואתה מתנהג בצורה אחרת וממילא גם החולשות וההרגלים הלא טובים גם כאילו לא היו, ומתחילים מחדש. זאת הנקודה השלישית, להתחיל מחדש. אין כאן עבר.

השאיפות

הנקודה הרביעית היא, לא רק לזרוק את הדברים השלישיים, אלא אתם נכנסים לשיבה גדולה וצריכים כעת להיכנס עם שאיפות גדולות מאד. בחור שנכנס לשיבה גדולה צריך לומר לעצמו שעכשיו הוא מתחיל את דרך החיים לדעת כל התורה כולה, כמה שאפשר בעיון ומה שאפשר שישלים אפילו שלא בעיון, אבל לדעת את כל התורה כולה, להחליט להיות שקוע כולו בלימוד. החלטה להיות ירא שמים מושלם. החלטה ביחס למידות טובות - להיות עניו ולוותר, שעונה היא היסוד לכל המידות טובות. החלטות על גדלות, לא להסתפק במועט ולא לפחד לקבל מדרגות גדולות, אלא לקבל עול תורה במדרגה גדולה, בין ביחס לידיעת התורה ובין ביחס לשקיעות בתורה, כמובן כל אחד לפי כוחותיו ותכונותיו. אבל שכל אחד יקבל עליו לפי כוחותיו ולפי תכונותיו עול תורה.

ויש בחורים, ואפילו כאלו שאינם עוד בחורים, שמפחדים לקבל על עצמם עול תורה - היינו עול תורה אמיתי, ללמוד כל הזמן, גדלות של עול תורה, גדלות של יראת שמים, הם מפחדים, איך אני יכול לקבל עול תורה. ישנם שתי סיבות למה נרתעים מזה. נקריא לכם את דברי החפץ חיים, ואת מה שמורי ראש הישיבה ר' אהרן אמר על זה.

החפץ חיים אומר מעט בדומה למה שהזכרנו מקודם בשם הרבינו יונה. הוא אומר שלפעמים האדם חושב לעשות איזה דבר גדול ולמשל כשהוא נכנס לשיבה גדולה הוא אומר אני אהיה עכשיו מתמיד עצום, ירא שמים, שקוע בלימוד כל הזמן. אמנם היצר הרע, כשמתבונן בבחור הזה שרוצה להתחזק לכבוד ה' יתברך, הוא מפיל עצבות בלב הבחור, והבחור חושב שדבר זה בעצם לא שייך אליו, זה שייך לגדולים, לבחורים מסוימים, אבל לא אליו, 'זה לא בשבילי, לא לקטנים כמותי'. ואז היצר הרע מעלה בזכרוננו את כל הפעולות המגונות שעשה מימי קדם, אע"פ שכבר הפסיק את זה. ואינו מזכיר לו כל זה, אלא כדי להוריד את מצב רוחו לומר שזה לא בשבילי, מי אני, האם אני יכול להיות האדם גדול הזה. אומר הח"ח שזה מעשה היצר. יש לאדם לדעת שהוא יכול להיות אדם גדול, הוא צריך לחשוב לעצמו "אני יכול להיות גדול", אין דבר שאני לא יכול.

מו"ר ר' אהרן זכרוננו לברכה, דיבר מבחינה אחרת. מטבע האדם שהאדם ירא להכביד על עצמו בקבלת עול תורה, הוא מפחד, זה מדאי קשה לי, איך אני יכול להכביד על עצמי בקבלת עול תורה ויראת שמים. אמר ר' אהרן שאין זה אלא טעות בהשקפה, משום שאם יקבל עליו את העול, הרי שייכנס לאושר גדול ותענוג אמיתי, וכמו שאמרו אם אתה עושה כן אשריך בעוה"ז וטוב לך בעוה"ב, אך צריך להסכים החלטה גמורה לעשות את זה. ואם הוא חושב בקבלת עול תורה שיהיה עי"ז בצער, אדרבה כאשר יקבל על עצמו, ירגיש בפועל כי תורת ה' תמימה.

אלא שברצוני להוסיף על דבריו מעט. יש להדגיש שלא כל פעם מרגישים מיד את מתיקות התורה. אם בחור חושב שמיד יגיע אליו הגישמאק ומתיקות התורה וירגיש שזה הולך לי, ידע שהרבה פעמים זה לא כך, אין מיד מתיקות התורה.

אבל דבר אחר יש. אם בחור מחדיר לעצמו את חשיבות התורה, שאין דבר המביא את האדם יותר קרוב להקב"ה כמו התורה, כמו שמסביר הרמח"ל בדרך ה', והתורה היא הדבר הכי חשוב שיכול להביא את האדם למדרגות גבוהות, אם הוא מחדיר את זה, הרי שעצם הדבר שהוא מצליח בזה יתן לו סיפוק. אולי לא יהיה לו הנאה מעצם חכמת התורה, אבל יהיה לו סיפוק, שב"ה עשה את הדבר החשוב הזה. ובמשך הזמן יהיה לו ג"כ התענוג שר' אהרן דיבר עליו, אבל לא צריכים לחכות עד שירגיש את התענוג ואז יתחיל ללמוד, אלא הדרך היא

להיפך, תחילה לומדים אפילו שזה קשה, בלי תענוג, אבל עם ידיעה שאין שום דבר חשוב כמו התורה. וכשמתחילים ללמוד בצורה זאת, אז יגיע לתענוג האמיתי.

יש הרבה בחורים שמחכים לגישמאק בלימוד ואז מתחילים ללמוד. זו טעות גדולה מאוד. צריכים להתחיל בלי הגישמאק בעצם הלימוד, רק עם הידיעה בחשיבות התורה, עם סיפוק שעשיתי דבר כל כך חשוב. זאת היא הנקודה הרביעית, לחשוב בגדלות, אני יהיה גדול, גדול בתורה, לידע את כל התורה כולה לפי כוחותי.

חקירה בשני צדדים

והנקודה החמישית היא המשך של הנקודה הרביעית. יש לדעת כי נמצאת כאן סכנה גדולה. בשעה שהאדם מחליט שגם הוא רוצה להיות אדם גדול וללמוד את כל התורה כולה ויש לו חבר בעל כשרון גדול מאוד, היכול ללמוד כמה דפים או כמה ראשונים וכמה אחרונים בזמן קצר, ויודע את כל הסוגיא עם כל הרעייד בזמן קצר, הרי שהבחור השני שאינו בעל כשרון כל כך גדול מקבל חלישות הדעת, איך זה שאני לא כך. או במקרה שלחבר יש יותר כח ומספיק לו פחות שינה מבחור רגיל והמשגיח מסכים שבשבילו זה בסדר והוא יכול ללמוד מספר שעות אלו, אבל הבחור שלנו צריך עוד שעתיים שינה, והוא תמה איך אוכל לגדול בתורה.

אבל האמת, שהקב"ה רוצה מכל אחד ואחד לפי מה שהוא, זה רצון הקב"ה. גרוע ביותר להסתכל על מישהו אחר ולחקות אותו, מכיון שהוא ער בשעות האלו גם אני ער. אתה תיפול! אתה צריך לעשות מה שאתה יכול לעשות, לפי הכוחות הפיזיים שלך, ולפי כוחות השכל שלך, ולא לנסות להשתוות לאחרים.

מסופר בגמרא על אמורא אחד שעלה לשמים וראה שם איך שהגדולים למטה והקטנים למעלה. ביאר ר' משה פיינשטיין לפי שבעולם האמת יודעים כמה השתמש האדם בכוחות שלו. אם הקטן השתמש בכל הכוחות, הרי שהוא למעלה, ולעומת זאת אם הגדול השתמש רק ברוב הכוחות שלו, אמנם בעולם הזה הוא למעלה, אבל בשמים הוא למטה. משום שכל אחד נמדד לפי מה שהוא.

ויש עוד דבר באותו הענין. בדרך הלימוד, מצוי שיש בחור בעל כשרון לקחת איזה סברא ולנתח אותה מכאן ומכאן, בעומק לפנים מעומק. ויש לו חבר

טוב שרואה את זה ואומר לעצמו שגם הוא צריך לעשות ככה, בגלל שלבחור הבעל כשרון כולם באים לשמוע הסברא שלו והחקירה שלו. כל זאת בשעה שהבחור הזה אינו מסוגל להבין יותר מחקירה אחת, ואח"כ הוא כבר מעורפל. **צריכים** לדעת שבלי בהירות בלימוד אין זה שווה כלום. תשעים וחמש אחוז בהירות זה שווה אפס. צריכים ללמוד ולהבין פשוט במאה אחוז בהירות. בחור צריך ללמוד לא לחקות אחרים גם בדרך הלימוד.

ר' ברוך בער אמר פעם שהוא אומר חקירה בשני צדדים, אז זה הולך. אבל על אחד מהחתנים שלו אמר שעל כל צד הוא אומר עוד חקירה, הרי זה ארבע רגלים, אז זה זוחל...

עב"פ יש בחורים שיכולים לעשות ארבע צדדים בחקירה, וזה באמת טוב, אבל הבחור השני יכול למצוא רק שני צדדים. הרי שעליו לעשות רק את השניים, אבל אם ינסה את הארבע הרי הוא לא יצליח בכלל. וראיתי כמה וכמה פעמים על בחורים שלא היו מוכנים להודות בחולשה שלהם בלימוד, והיו מנסים לחקות בחור אחר ולמעשה עברו ככה את כל הישיבה גדולה בלי לעלות כהוא זה, בגלל שאף פעם לא היה ברור להם מה שלומדים, מפני שלמעשה הם אינם לומדים לפי כוחותיהם. אבל בחור אחר שמודע ליכולת שלו ולומד כפי כוחותיו ולפי מה שהוא, הוא זוכה לעלות מעלה מעלה.

זו היא הנקודה החמישית, להיות גדול אבל לפי הכוחות של כל אחד, ולא לחקות אף אחד אלא להתנהג לפי מה שהוא, בין בכמות הלימוד בין באיכות הלימוד, וכמו כן בצורת הלימוד לעשות כך.

אני חוזר על מה שאמרתי בהתחלה. הישיבה גדולה היא הזמן לקבוע את הקומה של כל אחד ואחד, וזה הזמן לעלות ולעלות, כי זה החיוב על כל בן אדם. כל אחד צריך לדעת שיש חיוב על כל בן אדם, לא רק בישיבה קטנה ובישיבה גדולה, אלא בכל החיים, לנסות לעלות ולעלות ולעלות, אבל המקום שהכי קל לעשות את זה בתורה ויראת שמים ובמידות טובות, הוא בזמן שאתם צעירים ויכולים לעלות ולעלות ולעלות. זה הזמן לעשות את זה.

הקב"ה יזכה את כולכם שיהיה לכם סייעתא דשמיא באמת לעלות בתורה ויראת שמים ובמידות טובות, וכל אחד ואחד מכם יהיה גדול בישראל לדעת כל התורה כולה. [מתוך תמלול השיחה - לא מוגה].

הגאון הגדול רבי דוד בהן שליט"א

ראש ישיבת חברון כנסת ישראל

– הישיבה –**בית היוצר ליצירה הנעלה ביותר בבריאה****מקום מסירת והעתקת השמועה מרב לתלמיד כנתינתה מסיני**

שתי יסודות לימדונו רבותינו, שעליהם מושתת השורש והיסוד של מהות הישיבה, ושהם הבסיס לבנינו הרוחני של כל הבא בשערי הישיבה, ורצונו ושאיפתו לגדול ולהתעלות כבן תורה אמיתי, ואם יכירם וידעם וישכיל ללכת בהם, הרי יזכה לצמוח ולגדול כבן תורה בן ישיבה בכל דרכיו והנהגותיו.

הישיבה – בית היוצר לבנינו הרוחני של בן התורה בכל דרכיו והליכותיו

בראשית הדברים ברצוני להקדים את דבריו הנפלאים של מרן הגאון רבי יצחק הוטנר זצ"ל שהובאו בספרו (פחד יצחק אגרות וכתבים), ושם הוא מגדיר את מהותה של הישיבה כבית היוצר ליצירה הנעלה ביותר שיש בבריאה, שהיא הבנין של בן התורה המשקיע כוחותיו בעמלה של תורה, עם יראת שמים טהורה ומידות טובות, ומתעתד להיות גדול בישראל.

ובעקבות דבריו אלו, הייתי רגיל לומר, כי ההבדל בין ישיבה קטנה לישיבה גדולה הוא, שיישיבה קטנה זה המקום של הנחת היסוד לבנין הגדול של בן התורה, וישיבה גדולה זה המקום לבנות את הבנין עצמו, והמעבר בין הישיבה קטנה לישיבה גדולה, הוא המעבר מהנחת היסודות של הבנין להעמדתו על תלו וחסונו, על יסודותיו שנבנו בישיבה קטנה.

משמעות הגדרתה של הישיבה גדולה' כבית היוצר מתבטאת בכמה ענינים ששורשם אחד – והוא בית היוצר לבנינו של בן התורה בכל דרכיו והליכותיו.

וביאור הדבר, שיסוד הענין הוא, שאין הגדרתה של השיבה רק כמקום תורה שבו לומדים ומתעלים בלימוד הגמרא בכל שעות היום, אף שזה עיקר עבודתו של בן השיבה, אלא הגדרת ישיבה הוא הגדרה למקום של בנינו הרוחני של בן התורה בכל דרכיו והליכותיו.

ולכן ישיבה כוללת בסדרי ותכני בנינה, מלבד את עיקר התכלית, שהוא בנינו של בן השיבה בדרכי לימוד הגמרא בהעמקה ובהבנה, גם את לימוד המוסר שהוא הבנין של הבן תורה ביראת שמים ובעבודת המידות. ולכן ישיבה גם כוללת את הג' תפילות שבוים, כי יש צורה מיוחדת לתפילה של ישיבה, לתפילה של בן ישיבה, והישיבה בונה אצל בן התורה את צורת 'העבודה שבלב זו תפילה', כי אין דומה למעלת רוממות התפילה של העמל והיגע בתורה ביני עמודי דגרסי.

מלבד זאת לימדונו רבותינו עוד יסוד היוצא מהגדרה נפלאה זו שישיבה היא בית היוצר לבן התורה, והם דברים שאני מזכירם תדיר, מה ששמעתי ממרן ראש ישיבת חברון הגאון רבי יחזקאל סרנא זצ"ל בעת חנוכת חדר האוכל של השיבה הקדושה, בעת שהכריז כי "חונכים אנו עתה את הבית מדרש של דרך ארץ קדמה לתורה". כי גם החדר אוכל של השיבה, הוא בית מדרש בבנינו של הבן ישיבה, הוא בית היוצר לצבינו ולהנהגותיו של בן השיבה בדרך ארץ שקדמה לתורה.

וכבר כתב כן מרן הגאון רבי איצלה מוואלאז'ין זצוק"ל בנו וממשיך דרכו של אבי הישיבות מרנא הגר"ח מוואלאז'ין זצוק"ל בהקדמתו לנפש החיים, בתארו את גודל מפעלותיו של אביו "הוא הגבר שהקים עולה של תורה, ובנה לו בית תלמוד גדול, עומד על שלשה עמודים, תורה, עבודה וגמילות חסדים". והיינו שמלבד תפקידו של בית היוצר הישיבה הקדושה, ללמוד ולהעמיק בדרכי הלימוד וההבנה, הוא גם מקום להתחנך בו בדרכי העבודה של 'עבודה שבלב זו היא תפילה', ובהנהגת המידות שבין אדם לחברו.

הישיבה – מקום מסירת והעתקת השמועה מרב לתלמיד כנתינתה מסיני

יפור נוסף שעליו מושתת בנין השיבה, מבואר אף הוא בדברי מרן הגאון רבי יצחק הוטנר זצ"ל: "אין סוף הגדרתה של ישיבה, מקום שמתרכזים בו לומדי

תורה, זהו עניינו של כל בית מדרש, וישיבה מתייחדת בזה שהיא מקום מסירת התורה והוספת טבעת בשלשלת המסורה מסיני מרב לתלמיד. במהות בנין הישיבה, מתקיים החייה מחדש בזעיר אנפין של מעמד הר סיני, ויחס של רב לתלמיד בישיבה הוא זעיר אנפין של משה רבנו ושישים ריבוא ישראל המקבלים את התורה".

כדברים האלו הובא (בקובץ ישורון) בשם מרן הגאון רבי נחום פרצוביץ זצ"ל, ש"תלמיד בישיבה הוא בבחינת קבלת התורה ומעמד הר סיני".

ועיקר יסוד זה שהישיבה היא בבחינת קבלת התורה מהר סיני, מיוסד על ענין אחד, שהישיבה היא המשך השרשרת של מסירת התורה סיני מרב לתלמיד, שזו היא צורת לימוד התורה בישיבה, בהעברת השמועה מרב לתלמיד.

וכבר כתב המהרש"א (בכורות נז, ב): "ועל כן לא יבא שום תלמיד לעומק ושורש ענין, בלי רב המלמדו, כמו משה ליהושע ויהושע לזקנים וכו'". כי רק באופן זה נמשך המתן תורה של מעמד הר סיני לדורות עולם, וזה עיקר צורת הישיבה בהעתקת השמועה מרב לתלמיד.

כשבאים לדבר על הזמן הגדול והחשוב של הכניסה לישיבה גדולה, ראוי לשנן שני יסודות אלו שהם עיקר השורש והיסוד להצלחה בחיי הישיבה, ליצירת האישיות ובנינו הרוחני של בן התורה:

א. להבין ולהשכיל, שישיבה אינה רק מקום ללמוד בו תורה, אלא היא מקום לבנינו הרוחני של בן התורה בכל דרכיו והליכותיו, ואין דרך להצליח בהקמת יסוד בנין זה, אלא באופן שמתחבר לכל סדרי הישיבה, שמלבד סדרי וזמן הלימוד שזה הבריח התיכון בכל בנינה של הישיבה, יש להקפיד גם על התפילות בישיבה, להתחבר לאוירה המרוממת שיש בכל תפילה בהיכל הישיבה, להקפיד על סדר מוסר ככל סדרי הישיבה, כי בלעדי כל אלו, אין שלימות בבנינו של בן התורה.

ב. להבין ולידע, שיסוד ההצלחה בדרכי הלימוד היא קבלת התורה מרב לתלמיד. להכיר ולחזק את הידיעה, שאי אפשר להגיע לדרכי הלימוד בעיון ובהבנה

אלא בהעברת השמועה מרב לתלמיד. ובעיני ראיתי במשך שנותי בישיבות הקדושות, שכל אלו שהלכו בדרך של עצמאות בלימוד, וחשבו כי בכח עצמם יכלו לסלול להם את דרכי הלימוד, ולא נזקקו לשמיעת שיעורים וקבלת דרכי הלימוד מרבותיהם, לא הגיעו לכלום, אף שהיו מביניהם שהיו מיוחדים בכשרונותיהם, ונתעקמו לגמרי. ומי שהצליחו ונעשו תלמידי חכמים מופלגים ומרביצי תורה, הם רק אותם שהיו מקבלים מרבותיהם, ובזה נעשו הם עצמם לטבעת נוספת בשרשרת מסירת התורה, ממעמד הר סיני עד דורנו, ולהמשיך את מסירת התורה לדורות הבאים.

הגה"צ רבי אורי וייסבלום שליט"א

מנהל רוחני דישיבת נחלת הלוויים

הישיבה הגדולה - שאיפה לגדלות

כנס סדר הכנה אב תשס"ט - אולמי היכלי מלכות בני ברק

ערב טוב לכל בוגרי הישיבות לצעירים, שהתאספו ובאו לכאן לשמוע דברי חיזוק. אני בטוח שכל אחד ואחד מכם הולך לקראת כניסתו לישיבה הגדולה בציפיות גדולות, להיות ת"ח בעל שיעור קומה, למדן יר"ש, עובד ד'. להיבנות ולצאת אחרי כמה וכמה שנות לימוד בישיבה הגדולה, בן תורה מופלג ויה"ר שהצפיות אמנם תתקיימנה.

אבל התעוררנו, שהיה דבר חשוב לדעת לקראת מי אתם הולכים, צריך לדעת שהמסגרת בישיבות הקטנות שונה מהמסגרת בישיבות הגדולות שינוי מהותי. שבישיבות גדולות המסגרת כרוכה בהרבה ניסיונות וכדי לעמוד בניסיונות הללו חשוב מאוד לדעת לקראת מה אנו הולכים.

אינני מתכוון לפרט בפניכם את כל הדברים ולנסות לתת עיצות על כל דבר ודבר, זה משהו רחב ביותר. רק פשוט בקווים כלליים לעורר אתכם לקראת מה אתם הולכים. וממילא, כשאדם יודע לקראת מה הוא הולך, אז ההכנה שלו היא אחרת לגמרי.

אני רוצה לומר בכמה מילים דברים שידועים לכם, לתאר את המסגרת בישיבה קטנה. לדוגמא, ברוב הישיבות הקטנות שיעור בעיון הוא בבוקר במשך כשעתיים ואח"כ חזרה ואותו ר"מ איתכם, כך מתנהל החלק הזה ברוב הישיבות הקטנות, וההכנה בסדר ג', אומרים לתלמידים בדיוק מה צריך להכין כמה זמן ובזה נגמרת ההכנה, ועל כל זה נערכים מבחנים אם בכתב אם בע"פ, מבחן שבועי מבחן חודשי, ובהרבה מקומות המבחן הוא על מה שלמדו באותו זמן.

וממילא הבחור רוכש ידיעה יסודית באותם מסכתות שלמדו אותם בעיון והוא מרגיש אחרי ג' שנים בישיבה קטנה שהוא יוצא בסיפוק עצום.

גם על אותו חלק של בקיאות נמסר שיעור וחוזרים על זה, גם נערכים מבחנים, וכן לגבי לימוד הלכות שבד"כ לומדים משנ"ב גם ע"ז נמסר שיעור או שזה לימוד עצמי ואח"כ גם על זה נערכים מבחנים. חלק נוסף, ימי שישי ושבת הם ממש ימים מקודשים. ישנם מקומות בימי שישי שגם נמסר שיעור וישנם מקומות שזה יום של חזרה. אבל יום שישי הוא יום מקודש ונמצא בתוך המסגרת, וכן שבתות יש להם את המסגרת שלהם אם זה הכנה לעיון או חזרה לבקיאות, כל ישיבה כמתכונתה.

דבר נוסף, זמני שינה. אותם ישיבות שאין בהם פנימיות, הבחורים ישנים בביתם ולהורים יש פחות או יותר פיקוח על זמן השינה שלהם ואותם ישיבות שיש בהם פנימיות, אז יש מדריך או אב בית שדואג שילכו לישון בזמן וממילא אח"כ היום של מחרת מתנהל בצורה הנכונה. ודבר אחרון – נסיעות. אותם ישיבות שבחורים לומדים מחוץ לעיר גם ישנם זמנים קבועים כל שלוש שבתות או כל ישיבה לפי המתכונת שלה הזמנים קבועים.

בחור שמסיים שלוש שנות לימוד בישיבה קטנה, יוצא באמת עם רכוש, הן בעיון, בבקיאות, הן בהלכה, וכתוצאה מהדברים שהוא צריך בישיבה הוא נבנה במידות והוא נבנה במבט נכון לחיים על מצוות, על תפילה, הוא יוצא עם סיפוק עצום, עכשיו הוא עובר לישיבה גדולה.

מסגרת הישיבה הגדולה שונה לגמרי

אחרי ג' שנים שלמד בישיבה הקטנה הבחור מבוגר יותר, הוא מסוגל לקבל אחריות על עצמו, כיון שהוא עבר כבר שלוש שנים בישיבה קטנה ששם הוא היה במסגרת יותר נוקשה יותר חזקה וממש הובילו אותו יד ביד לכל אורך הדרך בכל חלקי הרוחניות, ממילא הוא יוצא מחוזק.

בישיבה גדולה, כיון שהבחור בא כבר יותר מבוגר ויש לו את השכל הברותי יותר, ממילא המסגרת שונה לחלוטין. הבחור מקבל אחריות על עצמו. כל המסגרת בישיבה גדולה היא רק מהווה סימני דרך, כמו אחד שצריך להגיע

למקום מסוים עושים לו סימני דרך איך יגיע, כך המסגרת בישיבה גדולה הקניית החכמת חיים שהרמ"ם והצוות שנמצאים בישיבה גדולה מנסים להתוות דרך חיים לאלה שהם הולכים בדרך של אותה ישיבה, אבל בעצם - שוחים לבד.

זה לא כמו אותו אחד שלימדו אותו שחיה, שאותו אחד שלימד אותו שחיה עומד צמוד לידו כדי שלא יטבע. הוא כבר למד לשחות, ועכשיו עומדים מרחוק ונותנים לו את סימני הדרך שהוא ישחה לבד. כמוכן, גם בישיבה גדולה יש פיקוח, אבל סוף כל סוף, כיון שהבחור הוא כבר מבוגר אז סומכים עליו יותר. כאן יש מקום לניסיון גדול. נוחתים על הניסיון הזה בלי הכנה מראש ועלולים להיות מכשולים גדולים, בפרט בשנה הראשונה שזהו המפגש עם הישיבה גדולה.

אני רק אזכיר כמה פרטים, א"א להזכיר את הכל וגן אין לי אפשרות במסגרת הזו לומר עצות על זה, בכל ישיבה אפשר להתייעץ עם הרמ"ם, עם הצוות הרוחני והחינוכי בישיבה. אני רק רוצה לציין איך ראית המסגרת פחות או יותר.

סדר ראשון בישיבה הגדולה

ברוב הישיבות הגדולות השיעור בעיון נמסר בשעה 12:00 בבוקר והסדר מתחיל בערך בשעה 9:00. יש לבחור א"כ ג' שעות של הכנה והוא לא מורגל לזה מהישיבה הקטנה. בתקופה הראשונה, הוא לא יודע מה לעשות, הוא מכין את הקטע גמ' עם רש"י ותוס' שעליו יימסר השיעור במשך לא יותר משעה ורבע ואח"כ הוא לא יודע מה לעשות בשעה וחצי הנוותרות, אז הוא מתחיל לפתוח קובץ ולהסתכל בראשון הזה ובראשון הזה, ובעצם הוא מגשש באפילה וכשאיך הכוונה נכונה הוא עלול להתרגל פשוט לבזבז את הזמן, לשחוק את הזמן ולהעביר את זה לבטלה. זו נקודה של ניסיון, של מצב שהוא לא היה מוכן אליו ועכשיו הוא צריך להתמודד איתו.

אינני רוצה לפרט עצות, או לתת מראי מקומות מה להכין, יש לכל ישיבה את ההכוונה שלה. אבל אתם צריכים לדעת שהחלק הזה הוא מבחינתכם חלק בעייתי וצריך לדעת להתמודד איתו, כי אם יש שלוש שעות להכנה ואתם בעצם מסוגלים למלא רק שעה וחצי, לא יודעים מה לעשות בהמשך הזמן, כאן מוכרחים להתייעץ ולקבל הכוונה.

דבר נוסף, ברוב הישיבות הגדולות על הלימוד בעיון אין מבחנים וכשאינן מבחן אין כח דחף שידחף את הבחור באמת לחזור ולדעת את הדברים שלמד, לא קיים הדחף הזה. בישיבה קטנה, זמנים שהם חזרה למבחן הם זמנים נפלאים יושבים ועמלים לדעת באמת כדי להמליח במבחן, כשלא קיים העניין הזה בישיבה גדולה אז מה באמת ידרבן אותו לדעת אחרי שלמד את הסוגיה? האם אותם הראשונים והאחרונים שאמרו לו בשיעור? מה ידחף אותו באמת לדעת את הדברים האלה, להיות מודע להן ולכבוש את הדברים האלה. גם על זה חייבים לחפש עצה. אולי לעשות סיכומים של הסוגיה, ועל זה צריך כל אחד ואחד ללכת להתיעץ במקומו מה אתם צריכים לעשות.

השעות הארוכות

דבר נוסף, בישיבה קטנה, רוב שעות היום הם במסגרת מסוימת, אם זה שיעור עיון או הלכה אם זה שיעור בקיאות וחזרה. אך בישיבה גדולה, רוב שעות היום יושבים לבד, מתמודדים לבד, השיעור אורך שעה ורבע שעה וחצי ואח"כ בקיאות לומדים לבד. הסדר הוא כשלוש וחצי שעות והבחור צריך לשבת שלש וחצי שעות מתחילת הסדר ועד סופו וללמוד דבר שהוא עדין לא מורגל אליו. א"כ גם על זה צריך לקבל איזו הכוונה מאלה שממונים על הבקיאות, באיזה צורה להעביר את השעות האלה, שהן תהיינה שעות יפות שעות מעוררות, ולא חלילה שעות שצריך כל הזמן לשבת ולהתמודד איתם.

דבר שלישי בישיבה גדולה, במקומות רבים, חוזרים על השיעור של הבוקר ויש מקומות שלומדים פרק נוסף. בתקופה הראשונה, שבחור צעיר בא לישיבה גדולה, הוא לא רגיל ללמוד עד השעות של הלילה וכשמגיע 11:00 בלילה הוא מרגיש שעניו נעצמות מרוב עייפות. אבל מתבייש לצאת מהביהמ"ד מדוע? כי הביהמ"ד עדין מלא ובחורים מבוגרים עדין יושבים ולומדים בעיון או פרקים אחרים והוא לא יכול לצאת כי לא נעים לו. אח"כ הוא מושך ככה עוד חצי שעה והולך לחדרו.

הפנימיה

רוב הבחורים לא חיים בישיבות קטנות שיש בהם פנימיה, חלק גדול לא מסוגלים לחיי פנימיה, הם חיים לא קלים. קודם כל, בתקופה הראשונה, באים בחורים

מכל מיני ישיבות ויתכן שלפעמים באים לשיעור א' אחד מעשרים ישיבות קטנות וכל אחד קיבל את הדרך שלו מהישיבה הקטנה שלו והוא נפגש בחדר אחד עם בחורים מישיבות אחרות קצת מתחילים ויכוחים על דרכים מסוימות וזה מביא לויכוח סרק ולפעמים לפטפט סרק וזה יכול להימשך עד השעות הקטנות של הלילה.

צלצל אלי לפני כמה זמן משגיח בישיבה חשובה מפורסמת בירושלים מישיבה גדולה ושאל אותי שאתן לו עצה מה עושים עם ההליכה לישון המאוחרת שהולכים לישון בשעות כ"כ מאוחרות. זה ממש חורף את גורל היום הבא, כשבחור צעיר הולך לישון בשעה מאוד מאוחרת, אח"כ קשה לו לקום לתפילה. ואם הוא בכוח קם, אז הוא עייף. ואם הוא עייף, הוא הולך לישון אחר התפילה. ואם ישן אחרי התפילה, אז הוא מאחר לסדר ואם מאחר לסדר אז לא מוכן לשיעור ואח"כ לא מבין את השיעור. זה פשוט גורל היום הבא!! וכשמודעים לדבר הזה מראש, צריך לדעת שכשבאים למסגרת בישיבה גדולה, צריך לעמוד על המשמר. איזהו חכם הרואה את הנולד, ולא לתת לעצמו להגרר לשעות הקטנות של הלילה מפני שזה ממש חורף את כל גורל היום הבא.

בפרט כשבאים מכל מיני ישיבות, הרבה פעמים קשה להסתדר בפנימיה וחייבים להתיעץ עם מישהו מהצוות שיעזור להתגבר על אותם בעיות שנוצרות כתוצאה מחיי הפנימיה. החדרים בפנימיה הם צריכים בעצם לשמש המשך לימוד לביהמ"ד, אם אפשר לדבר בלימוד בחדרים מה טוב ומה נעים, אבל יש אפשרות ללמוד עשיית חסד, כניסה למצבו של השני, להיות נושא בעול עם חברו.

תלמידים של ר' אליהו לופיאן ז"ל סיפרו שלעת זקנותו ישן איתו בחור והבחור היה הולך לישון ור' אליהו היה מגיע לפעמים מאוחר הוא והיה חולץ את הנעליים לפני שנכנס לחדר כדי לא להעיר את הבחור משנתו. כ"כ הקפדה על הרגשתו של הזולת אפי' שהוא זקן והבחור כ"כ צעיר. עוד דבר, לפני הרבה שנים היה בית הבראה ברמת גן של וועד הישיבות ופעם אחר ר' אליהו לופיאן התארח שם והעובדות שהיו מנקות את החדרים אמרו עוד לא ראינו חדר כ"כ מסודר וכ"כ מטופח כמו החדר של היהודי הזה הוא ממש גרם לקידוש ד' שאין כדוגמתו, לפני שבאו לנקות היה מרים את הדברים על המיטה שלא תהיה להם

סירחה. זהירות בבן אדם לחבירו נפלאה. ואת זה אם בחור זוכה יכול ללמוד בשעה שנמצא בפנימיה.

קנה לך חבר

ראיתי פעם דבר של החי"א הוא כותב שנסע ללמוד בישיבה שהיה נער צעיר ואז לא היה קשר עם הבית טלפונים וכדומה. וכשבחור נסע לישיבה, נסע לשנה שנתיים ולא ראה את ההורים שלו. אמר לו אביו, אני רוצה לתת לך עצה שהעצה הזו תועיל לך לכל ההתפתחות הרוחנית שלך. קנה לך חבר, אם יהיה לך חבר ראוי וטוב, דע לך שאתה תעלה מעלה במעלה בתורה והיראה.

ובאן צריך את החכמה הנכונה והשכל הנכון את מי לבחור לחבר. מגיעים בחורים על כל מיני תכונות וכל מיני סוגים אז יש אחד שהוא חברה'מן גדול והוא תופס איזה מקום מרכזי בחברה ורוצים להיצמד אליו, בשעה, שיכול להיות שכל העליה הרוחנית נפסדת כתוצאה מהחברות עם הבחור הזה.

קנה לך חבר, צריך להשקיע מחשבה נכונה את מי לבחור לחבר, חבר רציני שיש לו שאיפות גדולות לעלות בתורה וביראת שמים, אותו לבחור לחבר. אחת הנקודות הרגישות בפרט אצל הבחורים, היא תדמית חברתית. כל אחד רוצה שיהיה לו תדמית חברתית טובה וצריך לחשוב היטב מה באמת יוצר את הערך של האדם, כמו אמר אביו של החי"א לבנו, קנה לך חבר. כך צריך לדעת חלילה וחס אם יש איזה חבר שרואים שהחברות איתו לא מוליכה אותו לדרך הנכונה, צריך להתרחק ממנו.

לץ אינו זוכה לראות פני שכינה

יש אחד שנקרא לץ, אנחנו חושבים שלץ זה אחד שיש לו בדיחות ור"י כותב מה זה לץ? כתוב שכת ליצינים אינם זוכה לראות פני שכינה ומה זה לץ? מרחיק הדברים שאין להרחיקם! הוא מרחיק תועלת הדברים שיש לו ערך בתועלתם, לץ זה לא אחד שעושה בדיחה, הוא מזלזל יש דברים שיש להם ערך עצום והוא מזלזל עד כדי כך שחז"ל אומרים אין לך דבר שאין לו מקום

ואין לך אדם שאין לו שעה. בשום דבר לא מזלזלים! יש לזה דוגמא, קיסם לחצוץ את שיניו. אדם הולך לקנות איזה קופסא שיש בא קיסמים אינני יודע כמה זה עולה שני שקלים שלשה שקלים ויש בזה מאה קיסמים קיסם אחד אין לו ערך זה הרבה פחות מפרוטה אבל שלאדם נתקע עצם בין השיניים, אז הדבר היחיד שיכול לעצור לו את זה אותו קיסם. אז באים חז"ל ואומרים אין לך דבר שאין לו שעה לכל דבר יש את ערכו.

ל"ג, מרחיק את הדברים שאין להרחיקם. הוא יכול להגיד אני כבר גדול אני בישיבה גדולה, אני כבר מבוגר, יש לי מחשבה עצמית, לא כ"כ נורא לא לשמור, העיקר שיצא לך שם של למדן, זה הדבר העיקרי. לא כ"כ נורא לא להיכנס לשיחות, ממילא העיקר שתהיה למדן תחילה.

חז"ל אומרים שתפילה היא מהדברים העומדים ברומו של עולם ובנ"א שמזלזלים בהם מה פירוש תפילה עומדת ברומו של עולם? התפילה נמצאת גבוה בעולם ואדם יכול להיות שחי במרתף אם הוא זוכה להתפלל כמו שצריך אז התפילה מוציאה אותו מהמרתף ומעלה אותו עד רומו של עולם. לא הפירוש אני מתפלל כאן והתפילה נשמעת שם בגבהי מרומים, שאדם זוכה להתפלל כמו שצריך אז התפילה לוקחת אותו ומעלה אותו אל רומו של עולם.

דבר ברור! בחור שמרגיל את עצמו במשך כל השנים שלומד בישיבה, להתפלל אך ורק בישיבה. הוא צומח, הוא גדל, הוא מקבל במשך הזמן טעם בתפילה, הוא עולה מתפילה. וזה לא נהיה מצוות אנשים מלומדה, זה תפילה.

אח"כ אותו אדם לץ מזלזל בשמירת סדרים, שמירת הסדרים זה לא כ"כ חשוב, העיקר שיצא שם של למדן. מסופר שר' שמואל רזובסקי ז"ל אמרו לו על איזה בחור שהשקיע באמת בלימוד, אבל כל מערכת הסדרים היתה אצלו מבולגנת. אמר ר' שמואל, תגידו לו, אחד שמהפך את הסדרים - לא יגדל!!! לא ככה גדלים. כשאחד רוצה לגדול, אז דוקא אותה מערכת מסודרת שהולך איתה היא באמת מה שמגדלת אותו. זה לגבי שמירת הסדרים.

דבר שלישי, שיחות שנאמרות בכל ישיבה. יש מי שחושב, מה זה יכול לעשות לי. ר' ירוחם ז"ל אמר פעם אני לא צריך שתזכרו את השיחות שלי, אני מצפה שהשיחות שלי תביאנה פירות, שיצמחו פירות מהשיחות. כן או לא זוכרים,

זה לא נפק"מ. אבל שמרגיל את עצמו לשמוע מקבל ונהיה רחב אופקים הוא שומע שיחות על כל מיני נושאים ונהיה אדם בעל מחשבה וזה מפתח אותו ולא נשאר אותו דבר, אפי' אם לא זוכר את הדברים שנאמרו.

המשנה במסכת הוריות אומרת, מעשיך יקרבוך מעשיך ירחקוך. אני אומר לכם את זה מנסיון, בחור רציני שלומד היטב ומשקיע, לא תהיה לו בעיה במציאת חברותא, והחברותות יעמדו אצלו בתור כדי שיסכים ללמוד איתם. כשהוא רציני, לא תהיה לו בעיה והוא לא צריך להגרר לאותו חברמין, כדי להיות בתוך החברה, כשבסופו של דבר הוא מפסיד הפסדים גדולים.

המסגרות להתעלות

ימי שישי ושבת בישיבה גדולה, אם חוזרים על בקיאות או יש לימוד על פרק נוסף, המסגרת אינה מסגרת כ"כ חזקה וקשוחה כמו ב"ק. ממילא, דבר זה גורם לרפיון מאד גדול. זה המקום שהבחור הגיע לבגרות, כאן יכול להוכיח את עצמו עד כמה הוא באמת הגיע לבגרות. זהו אתגר גדול! ובאמת, רואים בחורים רציניים שדווקא במסגרת שישי ושבת שאין מסגרת יום יומית של שיעורים בעיון ובבקיאות, דווקא במסגרת הזו מתעלים התעלות נפלאה. הם בוחרים לעצמם את אותה מסגרת שהישיבה נתנה בתור סימני דרך ומנצלים את הזמן ועולים דווקא בזמנים האלה בעליה נפלאה.

עוד נקודה אחת על ענין בקיאות, אמנם בהרבה ישיבות יש מבחנים על העמוד שלומדים במשך השבוע אבל סוף סוף הם לא מחייבים כמו בישיבות קטנות אבל התועלת עצומה. מבחן, זה לא בשביל לקבל את הנקודות, זה דבר בדוק ומנוסה שכשעומד אדם במבחן יודע שקנה את אותו חומר שלמד. ויש בחורים שעושים זאת במשך שנים את אותם מבחנים ואח"כ מרגישים שקנו רכוש בל יתואר ולא יסולא בפז.

ולמסקנה, חשבתי מה זה ישיבה גדולה, חז"ל אומרים דברי תורה קשים לקנותם ככלי זהב ונוחים לאבדם ככלי זכוכית. אתם, במשך ג' שנים בישיבה קטנה קניתם כלי זהב רכוש בל יסולא מפז בחור שזכה במשך כל הג' שנים לבוא לתפילות בישיבה, הוא קנה כלי זהב וכן אם שמר סדרים בצורה נפלאה

קנה רכוש. בחור שזכה ללמוד במשך ג שנים חלקים גדולים מהמשנה ברורה קנה רכוש בל יסולא מפז. וכן ההתייחסות הרצינית לימי שישי ושבת. וגם, עלול ח"ו לקנותם ככלי זהב ולאבדם ככלי זכוכית.

מה זה ישיבה גדולה? חשבתי דוגמא לדבר, יש משנה בתחילת מסכת מגילה מתי קוראין את המגילה כפרים ועיירות גדולות. אז כרכין המוקפין חומה מימות יהושע בן נון קורין בט"ו. אומרת הגמרא, מאי עיר גדולה, אם היו שואלים אותנו מה זה עיר גדולה או מה זה ארץ גדולה, היינו אומרים סין, שם יש יותר ממיליארד בנ"א, כמעט שליש עולם נמצא בסין, אז היינו אומרים זו ארץ גדולה. אומרים חז"ל, עיר גדולה זו עיר שיש בה 10 אנשים שבטלים ממלאכתם שכשצריך מנין או לימוד, אז הם נמצאים במקום. זו עיר גדולה. הח"ח פעם התבטא, שאם מסתכלים במפת העולם, מנסים לראות את מוסקבה ורוסיה ורואים שזה תופס מקום נכבד במפה. אבל כשמחפשים את ראדין, זו עיר קטנה שבכלל לא נמצאת על המפה. אבל, אומר הח"ח, כשנבוא לבי"ד של מעלה, המפה שם נראית אחרת לגמרי. ארץ כמו סין שיש מליארדים אבל אין כולל ואין ישיבה, אין שם אנשים שמקדישים את חייהם לתורה ותפילה, זו עיר קטנה. אבל ראדין, כיוון שיש כאן ישיבה וכולל, אז במפה של בי"ד של מעלה זה תופס מקום גדול.

רואים, שגדלות כמו שאומרים על מישהו שגדול, אין הכוונה שהוא גבוה, אלא אדם גדול. פירוש, אדם שיש בו גדלות. ישיבה גדולה, פירוש הדבר הוא, ישיבה שמגדלת את הבחורים להגיע לגדלות וכשבחור מבין את הדבר הזה בעצם מצפים ממנו להגיע לגדלות, מתייחס אל הכל בצורה אחרת לגמרי, הוא לא מנסה לנצל את המרחב והעצמאות שנתנו לו לדברים גרועים, הוא מנסה לנצלם לדברים נפלאים שיכול על ידם להתעלות.

מקבלים עליהם עול

עוד דבר ראיתי בגמרא במסכת ברכות דף לג', כתוב שם כמה פעמים כורעים בתפילת שמונה עשרה, אדם פשוט כורע פעמיים באבות והודאה. כהן גדול כורע בסוף כל ברכה ובתחילת כל ברכה, המלך כורע בתחילת שמונה עשרה ונשאר כפוף עד סוף שמונה עשרה, כמו שמביאים ראייה משלמה המלך שכרע על ברכיו שהתפלל ונשאר כך עד שגמר את תפילתו.

מה כתוב כאן בעצם בגמרא, כמה שאדם עולה יותר, הוא צריך יותר לקבל על עצמו עול מלכות שמים. אדם פשוט, מספיק פעמיים. וכשנהייה כהן גדול, צריך לכרוע בסוף ובתחילת כל ברכה. אבל מלך, שהוא האדם המרומם והחשוב ביותר בעם ישראל, הוא כורע כל התפילה. זה מראה לנו, שככל שאדם יותר גדול יותר מקבל על עצמו עול.

עוד נקודה, כתוב בפסוק ששלמה המלך היה חכם מכל אדם וכתוב שחכמתו היתה כחול אשר על שפת הים. מה שייך לומר שחכמה היא כחול? אומר המדרש, מה חול הוא גדר על הים, אף חכמתו של שלמה גדרה אותו. הקב"ה עשה את החול גדר לים, שהגלים לא יעברו את החול. אומרים חז"ל, שלמה המלך היה חכם מכל האדם, מה חכמה זו עשתה לו, אף חכמתו גדרה לשלמה, הוא עשה לעצמו כל מיני גדרים.

אדם רגיל לא היה זקוק לזה, אבל שלמה, כיון שהיה חכם מכל האדם, אז מכל חכמה גדר את עצמו וקיבל על עצמו עוד קבלה ועוד קבלה.

מאן דהוא ביקש מהרב דסלר ז"ל עצה לרוחניות, איזה עצה יכול לתת לו אמר לו הרב דסלר, קנה לך מידת העקביות ובזה תצליח!!! לכל מה שאתה חפץ, צריך האדם להיות קבוע כי הדבר יציב, עקבי. יום אחר יום, שבוע אחר שבוע, חודש אחרי חודש, להיות יציב ועקבי, ללכת בעקבות ההכרה שלו. הוא יודע למה מצפה מעצמו ולא להיות נתון לתנודות ולמצבי רוח, אלא להיות יציב, ללכת צעד אחר צעד כפי מה שההכרה שלו אומרת.

גדלות לא נמדדת בפריקת עול, עלולה לפעמים להכנס איזה מחשבה לראש, עכשיו אני עובר לשיבה גדולה, אז ממילא אני בחור מבוגר ואני יכול לעשות מה שאני רוצה, אני יכול לעשן ואני יכול לקנות לי מה שאני רוצה ואף אחד לא יגיד לי מה לעשות. גדלות איננה פריקת עול, גדלות זה קבלת עול מה שבחור נהיה יותר מבוגר, אם רציני ויש לו שאיפה לעלות ולגדול אד הוא יודע שככול שנהיה מבוגר יותר מקבל על עצמו עוד עול, ככל שנהיה מבוגר וגדול יותר מקבל על עצמו ומעצמו עוד עול. ומלכותו ברצון קיבלו עליהם ולא שכפו עליהם.

בחור שמגיע לשיבה גדולה צריך לדעת שבעצם עכשיו נותנים לו רבותיו סימני דרך ואני צריך ללכת בעקבות הסימני דרך. אבל בעצם אני אחראי על עצמי, אני מסוגל להיות אחראי על עצמי ולגדל את עצמי עד הסוף.

עוד נקודה, ת"ח נקראים בנאים, הגמ' במסכת שבת שבגד שיש לו כתם של שומן, אז אם בעה"ב של הבגד הוא אדם פשוט, אז ודאי זו חציצה לגבי טבילה, אם הכתם משני הצדדים. אבל בגד של בנאים, אם הכתם מצד אחד כבר חוצץ הטבילה. כך ת"ח, שכשיש להם כתם בצד אחד כבר חוצץ ומקפידים על זה. ואומרים חז"ל, מאי בנאים, אלו ת"ח שעוסקים בבנינו של עולם כל ימיהם, איזה עולם הם בונים? את עצמם! הם עוסקים בבנין כל החיים שלהם, ובונים את עצמם עד שמגיעים לדרגה גבוהה.

בחורים יקרים, אנו עכשיו מתכוונים לעבור כל אחד לשיבה גדולה שההשגחה העליונה הולכת איתו לשם על מנת באמת לגדול ויש לכם ציפיות גדולות. והציפיות יכולות להתקיים, אם אתם תדעו שאתם הולכים לקראת מטרה נשגבה. והמטרה הזו, בכדי לקיימה, כרוכה בניסיונות מסוימים וצריך לעמוד בניסיונות האלה כדי שבאמת אפשר יהיה לצמוח ולגדול ולהגיע למה שבנ"א מסוגל להגיע. אם תיגשו בגישה כזו אז הקב"ה יתן ויעזור שכל אחד ואחד מהבחורים היקרים שנמצאים כאן יעלה ויצמח ויהיה לאלנא רברבא ולפאר ות"ח מופלג ויר"ש ועובד ד' במדרגה גבוהה ושכלל ישראל יהנה מכם עד 120 שנה.

מתיקות התורה - כיצד?

שאלות ותשובות ממרנן

גדולי ראשי הישיבות ומרביצי התורה שליט"א

מדוע הצלחת הלימוד תלויה בערבות ומתיקות התורה?

מה הם הדרכים לזכות במתיקות התורה?

מדוע לא כל אחד זוכה למתיקות התורה?

למה לא טועמים את המתיקות והערבות מיד בתחילת הלימוד?

לימוד התורה ועמלה, הוא עיקר חיות והווי הישיבה, והוא סובב את כל היום, ובו תלוי בנייתו הרוחנית והאישית של בן הישיבה בימי בחרותו, בו גם תלויה הצלחתו ומעמדו בעיניו ובעיני הסובבים אותו, וזאת כמובן מלבד חובת התפילה לבקש מהקב"ה הצלחה וסיעתא דשמיא בלימוד ובכל הענינים.

משכך, עלינו להתבונן מהו סוד ההצלחה בלימוד התורה? יש בעלי כשרונות שמצליחים ויש שאינם מצליחים, ויש כאלו שאינם בעלי כשרונות ובעמלם מצליחים, ויש מהם שגם בעמלם לא מצליחים כחבריהם. יש כאלו הנמשכים מטבעם לעמל התורה ויש שהדבר עולה להם בקושי.

במה תלוי הדבר?

מתיקות התורה!

זהו סוד ההצלחה של לימוד ועמל התורה! העמל בתורה ומרגיש מתיקותה, הרי הוא נמשך אחריה, ושאר עניני העולם פחותים בעיניו, לימודו נעלה יותר

ומועיל יותר לרוממותו ודבקו בעמל התורה וכפי שכתב מרנא בעל הנפש החיים זיע"א (רוח חיים פ"ו מ"ה):

'כי הלומד בשמחה בשעה אחת, ילמוד יותר הרבה ממה שילמוד בכמה שעות בעצבות'.

ואף מרנא בעל החזו"א זיע"א באגרותיו האריך במעלת מתיקות התורה וז"ל (ח"א אות ט):

'אין הנאה שבכוחה להתחרות עם העונג האציל של עמלות החכמה, אשר נשמת האדם מתרוממת מעל המית העולם עד שמי שמים, ונהנים מזיו החכמה העליונה, וזו הטובה הגדולה והיתרה שנתנה להאדם תחת השמש'.

ידועים הם דבריו המלהיבים כל נפש, של מרן בעל האבני נזר מסוכטשוב זצוק"ל, אודות המעלה הנשגבה של לימוד התורה מתוך הרגשת ערבותה ומתיקותה (הקדמה לאגלי טל):

'כי זה עיקר מצות תלמוד תורה להיות שש ושמה ומתענג בלימודו ואז דברי תורה נבלעין בדמו ומאחר שנהנה מדברי תורה הוא נעשה דבוק לתורה וכו'.

ואף מרן הגאון רבי יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל, חרץ דבריו בענין חיוניות מתיקות התורה בלב לומדיה, ואלו דבריו:

'אדם אשר לא ירגיש טעם מתיקות התורה, בסופו אינו נשאר נאמן לה, ואין תלמודו מתקיים בידו'

מתיקות התורה היא המחברת ומדבקת את נפש האדם לעמלה ויגיעתה!

מתיקות התורה הוא גם התנאי להצלחה בלימוד התורה, כך למדנו מדברי רבותינו גדולי הדורות, ומן הראוי לצטט מדבריו הקדושים של היעב"ץ זיע"א בספרו על אבות (פ"ו מ"ה):

"שמותך שמחת הלב מתרחב לבו ומתפקח ומתחדד השכל והזכרון, והיינו על ידי ששמח בלימודו, כמו שנאמר (תהלים יט, ט) 'פקודי ה' ישרים משמחי לב'".

ומקור לדברים כבר מצאנו בדברי ראשונים כמלאכים, הלא הוא רבנו יונה בפרושו למשלי (ב, ד), שדבריו הם כטל תחיה במעלת הערבות בלימוד התורה:

'ולפי הערבות בטוחה וחיפושה, תיפקחנה בה עיני השכל... והנה תלוי הצלחת הלימוד בחפץ'.

דברים מאירים כקילורין מצאנו באגרות מרנא החזו"א זיע"א (קובץ אגרות ח"ג סי' א), אשר הגדיר הענין בלשונו הצוירית:

'דברי תורה חביבין, כח החיבה פותח את המוח ואת הלב לבלוע חכמה בינה ודעת..... חיצי אור פלפולי דאורייתא ימתיקו את רוחותיך, ויפתחו שערי אורה בנפשך היקרה'

ואכן ידוע שכך הוא טבע האדם, שבהיותו שרוי בשמחה החושים פועלים במלוא מרצם, הדברים מתבררים בקלות ובזריזות, והריכוז שבמחשבתו מביא פירות, וכמו שאמרו בגמרא (שבת ל ע"ב) שאחד האמוראים היה נוהג לומר מילתא דבדיחותא טרם תחילת הלימוד, ופירש רש"י (שם ד"ה ובדחי), שעל ידי השמחה נפתח לב התלמידים.

באחת משיחותיו תמה מרנא החפץ חיים, מדוע משלו חז"ל את התורה דוקא למים, בדרשם את הכתוב (ישעיהו נה, א): "הוי כל צמא לכו למים" - "ואין מים אלא תורה" (ע"ז ה ע"ב), והלא יש משקים טעיימים יותר מן המים? תירץ החפץ חיים, על פי המובא בשולחן ערוך (או"ח סי' רד ס"ז) שדווקא השותה מים לצמא חייב לברך, אך מי שאינו צמא פטור מברכה. על כן המשילו חז"ל את התורה למים, ללמדנו יסוד חשוב עד מאוד לבא בשערי קנין התורה, שעליו לדעת נכונה כי רק הצמא לתורה וחושק בה זוכה בה, אך מי שלומד ואין לו צמאון וחשק לתורה, אין זו תורת אמת ואינו זוכה לתורה...

מרן הגאון רבי חיים שמואלביץ זצוק"ל, היה נוהג לומר שמשלשון ברכת התורה 'והערב נא ה' אלוקינו את דברי תורתך בפינו', למדים אנו שזהו עיקר מדרגת התורה - שיהיו דבריה ערבים בפי לומדיה. ובדומה לכך אמר גם מרן הגר"ג אדלשטיין שליט"א, שממה שהקדימו חז"ל בברכת התורה בקשה על מתיקותה: "והערב נא ה' אלוקינו את דברי תורתך בפינו" - דבר שלא מציינו כמותו בשום מצוה אחרת - למדנו שלא ניתן להצליח בתורה ללא המתיקות והערבות בלימודה.

ומן הראוי לסיים במעשה נפלא על מרן הגרא"מ שך זצוק"ל המובא בספר אורחות הישיבה (עמוד קא): פעם ניגשו למרן הרב שך מספר תלמידים, ובקשו כי ישא בפניהם דברי חיזוק אודות לימוד התורה, נענה מרן הרב שך ואמר: חיזוק בלימוד בקשתם? למה הנכם צריכים חיזוק בלימוד? אני היום למדתי גמרא עם רש"י, והרי זה היה כל כך מתוק, כל כך גישמאק, ממש סוכר!! כלום יש מי שצריך דברי חיזוק בכדי לאכול דבר ערב טעים ומתוק?! סיים בפליאה.

מתיקות התורה - זה התנאי להצלחה בלימוד, ולהרבות חשקת התורה ועמלה!

מעתה הגענו לשאלה המציקה לרבים מצעירי הצורבים והעמלים: מה הם הדרכים לזכות במתיקות התורה? מדוע לא כל אחד זוכה למתיקות התורה? למה לא טועמים את המתיקות והערבות מיד בתחילת הלימוד? ומדוע לפעמים אף אחר עמל ויגיעה רבים עדיין לא זוכים ל'מתוקים מדבש ונופת צופים'?

ביון שענין זה הוא אבן יסוד להצלחת בן הישיבה בלימודו בישיבה בשנות בחרותו, כפי שהתבאר מכל ההקדמה שהקדמנו, לכך עלינו ובאנו אל הקודש פנימה אל כמה מגדולי מרביצי התורה בדורנו לשמוע מהם, כבעלי החכמה והנסיון, בדור יתום זה בו רבו המפריעים לשקידת התורה, מה היא הדרך הראויה ללכת בה, ולזכות לעמל התורה מתוך ערבות וחשקת התורה, ונביא את עיקר דבריהם המאירים כלשונם:

נכנסנו בחיל ורעדה לביתו תל תלפיות של מרא דכולא תלמודא רב רבנן מרן שר התורה הגדול רבי חיים קניבסקי שליט"א, אשר הסכים לפנות דקות יקרות ערך מסדר יומו הנתון כולו למערכות התורה, ולהשיב לשאלותינו.

שאלנו: מה הם הדברים המפסידים את הטעם והערבות בלימוד התורה? ענה לנו מרן שליט"א כדרכו בקצירת האומר: **חוסר ביראת שמים.**

וכשהומפנו ושאלנו: מדוע א"כ גם מי שזכה למתיקות התורה, עדיין קיים אצלו הקושי של ההתמדה בלימוד? וענה לנו בקצירת לשון: **כי חסר לו ביראת שמים.**

מעתה הרהבנו עוז להמשיך ולשאול: האם מתיקות התורה זו מתנת שמים או שכולם צריכים לעמול בשביל להגיע לזה? וענה לנו: **לא נכון שזה במתנת שמים, זה בא רק על ידי עמל ויגיעה.**

הוספנו לשאול: האם יש אופנים לרכוש ולקנות מתיקות בתורה, מלבד העמל בה? וענה לנו: **יש אופן לקנות מתיקות התורה על ידי תפילה על כך.**

בביתו של ראש ישיבת פוניבז' מרן הגאון הגדול רבי גרשון אדלשטיין שליט"א, זכינו לשמוע דעת תורה משנה סדורה ובהירה כנתינתה מסורה ביסודות סוגיא זו:

מדוע דווקא למצוה של לימוד התורה צריך מתיקות מיוחדת יותר מכל המצוות?
בצרכי הגוף אנו רואים, שהקב"ה ברא את העולם באופן המועיל ביותר לחיי האדם, ולמשל הרי אדם זקוק למזון כדי להתקיים ולחיות, ומטעם זה ברא הקב"ה את האדם עם טבע של חשק ותיאבון לאכול, כי בלא זה אדם לא היה מרגיש שצריך לאכול, והיה עלול למות ברעב מבלי שירגיש כלל, ולכן הטביע הקב"ה בטבע הבריאה שאפילו ילד קטן שאינו בר דעת מרגיש רעב, ויש לו טעם באכילה, ועל ידי זה מרגיש שמוכרח לאכול, וממילא גופו מתקיים.

וכך היא המידה בענייני רוחניות, שברא הקב"ה את האדם בטבע כזה שיוכל לקיים ולהחיות את נפשו הרוחניות, ומאחר שלימוד התורה הוא הנצרך ביותר לשלמות נפש האדם, לכן נברא העולם עם טבע שיש טעם ומתיקות בדברי תורה, שעל ידי זה אדם יימשך ללימוד התורה, ויקיים בזה את נפשו, ויזכה לחיי נצח.

ומהי הסיבה שיש כאלה שאינם מרגישים את הטעם בלימוד?

מתיקות התורה מועילה רק לאדם שנפשו בריאה, שיכול להרגיש כראוי את טעם ומתיקות התורה, אבל מי שחולה בנפשו, אינו יכול להרגיש את הטעם בתורה, כי כשם שאדם חולה מאבד את הטעם בכל דבר מאכל, כך מי שיש לו חולי הנפש, לא יוכל להרגיש את מתיקות התורה, ומסופר על אחד מגדולי הדור שהגיע אליו אדם ואמר כי אין לו טעם ומתיקות בלימוד, ואמר לו אותו גדול כי דבש הוא מתוק, אבל אם יש פצעים בפה אי אפשר לאכול את הדבש, כך גם התורה יש בה מתיקות, אבל אם יש בלב או בראש דברים אסורים אי אפשר להרגיש את מתיקות התורה.

האם המתיקות היא מחמת ההנאה שבהבנת דברי התורה, או שיש גם מתיקות מצד קדושת התורה?

בברכות התורה אנו מזכירים והערב נא את דברי תורתך בפינו. יש ערבות להוציא דברי תורה "בפה", וכמו שכתוב (יחזקאל ג, ג) "ותהי בפי כדבש למתוק", היינו שמתיקות שייך בפה, ומלבד מה שיש תענוג שכלי בסברות התורה, יש גם תענוג ומתיקות בעצם הדיבור בדברי תורה, וכמאמרם (עירובין נד, א) חיים הם למוציאיהם בפה.

ונזרמון לי לאחרונה לעבור ליד בית כנסת, ושמעתי קול של ילד צעיר שלמד לעצמו גמרא עם ניגון ומתיקות נפלאה, והסביר לעצמו את פשטות הגמרא עם מתיקות מיוחדת, וכן רואים גם אנשים מבוגרים שאף על פי שאינם בעלי הבנה כל כך, לומדים כפי דרגתם גמרא עם רש"י, ויש להם בזה מתיקות גדולה עד שקשה להפסיק באמצע.

ובעיני ראיתי אדם שלמד בצעירותו בוואלוז'ין, ולאחר נישואיו התגורר בביאליסטוק ועסק במסחר לפרנסתו, ולעת זקנתו עזב את כל המסחר, ועלה לארץ הקודש, והיה יושב ולומד כל היום גמרא עם רש"י כפי דרגתו, ונהנה מזה מאד, אף על פי שלמד בלי חברותא. זהו כוח קדושת התורה שיש בה ערבות ומתיקות גדולה.

בביתו של ראש ישיבת מיר במודיעין עילית מרן הגאון הגדול רבי
 אריה פינקל שליט"א, זכינו לדלות דעת ותבונה מבאר חפרוה שרים
 בדרך המסורה במתיקות ובבהירות כדרכו בקודש:

*מדוע לא כל אחד זוכה לדרגה זו של מתיקות בתורה? אולי זה מתנת שמים
 ומי שלא זוכה אין לו בה?*

אני חושב שמתיקות בתורה יכול לקנות רק אחד שאין להם דברים מתוקים
 אחרים, מי שיש לו מתיקות בעולם הזה, הוא שקוע בעולם הזה, כל המחשבות
 שלו זה מחשבות רחוביות, אז הוא לא יכול לראות מתיקות בתורה, כי כל הזמן
 הוא קשור למתיקות של העולם הזה, אז הלימוד פשוט מפריע לו ומציק לו.

אז קודם כל לדעת שכל העולם הזה זה הבל הבלים, זה כמו שקר שאין לו
 גגלים, הכל הולך לאבדון. אם אחד מחדיר לעצמו, ג"כ ע"י התודעה ועמל
 התורה, הוא מחדיר לעצמו שהעולם הזה הוא חולף כמו הגה... ימי שנותינו בהם
 שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה, ורהבם עמל ואון, כי גז חיש ונעופה,
 מה אדם חושב שהוא יחיה לעולם? היית בן עשרים, היה לך משהו? לא, זה
 אבד. אבל יש לי עוד שנים לחיות... אחר כך עוד עשרים, ומה קרה? לא היה
 לי כלום... אין אדם מת וחצי תאוותו בידו. אם הוא יודע שזה הרי סופו, אז
 הוא לא מרגיש מתיקות בעולם הזה, לא מרגיש כאן שמחה, לא מרגיש כאן
 אושר. מה זה מתיקות? סתם ללקק קצת גלידה זה מתיקות??? אם הוא חדור
 במחשבות האלו, אז כשהוא לומד תורה הוא יודע שהוא נתן לנו תורת אמת וחיי
 עולם נטע בתוכנו, נטועה בתוכנו הנצחיות. זה הדבר היחיד שנותן לאדם את התקוה
 של החיים, כי עמך מקור חיים באורך נראה אור, האור זה החיים, החושך זה לא
 חיים, כל העולם הזה זה לילה וחושך, לא רואים כלום, לא יודעים כלום.

המסילת ישרים אומר בשורה הראשונה, אתה צריך לעבוד את ה', אבל המבט
 והמגמה צריך להיות העולם הנצחי, העולם הבא, שבו יהנה האדם, יתענג
 על ה' ויהנה מזיו שכינתו לעד ולנצח נצחים. אם הוא יודע שכאן הכל חולף
 ואין כאן שום תקוה להיות, החיים עוברים כמו הגה, וחולפים מהר מאד. הולכים
 ונעשים בשנות העמידה, ואח"כ בימי הירידה, ולאט לאט עוד ירידה ועוד ירידה,

. אז הענין הזה שחיי עולם נטוע בתוכנו, נותן לו את העוז, את האושר, את התקוה לחיים האמיתיים הקיימים לעד. וזה נקרא מתיקות שאין כמוה. ההרגשה שאני חי וכל העולם הם מתים. והם מתים כל יום וכל שבוע וכל חודש את החיים שלהם. אני מנציח כל רגע של החיים שלי לקנות את העולם הנצחי. אני כבר חי חיים אחרים, אחרים לגמרי.

אין לי שום הסבר אחר להגיד. מתי התורה מתוקה בפיו של האדם, כשהוא מרגיש בזה את האושר הפנימי, זה העיקר. אני לא יודע מישהו שיכול להרגיש מתיקות בתורה עם כל החריפות שלו, כשכל התשוקה שלו ללכת אחרי התענוגות של העולם הזה, זה מפריע לו, זה עמל בשבילו. צריך להיות עמלים בתורה, אבל עמלים במתיקות עם המחשבות הנעלות האלו, מי שעמל עם מרירות לב, שחבל על כל יום שאני לומד, אני מפסיד את הכל, את כל ההבל המתהבל בעולם, הרי תלמודו מר ולא מתוק. זה היצר הרע אומר לו, תחטוף, תחטוף, תאכל תשתה, תהנה. היצר הטוב גם אומר תחטוף. הזמן מועט והפועלים עצלים, תחטוף, תקנה נצחיות בכל תיבה שאתה לומד, בכל תפילה, בכל חסד. התורה היא מתוקה מדבש ונופת צופים, ויקרה מזהב ומפז רב, כל המיליארדרים לא כלום לעומת הנצחיות, זה הכל.

יש איזה דרך להקנות להם איזה מתיקות עד שיגיעו להכרה העמוקה הזאת שהראש ישיבה אומר?

צריך להתחיל ללמוד, וצריך ג"כ לדעת חכמה ומוסר, צריך להחדיר להם שהתורה היא מתוקה והעולם הזה הוא לא טוב, הוא מר המות והרע. צריך אחד שידריך אותם, שיגיד להם מה זה לימוד, מה זה תורת אמת וחיי עולם, מה זה התורה הקדושה, מה זה נעשה ונשמע, מה זה יציאת מצרים, מה זה ארץ ישראל. לחזות בנועם ה', זה המתיקות, המתיקות היא האושר שבידיעה זו, אם הוא לא ילך בחוץ, הוא באמת יזכה לזה מהר.

בביתו של ראש ישיבת קמניץ מרן הגאון הגדול רבי יצחק שיינר שליט"א, זכינו לטעום טעם זקנים מבאר הדועים ולשמוע דברים תמציתיים בהירים ומאירים:

מה הם הדברים המפסידים את הטעם והערבות בלימוד התורה?

כמובן ההפסקות בלימוד וחוסר הרציפות, אבל יש עוד סיבות כמו תאוות עולם הזה יותר מידי [וכמו שאמרו במדרש (מובא בתוס' כתובות קד ע"א ד"ה לא): "עד שאדם מתפלל שיכנס תורה לתוך גופו יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו"]. וכמובן גם מדות רעות שהורסות את הנפש כגון גאווה וכעס.

האם יש אופנים לקנות מתיקות בתורה, או שזה ענין שבא עם הלימוד?

ללמוד לאט, להבין, לא לרוץ, לחזור יסודי, ללמוד כמו שאוכלים משהו טעים. לא בולעים אותו מהר ולא לוקחים חתיכות שלימות, אלא אוכלים אותו לאט לאט כדי לתת לטעם ליכנס, הכא נמי צריך ללמוד לאט לאט ובמתנינות כדי לתת לטעם ליכנס לנפש, וכשעושים זאת מגיעה המתיקות בתורה.

בביתו של ראש ישיבת חברון כנסת ישראל הגאון הגדול רבי דוד כהן שליט"א, זכינו לחופן אבני יסוד מיוסדים על דברי אדוננו הגר"א ודברי עצה והשיכל נסוכים בניחוחות רוממות הנפש הסלבודקאית:

האם ערבות ומתיקות התורה זה דבר שבא עם הלימוד, או שצריך אופנים ומעשים כדי להגיע לכך? וא"כ מה הדברים שמביאים לידי זה?

צריכים לדעת שמתיקות התורה זה דבר שקיים בעצם הנפש הישראלי, הרצון והתשוקה ללימוד התורה קיים ומובנה בנפש של כל יהודי, וכמו שמביא בשיח יצחק בשם אדוננו הגר"א זיע"א, וכדאי לצטט את דבריו: "כי הנפש הישראלי יש לה בעצם רצון ותשוקה ללימוד התורה, רק החסרון הוא מה שמרגיל בעצמו לדברים הפכיים וכו', כי כאשר מרגיל אדם את עצמו בדברים בטלים

וליצנות, בא לו תשוקה עזה לזה, אשר לא יוכל למוש ממנה, ולהיפך הוא מי שרגיל בלימוד התורה, משיג לזה תשוקה עצומה וחשק נפלא, וע"כ אנו מבקשים ותרגילנו בתורתך".

מבואר בדברי הגר"א זיע"א שהתשוקה והחשק ללימוד התורה, שזה הערבות ומתיקות התורה, קיימת בעצם בנפש כל איש ישראלי, אלא שהוסיף הגר"א שכדי להגיע לזה צריך שירגיל האדם את עצמו בלימוד התורה, וכשהוא מרגיל את עצמו לדברים בטלים, הוא מאבד את אותה תשוקה ואת מתיקות התורה.

מתיקות התורה קיימת בעצם בכל יהודי, וכשהוא לומד ועמל בתורה, מאליו מגיעה תשוקה ומתיקות זו, ואין צריך מעשים מיוחדים לעורר בעצמו מתיקות התורה.

חוסר בסיפוק בלימוד שיש לבחורים צעירים רבים, הוא הגורם הכמעט עיקרי היום לרפיון למשברים ויאוש, האם יש דרכים להביאם למתיקות התורה שתביא להם סיפוק בלימוד? ובפרט בחורים שאינם בעלי כשרון, שחוסר הסיפוק שלהם נובע ממה שלא רואים ברכה בלימודם, כיצד הם יכלים להגיע למתיקות התורה? כפי שאמרנו, ערבות ומתיקות התורה זה קיים בעצם בכל אחד, ורק שצריך להתמיד בלימוד ולהיות מונח בלימוד וזה מגיע מעצמו.

אלו שיש להם חוסר סיפוק בלימוד, זה ענין אחר לגמרי שלא קשור למתיקות התורה, וצריך לבדוק את הסיבה לחוסר הסיפוק, יש כאלו שזה נובע סתם מחוסר רצון או חוסר התמדה, ויש לעודדם שימשיכו ויעמלו וסוף הערבות המתיקות והסיפוק בלימוד לבא.

יש כאלו שהם אינם בעלי כשרון, וגם אחר עמל לא רואים ברכה, זה נובע מכך שכיון שהם לא מצליחים להגיע לרמה וההישגים של חבריהם לספסל הלימודים, ולא מצליחים גם אחרי השקעה לשלוט בסוגיא כיתר חבריהם, זה גורם להם חוסר מוטיבציה להמשיך להשקיע, כי הוא מרגיש שלא מעריכים אותו מספיק, וממילא הוא מאבד את מתיקות התורה. ובאמת שאם ניקח בחור כזה ונשיב אותו עם חברותא טובה בבין הזמנים באיזה בית מדרש שאין לו את הלחץ של החברה, ואין לו את הבחינה הקבועה של ההישגים שלו לעומת חבריו, וילמדו

דף גמרא מצויין, הבחור הזה יצא עם הרבה סיפוק ויהיה לו מתיקות גדולה בלימוד הזה, כי ברגע שלומדים טוב המתיקות באה ממילא.

מה באמת אם כך, הדרך לעודד בחור שאינו בעל כשרון שנמצא במסגרת של ישיבה טובה ומצויינת, ובגלל חוסר הצלחתו כשאר חבריו, יש לו חוסר סיפוק ומוטיבציה ולא מצליח להגיע לערבות בלימוד?

הדרך היא לעודדו, ולומר לו, שאדם לא חי בשביל מה שאחרים יאמרו, שצריך להמשיך להשקיע מבלי להסתכל על ההישגים שלו, כי כגודל ההשקעה תבא לו ההצלחה והסיעתא דשמיא, וזה העיקר בלימוד התורה העמל וההשקעה, ובסוף רואים סיעתא דשמיא הצלחה גדולה, וגם יתפלל לה' שיצליח בלימוד, וכך ע"י שירגיל בלימוד תבא לו המתיקות והערבות שהן מנוף גדול להמשיך ולהצליח.

וצריך לדעת שמי שמשקיע בכל כוחו בלימוד אף שקשה לו יותר מאחרים, תהיה לו סיעתא דשמיא מיוחדת להגיע למתיקות התורה, וכיון שיש בדברים אלו לחזק רבים שלא ירפו ידיהם ממלחמתה של תורה, ראוי מאד לציין שדברים אלו כותב אדוננו הגר"א זיע"א במשלי על הפסוק (א, כג) "תשובו לתוכתי הנה אביעה לכם רוחי אודיעה דברי אתכם", שזה נאמר כנגד כת הכסילים אשר ישנאו את התורה מפני חסרון הבנה, להם אומר "אודיע דברי אתכם" ותראו מתיקותה ותאהבו אותה וכו', וכך פירוש הפסוק: "תשובו לתוכתי" – על ידי שיקח אדם לעצמו מוסר ויחזק עצמו בלימוד התורה [גם כשקשה לו הבנתה], "הנה אביעה לכם רוחי" – אתן לו סיעתא דשמיא, בכך ש"דברי אודיע אתכם" – שיזכה להבין את התורה ולראות מתיקותה ולהאוב אותה.

דבר זה רואים במציאות שגם בחורים בעלי כשרון בינוני שהשקיעו, הגיעו להצלחות גדולות, גם בישיבות טובות, וגם את זה צריך לומר לבחור, שהרבה שהשקיעו הצליחו בסופו של דבר והגיעו לדרגות נפלאות, וכמובן שחשוב להתאים לבחור ישיבה לפי מעלתו וכשרונותיו שאז נמנעים הרבה בעיות מאין אלו.

השיעור

חשיבותו ומעלתו בחיי הישיבה

שיח קודש של גדולי ראשי הישיבות ומרביצי התורה שליט"א על מפתן המעבר מישיבה קטנה לישיבה גדולה, אלפי צורבים צעירים, עומדים לעשות צעד קטן, שהוא גדול ומשמעותי מאד לעתידם, ובלבם תחושות ומחשבות על העתיד החשוב והמכריע של חייהם – הישיבה הגדולה!

אחד המוטיבים המרכזיים שסביבו שזורים חיי הישיבה הגדולה, בשונה מישיבה קטנה, הוא ה'שיעור כללי' ו'השיעורים היומיים' שהם הבריא התיכון של חיי הלימוד הישיבתי.

במה שונה השיעור בישיבה גדולה מהשיעור בישיבה קטנה? ומה סודו הקסום והמחשמל של ה'שיעור כללי' בהיכל הישיבה? האם השיעור אכן הוא הכרחי לבנייתו הלימודית והרוחנית של בן הישיבה?

תשובות ותובנות יסודיות במהותו של השיעור בחיי הישיבה, ליקטנו מרב שיח מרומם, מעניין ומרתק, שערכנו לפני כשנתיים במעונו של הגאון הגדול רבי משה הלל הירש שליט"א ראש ישיבת סלבודקא וחבר מועצת גדולי התורה, לשם באו והתכנסו הגאון רבי יגאל רוזן שליט"א ראש הישיבה הגדולה "אור ישראל", הגאון רבי שלמה אנגלנדר שליט"א ראש הישיבה הגדולה "בית שמעיה", הגאון רבי אביעזר שפירא שליט"א משגיח בישיבה הגדולה "קול תורה", הגאון רבי חיים קוק שליט"א ראש הישיבה לצעירים "תורת רפאל", והגאון רבי אריה לייב שפירא שליט"א משגיח דישיבת 'פוניבז' לצעירים. כאשר את השאלות הציג והעלה בפני גדולי התורה הרה"ג רבי אביגדור ברנשטיין שליט"א ראש ישיבת תורת חיים בבית שמש ומקברניטי הארגון העולמי דרשו.

הדברים שקלחו על שולחנו של הגאון הגדול ראש הישיבה דסלבודקא שליט"א, היו טבולים בבלייל ניחוחות עתיק יומין שנרקה במסורת בהירה וברורה בהיכליהן של הישיבות מדור דור, ובגלל תוקף בהירותם וחשיבותם נביאם כדברם וכניגונם, כפי שנאמרו בלשונם:

הרה"ג ר"א ברנשטיין שליט"א: אם נבקש להניח את האצבע על נקודת ההבדל בין הישיבה קטנה לישיבה גדולה, נדמה שהדבר הכולט הוא המעמד של השיעור. אם בישיבה קטנה, השיעור עמד במרכז הלימוד, הוא היה הציוד שסביבו נע כמעט כלו היום וכל סדרי הישיבה. הכנה, חזרה, א' ב', שיעור עיון ושיעור בקיאות כל ישיבה קטנה וסדריה, הנה בישיבה גדולה הדגש מוטל יותר על הלמוד העצמי ופחות לכאורה על השיעור. הן לגבי השיעור עיון וכמובן לגבי שיעור בקיאות שמפנה את מקומו ללימוד עצמי. השאלה היא, איך בחור צריך להכין עצמו לשינוי הזה.

הגאון הגדול רמ"ה הירש שליט"א: ישנן ישיבות שמעמידים מגיד שיעור מיוחד לבני שיעור א', כדי שצורת השיעור תתאים לתקופת המעבר הזו. אבל אני חושב שנדרש להדגיש לבחורים את חשיבות שמיעת השיעור, כדבר שבונה את כל הצלחת הבחור בלימוד. ישנה אצל כל אחד ובכלל זה גם בחור צעיר נטייה להרגיש שהוא כבר מושלם ואיננו צריך להשלמה נוספת. כמובן שזו טעות גמורה. אני רגיל לומר לבחור צעיר, שיתבונן סביבו ויראה האם ישנו ראש ישיבה אחד, או ראש כולל, שזכה לכתרה של תורה, בלא לשמוע שיעורים בצעירותו מפני רבותיו בישיבה. בחור צריך להבין שסברת התורה, יסודה בכללות התלמוד, ולכן ככל ששומעים מתלמיד חכם סברות כך זוכים לכוון לסברות לאמיתה של תורה. לבד הוא לא יוכל להשיג את מה שהוא יזכה לה על ידי שישים אזנו אפרכסת לדברי הרמ"ם וראשי הישיבה.

הגרי"י רוזן שליט"א: אם אפשר מעט לחזק את הדברים. ניתן להגדיר את ההבדל בין המבט של בחור בישיבה קטנה על הלימוד לבין הישיבה גדולה. בישיבה קטנה הבחור לומד את הסוגיה מתוך השיעור, ואילו בישיבה גדולה הוא לומד את השיעור מתוך הסוגיה. בישיבה קטנה ההכנה לשיעור היא בסיסית ברמת הפשט של השקלא וטריא, אבל את 'הסוגיה' הוא שומע בשיעור. ואילו

בישיבה גדולה את הסוגיה הוא כבר לומד בכוחות עצמו וממילא את השיעור הוא שומע מתוך הסוגיה. בימי בחרותנו בישיבה שמענו שיעורים שנאמרו במשך שעותיים ויותר (הנהון של הסכמה מהנוכחים), כיום ספק אם בחור יאות לשמוע שיעור יותר משעה. בחור צריך להבין מה הוא בעצם השיעור, האם הכוונה לתוספת ידיעות מעבר למה שהוא השיג? כיום כשיש את כל ספרי המראה מקומות, עם כל ה'רעייד' שבסוגיה, כמעט ולא שייך להגדיר כך את מטרת השיעור.

אנו צריכים להגדיר מה הוא כן השיעור? התשובה היא, השיעור בא להקנות לבחור את דרך העיון וההבנה של הגמרא, את מה שמכונה בעולם התורה 'לומדע'ס'. הדרך שבה בחור קונה את אותה דרך של הבנה, משולה לחכמת הנגינה, כידוע ככל שאדם שומע יותר נגינות, כך נעשים כלי השמיעה השכלית שלו רגישים יותר לכל סטייה קטנה או זיוף קל של ניגון. כך גם בדרכי ההבנה של חכמת התורה, ככל שבחור שומע את ההגדרות בהבנת הסוגיות מרבותיו בשיעור, כך הוא זוכה בעצמו לקניין בהבנה עד כדי שהוא יוכל לאבחן ולחוש היכן יש סטייה מההבנה המזוככת. כאשר הוא ישמע הבנה שאינה ישרה זה יצרום לו, והבנה זו היא החכמה העילאית של תורת ד'. להקניה זו של השיעור אין תחליף, ומכאן שבחור לא יכול לוותר עליו, כי קניית ההבנה היא עיקר עמלו בימי בחרותו, וכפי שאמר הגאון הגדול ראש ישיבת סלבודקא שליט"א, כמעט ולא מצאנו תלמיד חכם שלא קנה את יסודותיו בשמיעה והקשבה מלאה לשיעורי רבותיו בישיבה.

הרה"ג ר"א ברנשטיין שליט"א: תורשה לנו הערת ביניים – נאמר כאן שבעבר בחורים בישיבות גדולות שמעו שיעורים במשך שעותיים וכיום בקושי נכונים לשמוע שעה, מה הוא מקור השינוי כאן, בסגנון השיעור, או בתכונת השומעים?

הגאון הגדול רמ"ה הירש שליט"א: ישנו הבדל מובהק, שיש בו אולי גם צד חיובי על דורנו. בעבר בחורים נכנסו לשיעורים מתוך מעט מאד ידע על ה'רעייד' שבסוגיה. היה צימאון גדול לדעת ולשמוע את דברי הרב, מטבעם של דברים הצימאון הביא ליתר התעניינות בדברי הרב, וממילא לא הרגישו בזמן המתמשך, התוצאה הייתה שדמות הרב ודרך למודו התעצבה

בבניין התלמיד. המושג 'תלמיד' היה יותר מוחשי וחזק. אבל כיום את עיקרי הדברים כבר מכירים לבד מתוך הספרים, ולכן כל עניין השיעור הצטמצם מאד, וחסר בחלק של הצימאון לדברי הרב, וגם דמות ה'תלמיד' התעמעמה.

הרה"ג ר"א ברנשטיין שליט"א: הערת המשך: - אם כן אולי צריך לשבת על המדוכה, ולראות כיצד משיבים את עטרת ה'שיעור' לימים ראשונים. אם יורשה נוסף על דברי ראש ישיבת סלבודקה שליט"א שכיום ישנם שרואים עוד לפני השיעור את שיעורי המגיד-שיעור שהודפסו בספריו, או בכתבי תלמידים, ואז גם התוספת האישית של המגיד שיעור ידועה להם לפני השיעור, מצב כזה דורש התבוננות נוספת על השבת מעמד השיעור.

הגר"ש אנגלנדר שליט"א: אני רגיל להגדיר את המושג 'לומדע"ס', שהוא מורכב משלשה דברים: בהירות, ישרות, עמקות. את שלשת הדברים האלו כמעט ולא ניתן להשיג בלמוד מתוך ספרים. ולכן, המחשבה שניתן להמיר את שמיעת השיעור בקריאה בספרים או אפילו בספרי המגיד שיעור בעצמו, היא טעות. אינה דומה קריאה לשמיעה כלל. כאשר שומעים את המגיד שיעור, את המהלך שנטווה, את הצדדים שנשללים, כששואלים תוך כדי אמירת הדברים, אזי הבהירות מתחווה, העקמימות מתיישרת, והרובד האמתי, הצרוף, של העמקות נחשף. מאידך זה נכון שלא כל מגיד שיעור מתאים לכל בחור, ולא כל מהלך בסוגיה מתאים לכל סוגי הבחורים, ישנם בחורים שהחשיבה שלהם היא חשבונאית, וישנם שיותר נוטים אל ההגדרה, ולכן בחור צריך להכין את עצמו, למצב שישנם שיעורים שהוא פחות יבין, לא קרה כלום, ירצה יברר אם החברים, ואם עדיין לא יבין ימשיך בתלמודו. אבל תמיד, תמיד, לא ימלט שיהיה לו איזה תועלת מהשיעור, באותו חלק שכן שייך לתחום הבנתו. וגם אם אינו חש חיבור אל הדרך של מגיד שיעור זה, אזי בוודאי יפיק תבונה ממגיד שיעור שיבוא אחריו.

הגר"א שפירא שליט"א: מספרים שתלמיד אחד שאל את מרן הגאון רבי ברוך בער זצוק"ל לשם מה נדרשים לשמוע שיעורים, האם בחור לא יכול לבד לחתור אל ההבנה? השיב לו מרן הגאון רבי ברוך בער זצוק"ל: בשביל לסלק את העקמומיות. אבל כמדומני, שיש כאן בשמיעת שיעור

צד נוסף, שאיננו קיים כלל בלימוד מתוך ספרים. חז"ל אומרים שרבי אמר "האי דמחדדנא מחבראי, משום דחזיתיה לרבי מאיר מאחוריה, ואילו חזיתיה מקמיה, הוה מחדדנא טפי". רואים כאן שבמסירת התורה מרב לתלמיד יש כוח מיוחד שעובר בעצם ה"והיו עיניך רואות את מוריך", זה כוח של קדושת התורה שנוסך טעם מיוחד כשרואים בחוש את בעל השמועה עומד לנגדו, ולזה אין שום השוואה ודמיון בלימוד מתוך ספר. מרן המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל אמר פעם, שאינה דומה שמיעת שיחת מוסר מפי האומר, לשמיעת השיחה ממכשיר 'טייפקורדר' (=הקלטה), היות שהדברים היוצאים מן הטייפקורדר אינם דברים היוצאים מן הלב...

הגה"ג רמ"ה הירש שליט"א: נאמר כאן על כך שהבהירות היא יסוד ב'לומדעס'. צריך לחדד זאת, שבהירות של תשעים ושמונה אחוז היא לא בהירות. והנכון הוא שהשני אחוז האלו החסרים שנדרשים להשלמת הבהירות הם הקשים ביותר ורק מי שמשגי אותם זוכה להבנה הנכונה של התורה. מגיד שיעור צריך שיהא לו את הדייקנות הנכונה בסברה, ואם אין לו את זה, הוא לא מגיד שיעור. אבל מה שאמרו לגבי החשיבות של שמיעת השיעור בכך שהוא רואה את המגיד שיעור עצמו, ראוי להוסיף על כך, שאמירת השיעור היא גם העברת ה'אהבת התורה' של המגיד שיעור, כשהדברים שמחים ומאירים כנתנתן. שמעתי מתלמיד של הגאון הגדול רבי משה שמואל שפירא זצוק"ל, איך הוא תיאר את המראה המלהיב כשנכנס לאמירת השיעור, וכשהתחיל לומר את השיעור, נהרו פניו ממתיקות התורה ואהבתה. ניכר היה שהתלמיד קיבל מהשיעור מעבר לחידושים שנאמרו שם, את האהבת התורה, ופעמים הרושם נותר לאורך זמן הרבה יותר מאשר זיכרון הדברים. אני זכיתי לשמוע את מורי ורבי מרן הגאון רבי אהרן קוטלר זצוק"ל שכל כולו היה חטיבה אחת של אהבת התורה בעת שאמר את השיעור. הדברים נאמרו כנתנתן - 'רואים את הקולות ואת הברקים'. היו כאלו שלא הבינו את השיעור, אבל עצם זה שראו את ה'ברען' ואת הריתחא דאורייתא, זה פעל אצלם והשפיע על לימודם ויגיעת התורה שלהם.

הגר"א שפירא שליט"א: בבחרותי, בעת שלמדנו בישיבת "קול תורה", יעץ לנו המשגיח הגאון הצדיק רבי גדליה איזמן זצוק"ל ללכת לשיעורו של מרן הגאון רבי אהרן קוטלר זצוק"ל שהשמיע בישיבת "עץ חיים"

בעת שביקר בארץ ישראל. כוונת המשגיח זצוק"ל לא הייתה לעניין החידושים שנאמרו שם, אלא כדי לראות בחוש את להבת אהבת התורה שהקיפה את מרן הגאון רבי אהרן זצוק"ל בעת אמירת השיעור.

הגרא"ל שפירא שליט"א: לרצון של בחור ללמוד בכוחות עצמו, יש גם גורם נוסף מאוד פשוט, הרי לומדים באותו אולם עם בני הקיבוץ שהם לא שומעים שיעורים יומיים, ומטבעם של בני הנעורים שהם חפצים להשלים מידתם עוד קודם זמנם, ולכן נראה להם שהם כבר זכאים להיות בדרגה של בני הקיבוץ ובכוחם ללמוד לבד. אין לי ספק שאם בני השיעורים היו לומדים במקום נפרד, היה מעמד השיעורים בעיני הבחורים כפי המעמד של הישיבה קטנה. אינני אומר שזה הפתרון, אבל חשוב שבחור יזהה את נקודת החולשה שלו כדי להתגבר עליה. היה יהודי בשם רבי נחום שמריה ששונקין זצ"ל שלמד אצל מרן הגאון רבי אלחנן ווסרמן זצוק"ל. הוא תיאר בערגה את הבהירות העצומה של שיעורי מרן הגר"א ווסרמן זצוק"ל, ובין דבריו סיפר שכל יום בסיום השיעור היה מרן רבי אלחנן זצוק"ל בוחן את הבחורים על השיעור, ומי ששלוש פעמים לא ידע את תוכן השיעור, היה נדרש לעזוב את הישיבה. אמנם הגילאים בישיבה היו אולי צעירים, אבל מספיק כדי להרגיש בכך קבלת מרות, אלא שכך היה היחס אז בישיבות לשמיעת השיעורים, זה היה מובן ומתקבל מאליו שידיעת השיעור הוא המדד להצלחת הבחור בישיבה.

הגרי"י רוזן שליט"א: מעניין לציין שמרן הרב מפוניבז' זצוק"ל ניסה תקופה מסוימת להפריד בין השיעורים לקיבוץ, הם למדו בבניין של בית שצ'רנסקי, אבל הניסיון הזה לא צלח מכמה היבטים.

הגרא"א שפירא שליט"א: בישיבת "קול תורה" היו כל השנים שיעורים בלבד ללא קיבוץ כלל, והבחורים התעלו מאד מאד. כשעברו להימנות על קיבוץ בכל הישיבות הטובות, נמנו מיד על הטובים ביותר. יתכן מאד שחלק מהמיוחדות הייתה שבהעדר קיבוץ, אזי השיעורים עמדו יותר במרכז ההשפעה של הבחור והוא עלה מדרגה אחר מדרגה. רבינו יונה אומר על הכתוב במשלי "להקשיב לחכמה אזניך" - "שתקשיב אזניך דברי המלמדים המורים על אמיתותם ועל בוריים ותכוון שמועתך בלא תוספת ומגרעת".... דהיינו שצריך לדקדק ולכוון

את השמועה של דברי הרב כאשר הוא מלמד תורה, ורק אחר כך לנסות להבין בכוחות עצמו.

הגרי רזון שליט"א: אין כל סתירה בין הלימוד העצמאי של הבחור לבין היותו תלמיד מקשיב, בחור צריך ללמוד כפי שהוא מבין, לשמוע את השיעור, ואחר כך, לאחר הדברים שהוא שומע בשיעור, לנסות לראות אולי אפשר לומר אחרת...

הרה"ג ר"א ברנשטיין שליט"א: תופעה רווחת בישיבות הגדולות היא חוסר ההספק, הגורם גם לרפיון מסוים ביחס לסדר א', בעוד שבישיבה קטנה זה היה הסדר העיקרי. כיצד ניתן לגרום לניצול טוב יותר של הסדר הזה?

הגרא"ל שפירא שליט"א: זה פועל יוצא של הפגיעה במעמד השיעור. כאשר לא מתקדמים בקצב של השיעור, אזי מתעכבים בלא סוף. ובשלב מסוים הרבה בחורים מרגישים שאין להם מה לעשות בסדר, להמשיך הם לא רוצים כי 'הישיבה לא אווזת שם', וסדרים שלמים לא עושים דבר. הגאון רבי משה טיקוצ'ינסקי זצוק"ל אמר פעם למה בחור מאחר לסדר, בגלל שהוא לא מרגיש שהוא הפסיד משהו, גם אם הוא יגיע לסדר בסופו, או אפילו ידלג על סדר אחד, עדיין יפגוש את הציבור באותו "אי נמי" או באותו רשב"א מוקשה.

בהכוונתו של מרן הגאון רבי גרשון אידלשטיין שליט"א, ישנה בישיבת פוניבז' קבוצה גדולה של בחורים שלומדים בקצב של השיעור והם הספיקו את רוב מסכת נדרים. בבחורותי נכסתי עם מורי אבי זצוק"ל אל ראש ישיבת מיר הגאון הגדול רבי בייניש פינקל זצוק"ל, לאחר שנכנסנו פנה אלי הגאון רבי בייניש זצוק"ל ואמר שבדעתו לייסד קבוצה בישיבתו שילמדו דף לשבוע, והוא מציע לי שאצטרף אליהם. אני, אמרתי, רגיל בישיבת חברון להספיק בקושי דף לשבוע, איך אוכל להספיק דף ליום. אמר לי הגאון רבי בייניש זצוק"ל "בעוד עשר שנים כולם יסכימו שכך צריך ללמוד, חבל על העשר שנים האלו"...

הגרי רזון שליט"א: בדור הזה ישנה חולשה מיוחדת לחידושים, על חשבון ההנאה של ההבנה בפשט. נוטים אל החידושים המופשטים כשלמעשה אין כאן

לא ישרות לא העמקה ולא בהירות. אבד ונשכח העמל בהבנת ראשונים. ניתן לראות יותר בחורים שעסוקים בספר של רבי שמעון שקופ, ופחות רואים בחורים שעמלים להבין את הראשונים. אולי הדבר נעוץ באווירה הרוחשת כיום בעולם לחדש ולגלות דברים חדשים, רבי יעקב ליפשיץ בספרו "זיכרון יעקב" כותב שעד בערך שנת ת"ר כל העולם היה באותו מצב, מי שתאר את העולם בשנת תק"כ תאר את אותו עולם של שנת ת"כ, כי לא היו שינויים בעולם, אנשים ידעו להעריך עקביות ועמל. מאז ישנה השפעה בעולם של חידוש תמיד, המצב הזה משפיע על כל אחד, המושג של "קשה עתיקתא מחדתא" העצים מאד, ולכן המעלה של העקביות נדחית מול הרצון לחידוש. אבל בתורה הדבר הזה לא נכון כלל, ההנאה האמתית היא בבירור דעת הקדמונים, התענוג האמתי הוא הזכות להבין ולדעת על בוריה את החכמה האמתית של חז"ל והראשונים, ואדרבה, אם היינו זוכים לא היה עניין של קושיה ואי הבנה כלל, אין פירושו של דבר שאין כאן את העניין של חידוש, להיפך, "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים" היות שעצם החתירה אל האמת אין לך חידוש גדול מזה. וכידוע "שכל גדולי הראשונים והאחרונים ז"ל לא נשתבחו אלא בסברא ישרה", רק מי שזוכה לישרות נעשה כמעין המתגבר להבין ולהשכיל בכל התורה כולה.

הגר"ח קוק שליט"א: נקודת החידוש נמצאת בכל המציאות של החיים. בחור יכול להרגיש התחדשות ביראת השם, כאשר מתעלים כל יום ויום בעבודת השם של תפילה ותורה, אין תחושת חסר של חידוש.

הגר"י ריזן שליט"א: מוח"ז מרן המשגיח מפוניבז' זצוק"ל היה מדבר שלש פעמים בשבוע, וכל השיחות עסקו בתביעה אחת: "אמונה" ו"אמונה", אבל היות וראו את דמותו שהוא חי את הדברים מחדש, בהתחדשות בלתי פוסקת זה השפיע על הבחורים.

הגאון הגדול רמ"ה הירש שליט"א: שורש הבעיה של ניצול הזמן והצורך בשמיעת השיעורים נעוץ בדבר אחד, בחור צריך לדעת

שהלימוד העצמי הוא עמל על דברי הראשונים, להבין אותם לבד. לא לרוץ מיד אל ה"מראי מקומות", אלא לעמול להבין את דברי הראשונים עצמם מתוך מאמץ ויגיעה, רק זו היא הצורה לגדול בתורה. את הראשונים צריך ללמוד כמו את הגמרא, אבל אם את הגמרא עצמה לא לומדים כפי שצריך, אלא רצים מיד אל

ה"מראי מקומות" איך נרצה שילמדו את הראשונים!?!... לא לחפש לחדש, לבנות מהלך של שיעור פרטי... אלא דבר ראשון להתייגע על דברי הראשונים, להבין אותם ולרדת לסוף כוונתם, ולאחר שדברי הראשונים מסוכמים ומחוזרים, ממשיכים את הגמרא, ומחכים לשמוע את השיעור, התוצאה היא שהשיעור מעניק יותר, והסדר לא נראה "ארוך מדי" ואין זמן לשאלות ותהיות "מה לעשות ב'סדר"...

הגר"י רוזן שליט"א: הנהירה אל החידוש גורמת גם רצון לשמוע רק סברות מופשטות לא בירור והבנה אמיתית של הסוגיה.

הגאון הגדול רמ"ה הירש שליט"א: פעם שמעתי בחרו שהתבטא בכנות "הר"מ הזה הוא מגיד שיעור נפלא, הוא אומר סברות שאף אחד לא מבין"...

הגרא"ל שפירא שליט"א: הגאון רבי שמעון משה דיסקין זצוק"ל אמר פעם בצחות: "כאשר אני מבין היטב את התירוץ שאני אומר, הם, הבחורים אומרים שאינני אומר כלום.. וכאשר אני אומר דבר שאני בעצמי, לא מבין את מה שאני אומר, הם, אומרים שאני אומר דברים עמוקים"...

הגר"ש אנהלנדר שליט"א: אומרים בשם מרן ה"חזון איש" שיש מי שחושב חמש דקות ומדבר במשך שעה דברים "שלא שמעתם אוזן מעולם", אבל למדן חושב שעה, ומדבר חמש דקות, מועט המחזיק את המרובה, והשומעים אומרים: "מה הוא חידש? אלו הרי דברים פשוטים"....

לסיום: איזו עצה ישרה יבור לו הבחור כדי להצליח בישיבה גדולה?

הגאון הגדול רמ"ה הירש שליט"א (לאחר שתיקה קלה): "עשה לך רב וקנה לך חבר". וההקדמה לכך, בחרו צריך לומר לעצמו

שכל העבר של הישיבה קטנה לא שייך לעתיד, גם אם היו לו הרגלים שונים שהפריעו לעלייתו, הוא מפנה את הכול ומתחיל התחלה חדשה, של שאיפות חדשות, לא לפחד משאיפות חדשות והצלחות חדשות. אבל זה בתנאי שיעשה לו רב, שיתיעץ על דרכיו עם רב ומורה דרך, ויראה לקנות לו חבר טוב ולהתרחק מחבר רע, ואז יעשה ואז ישכיל לעלות מעלה מעלה.

הישיבה בית חיינו

ציטוטים נבחרים במהות בנין הישיבה ומטרתה, מספר 'בתחבולות תעשה לך מלחמה' מאמר 'הישיבה בית חיינו' מאת הגה"צ רבי שלמה פלאי שליט"א

הישיבה הוא המקום שבו הבחור מוגן מפני מי המבול של חטא, כפירה, ושקיעות בהבלי העוה"ז הנמצאים בעולם. והוא גם הבית מקדש מעט של מקום השראת השכינה לעלות ולהתעלות, כדי שיקויים בו את דרשת חז"ל "ושכנתי בתוכו לא נאמר אלא בתוכם" בתוך לבו של כל אחד ואחד.

הגר"א קוטלר זצ"ל אמר כי בדורינו חסר מאד ההשקפה והדעות של אמונה נכונה, ורק בישיבה ע"י לימוד התורה אפשר להשיגה, ואז כל ההרהורים והספיקות מתנפצים. והחזו"א באמונה ובטחון כתב כי החובה לייסד ישיבות לגדל בנים לתורה וליצירה של תלמידי חכמים מוכרת כחובה רבת ערך לדבר העומד ברומו של עולם, לדבר שכל חיי הדור תלויים בו. ובאגרות כתב, כי הם מבצרי עדת ישורון, כי הישיבה הקנתה לתלמיד את הדרך והמסילה לפנות את כל המוקשים אשר נזרעו לפניהם בשדה החיים הסואנים שמחוץ לישיבה. וקומץ צעירי הצאן שזכו להקדיש זמנם ללמוד התורה הם המסמלים את עם ישראל האמיתי עם התורה.

מהות של ישיבה הוא הקביעות בעולמה של תורה, ועוצם קדושתו של הבית מדרש נמדד כפי גודל הקביעות בו וההתנתקות מכל הבלי העולם הזה. הישיבה מחדירה בתלמידים השקפות חיים טהורות, מקדשת את מחשבותיהם, ומרוממת את השגותיהם, והבחור קונה שם את קניני חייו להשקפת אמת ושאיפות נכונות, יראת שמים, תפלה, קיום המצוות, ושלימות בב"א לחבירו.

שנות הישיבה הם היסוד לבנין האדם לכל חייו, וכפי גודל וחוזק היסוד כך יוכל האדם לבנות את קומתו הרוחנית.

בהקדמה לספר נחלת צבי כתב, כל תלמיד הלומד בישיבה ביכולתו לצמוח ולגדול בתורה, ולהעפיל לגובהי שיא בשקידה, בלימוד העיון, וברכישת מסכתות,

יחד עם קניית אוצר של יראת שמים. הישיבה היא המקום שמגדלין בו לתורה, לתפלה, ולגמ"ח. אין קץ למעשה החסד שביכולתו של בחור לעשות בתוך הישיבה, ללמוד עם בחור חלש, לדרוש בשלומם וטובתם של חבריו, וכל תלמיד צריך לדעת את גודל אחריותו כלפי עצמו וכלפי הישיבה.

❁ עוד מובא שם מה שהתבטא מרן הגאון ר' חיים עוזר זצ"ל כי הישיבות הן המנוע של היהדות כולה, והעתיד של כלל ישראל תלוי בבחורים הלומדים בישיבות, אבל אין אפשרות להגשים את העתיד שתולים בבני הישיבות אם הבחורים לא ימסרו את נפשם ומאודם וכל חפצם לתורה ויראת שמים.

❁ בספר חיי עולם ח"א פל"א כתב, בדורות הללו שהכופרים ופורקי עול הרימו ראש ומתנהגים כגוים גמורים בראש כל חוצות, והבנים והבנות רואים בחוץ רק רע כל היום, ומתנכלים אליהם לצודם ולהדיחם רח"ל, אם לא ישקדו האבות לחנכם על ברכי התורה קרוב לודאי שינתקו ח"ו מתוה"ק, ולזאת בדורנו השפל והעזוב כל היהדות וכל האמונה תלויים בלימוד התורה בעיון ושקידה רבה.

❁ בספר גידולי מוסר כתב, בכל תקופת זמן בחיי האדם יש לאדם תפקיד מיוחד לו כפי כוחותיו הרגשותיו ותכונותיו. על האדם מוטל בכח הבחירה שיש לו להשלים את העבודה הרוחנית המתאימה לגילו, ולהרגשים של אותה תקופה. וזה כלול בדברי התנא "ואם לא עכשיו אימתי", כי העבודה של מחר היא אחרת מהעבודה של היום.

❁ הגר"י אברמסקי זצ"ל אמר שבחור שמגיע לישיבה צריך לומר בכניסתו "מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל, ואני ברוב חסדך אבוא ביתך", להודות ולהלל על הזכיה שהוא זכה להיות משבט לוי של דורינו, וכלשון הרמב"ם בסוף הל' שמיטה ויובל, כל איש ואיש וכו' אשר נדבה רוחו וכו' הרי זה נתקדש קודש קדשים ויהיה ה' חלקו ונחלתו וכו'.

הברלי הדורות - אורחות משכיל לבן ישיבה בימינו*

בהיות ואתה בחור חושב ומעמיק, שמבין כי הבוגרים כנראה אינם מבינים דיים את הדור של הצעירים, מצאנו לך תנא דמסייע בשורות הבאות, אנא תקדיש שתי דקות מזמנך לעצמך, קרא זו במחשבה מעט מעמיקה, ונשמח אם תוכל לענות על השאלה שתיווצר לאחר מכן.

אנשי דורנו אינם יכולים עוד לעמוד בתוכחה נמרצת, כפי ששמעו אותה דורות קודמים מרבותיהם בעלי המוסר. גם ניתוח מעשים ומידות עד לחשיפת השחיתות הטמונה בהם - יותר ממה שהוא יחכים הוא ידכא ויגרום יאוש לבני דורנו הצעירים. רק אחרי תקופה ממושכת של הרמת רוחם והשרשת ידיעת רוממות האדם, יוכלו לעמוד בהכרת צד הפחיתות של האדם.

מכל זה יוצאת מסקנה לגבי לימוד מוסר בדורנו: ראשית דרכו של הלומד מוסר היום צריך להיות: לימוד רוממות האדם! כבר עמדנו על סולמות העליה הנמצאים בחז"ל ורבותינו בכל הדורות. והנה הסולם הראשון נמצא בתורה עצמה, והוא: "וממדבר מתנה, וממתנה נחליאל, ומנחליאל במות" (חוקת). לאן הסולם מוביל? לרוממות! המתחיל ללמוד מוסר צריך לעסוק תקופה ממושכת בלימוד המעלות'.

מי לדעתך כתב מילים אלו?

א. רבי אברהם אבן עזרא בשירי התוכחה. **ב.** רבי מאיר חדש במחנה בני תורה. **ג.** רבי יצחק בלאזר בכוכבי אור. **ד.** רבי שלמה וולבה בעלי שור.

אם טרם ענית, נצטט קטע נוסף שלבטח ייקל עליך לאתר את כותבו.

לא הרי הדור האחרון כהרי הדורות הקודמים בלימוד מוסר. עד לחורבן יהדות אירופה היו האנשים יותר תקיפים בדעת ויותר עצמאיים להתמודד עם בעיות החיים. מצבם הכלכלי והחברתי של לומדי התורה היה בשפל המדריגות, אבל מבחינת רוחם היו דורות איתנים. אלא שהרוחות שהיו מנשבות אז בעולם העמידו אותם בפני נסינות נוראים.

כאשר מרן הגרנצ"פ מסלובודקה נ"ע התכונן ליסד ישיבתו, הוא שאל את רבי ישראל על איזה יסוד צריך להעמיד את הישיבה, והוא ענה לו: "להחיות רוח שפלים

*מאמר זה נכתב ע"י הרה"ג רבי הלל מן שליט"א, מרבני ישיבת "נתיבות חכמה" בירושלים.

ולהחיות לב נדכאים" (ישעיה נז, טו). בזה עסק הגרנצ"פ כל ימיו, לרומם לומדי תורה ברוחם ולהגביהם משפל מצבם, ואכן העמיד גדולי עולם.

היום, מצבם הכלכלי והחברתי של בני הישיבות השתפר לאין ערוך, אבל הדורות ירדו פלאים בהשגת רוממות האדם וגדלות בתורה. דיבורים על "להיות גדול בתורה", הם היום אמירה בעלמא: המדבר על זה עוד, ציורו במהות הגדלות מעורפל מאד, וייתכן שהכוונה היא למשרה תורנית מכובדת. גדלות של אמת כמעט נעלמה מתוך שטח הראיה שלנו. כשמדברים היום על רוממות האדם, מתקשים בני תורה מאד להבין משמעות הדברים: הדוגמאות של גדלות אמיתית מעטות, ורוב לומדי התורה אינו מכיר מקרוב הגדולים המעטים שנשארו לנו לפליטה.

בלמרנו את סולמו של רפ"י שעליו מושתת המסילת ישרים, עלינו ראשית כל לשנן לעצמנו שישנן מעלות של זהירות. זריזות, נקיזות, טהרה וכו', וכי מידות אלו הן בתחום השגתנו באשר אנחנו יהודים, וכל אדם מישראל יש לו הכנה נפשית'.

לאחר שהבנת כי מאחורי דברים אלו עומד אחד מאבות אושיות המוסר בדורות האחרונים. ננסה לנתח ולהמשיך מה אולי היה כתוב אילו היה חי עמנו היום, נטלנו יוזמה וביקשנו מאחד מתלמידי החשובים שיעשה זאת בעבורינו, וכה הם דבריו: **לא** ראי הדורות הקודמים כהדור שלנו, בדורות שעברו היה לאנשים יותר הערכה עצמית, ולא היו צריכים לטרוח קשה לקנין מידת ההתכבדות, עתה מחלת השפלות נהפכה למחלה מדבקת, ויש לכל אדם להשתדל לחסן את עצמו לשמור ולהישמר ממנה על ידי קנין מידת ההתכבדות.

שינוי הדורות בענין זה מתבטא בהרבה תחומים, נציין דוגמא אחת, הביקורת! בדור הקודם לא היו רגישים כל כך לביקורת מאחרים, עתה כל מילת ביקורת המושמעת גורמת לו לאדם להיות שבר כלי. מסיבה זו שינו מחנכי דורנו את צורת החינוך, אם בעבר חינכו באופן של הדגשת השלילי, עתה החינוך הוא בהדגשת החיובי, הביקורת שבנתה את האנשים הגדולים שבדור הקודם, עתה היא הורסת את מה שנשאר באדם מצלם האלוקים שבו.

היום בדורינו - אמר המשגיח הגר"ש וולבה - בחורים עשויים מ'נייר פאפיר', אי אפשר להעיר להם כלום, כיום לא שייכת הנהגה של תקיפות וביקורת. סיפר המשגיח שאמר למרן החזון איש שפעם היתה הנהגה תקיפה של ביקורת עם תלמידים, אבל היום צריך לכל בחור שני משגיחים, אחד מימינו ואחד משמאלו, כדי שלא ימעד. החזון איש נענה לו בראשו כאות הסכמה.

על דרך זו סיפר הגאון רבי יעקב יצחק רודרמן ראש ישיבת בולטימור, שמרן הגאון רבי ירוחם המשגיח דישיבת מיר הגיע פעם למשך מספר ימים לישיבת סלבודקא, לביקור אצל רבו הסבא מסלבודקא, והנה כבר בשיחה הראשונה דיבר עמו הסבא בניזיפה ובקצף.

הדברים נאמרו בחריפות כזו עד שהם נשמעו באולם הישיבה, וכך נמשכו דברי המוסר והתוכחה של הסבא יום אחר יום במשך קרוב לשבוע. התבטא רבי יעקב יצחק רודרמן בלשונו - אילו אני הייתי פונה היום אל בחור באותה צורה שדיבר הסבא לרבי ירוחם, לא היה נותר בחור אחד בישיבתי...!

מה באמת קרה לדור האחרון, שלא היה בדורות קודמים?!

אותו תלמיד ששאל בעצת גדולים, מביא לנו את התשובה הבהירה:

הסיבה שבזמננו הביקורת מסוגלת להרוס כליל את האדם, היא מידת השפלות שאנו לוקים בה, גם בלא הביקורת אנו לא חשים מספיק טוב עם עצמנו, גם כן אנו כמו עלה נידף אשר מספיק לרוח קלה שתבוא ותעפיהו. גם בלא הביקורת אנו לא מאמינים בעצמנו, במעלתנו, בערכנו, ביכולות שבנו.

דוגמא שתמחיש זאת לכל בן ישיבה באשר הוא: יהודי יקר בא לפני אחד מגדולי מרביצי התורה בימינו, ותינה לפניו את כאבו כי רב, וכה אמר לו - ברצוני לספר לכבוד הרב את סיפור חיי, בצעירותי הייתי מהטובים בכיתה, קצרתי את הציונים הגבוהים ביותר, עליתי והתעלתי, נשאתי אשה טובה והקמתי משפחה לתפארה, נהייתי מחנך והצלחתי מאד בזה, עתה נחשב אני למחנך חשוב, אבל כבוד הרב יש לי בעיה קטנה, אני רוצה להיעלם מהעולם! כל הפסיכולוגים והרופאים וכל הטיפולים הרפואיים לא סייעו לי, אני עדיין רוצה להיעלם מתחת לפני האדמה, פשוטו כמשמעו.

שאלו הרב - מדוע עולה בדעתך למות כאשר אתה נמצא בפסגת ההצלחה, והרי אף בעבר הצלחת תמיד... ענה לו היהודי - תמיד הרגשתי שאני שווה אפס! כלום! אבל הצגתי שאני משהו, הצגתי בכיתה שלי, הצגתי לאשתי לילדי, ולכולם, עתה נגמר לי הכוח, אני יודע שאני אפס, כלום לא שוה, אני רוצה להיעלם.

הנה לפנינו דוגמא קיצונית לאדם הלוקה במידת השפלות, הוא מוקף בסיבות טובות המסוגלות לגרום לו תחושה טובה והכרה בערכו ובמעלותיו, אבל הוא כביכול מנותק לגמרי מכל זה. במקום להיות בשמחה והודאה לקב"ה על הכלים הטובים שחנן אותו בהם, ועל ההצלחה שבאה בעקבותיהם, הרי הוא מקונן על אפסיותו, לא צריך לרצות להתאבד חלילה כדי לקבוע שמידת השפלות קיימת בנו. מספיק לגלות שאנו חסרי שמחה, חסרי סיפוק ודימוי עצמי ראוי, כדי להעיד על קיומה של מידה רעה.

על פרופסור בעל שם עולמי מסופר שפעם נקלע לחברת אנשים שדיברו בענינים פשוטים וחסרי ערך, כמו ספורט ועיני דעלמא, ולא הבין את שיחם ואת שיגם, הנושאים היו זרים לו לחלוטין, בושה כיסתה את פניו, וחש הרגשה נוראה על שאינו יכול להשתתף עמם בשיחה, להביע דעה וכדומה.

זו דוגמא נוספת למידת השפלות, גאון שכמותו שראשו היה שקוע בנושאים בעלי ערך לאין ערוך ושיעור, חש רע עם עצמו מחמת חוסר יכולת מסוימת. גם לגאון יכולה להיות לו נטיה לשפלות, בזמנים בהם הבליט את הגאונות והכשרונות שלו לא היה אפשר לעמוד על קיומה של מידה זו אצלו, אבל כאשר רק נקלע למצב בו הוא עומד מן הצד, ולא במרכז, זוהתה אצלו בעליל חולשת מידת השפלות, הדימוי העצמי תיכף התערער אצלו, ראו נא עד להיכן הדברים מגיעים!

למעשה אין אנו צריכים ללכת רחוק ולהביא ממרחק לחמנו, מעשים שבכל יום הם שאנו פוגשים באנשים המוצלחים ביותר, ובכל זאת אינם מאמינים בעצמם, וצריכים הם להוכיח לעצמם ולסובבים את ערכם. פעמים קשה להבחין בזה, כי כתוצאה ממידת השפלות האוכלת אותם מבפנים, הרי הם נוטים להפגין גאווה חיצונית, לכסות על שפלותם, כל שכן שהדבר מצוי אצל אנשים מוצלחים פחות, אנשים עם קשיי למידה, מוגבלות משפחתית, או גופנית, נוטים מאד לפתח דימוי עצמי נמוך וירוד, והם חשים תחושת שפלות ודיכאון.

הגורם לזה הוא מה שהם 'מנפחים' את החיסרון שלהם ומתעלמים מהמעלות והכשרונות הקיימות בהם.

מדוע זה קורה, איך גם בני ישיבות שנמצאים בשנים הטובות ביותר בחייהם, החממה הישיבתית סוככת על עתידם, ומספקת להם את כל צרכיהם - הם אינם צריכים לחפש 'טעגערס' [אכילת ימים] כפי שעשו סבותיהם, הם אינם צריכים לשכב על ספסל רעוע בבית המדרש העתיק במוהילוב שברוסיה בקור עז, בכדי לזכות למעט תנומה לאחר יום מפרך, ואפילו הם אינם בישיבה מעוטת חברים שאין בה הווי חברתי ואפשרות לדבר בכל דבר וענין העולה על דעתם, בלימוד, במחשבה ובסתם במילי דעלמא, אז מדוע דוקא בד'ורינו אנו, במקום שאחוזי השפלות יילכו ויירדו הם עולים במדד גבוה וחד?!

מי לנו גדול מהפלא יועץ בעצותיו הפלאיות, שכבר שם עינו על הבדלי הדורות והיטיב לבאר זאת [ערך כופה] בלשונו המחוודדת:

בכלל מצות כפייה היא להיות כופה בדברים ובכל מיני כפיות ככל הבא מידו לכל אדם, למען ילך בדרך טובים ואורחות צדיקים ישמור, וימשוך ידו מעשות כל רע, ע"ד שאמרו כופין על הצדקה וזהו מצות תוכחה ומצות מחאה למי שבידו למחות, והנה משה רבינו ע"ה צוה ליהושע ואמר לו טול מקל והכה על קדקדם, ואמרו זרוק מרה בתלמידים, וכן יש כמה דברים שמדינא דגמרא חיובא רמיא להכות ולגעור בניזיפה, להישיר את העם.

אבל אני אומר שכמו שלענין רפואת הגוף נשתנו הדורות והטבעים והרפואות, שהרפואות שהיו מועילים לימים קדמונים, אין בהם מועיל עכשיו, כן לענין רפואת הנפש נשתנו הדורות, ובדורות הללו דחוצפא יסגא, אין מקבלים מרות, והקשות יותר ויותר מעקשות. הנה כי כן הרוצה להישיר את העם ובפרט למחסורי מדע, לא יכפה אותם אלא בדברים טובים רכים ומתוקים כולי האי, ואולי השומע ישמע ויקבל דבריו כי לשון רכה תשבר

גם, וזוה פורק ממנו איבה וניצול שלא יצא חבירו לתרבות רעה ע"י, ויהא מוסיף על חטאתו פשע, ונמצא הוא עובר על ולפני עור לא תתן מכשול, וגם ניצול ממחלוקת ומריבה וכהנה רעות רבות שמעותדות לבא מן הקשות, אבל המתנהג בלשון רכה הוא אהוב למעלה ונחמד למטה רוח הבריות נוחה הימנו ורוח המקום נוחה הימנו.

וביאור הדבר המחיש זאת אחד מחכמי זמנינו - ניתן למצוא מקור לתופעת הדור בדברי חז"ל בסוטה [מט] העוסקים בתיאור הדור הסמוך לביאת המשיח בעקבות משיחא 'חוצפא יסגא', גדר החוצפא הוא התרבות הקטן על הגדול ממנו, הצורך לנהוג בחוצפא הוא הרגשת השפלות, המרגיש שפל בעיני עצמו אם אינו מטפל בזה בדרך נכונה ובריאה, הרי הוא בא לידי התנהגות חצופה, התחצפות כנגד הגדול ממנו, מידת השפלות המקננת בקרבו לא מאפשרת לו להודות שערכו פחות מן הגדול, הודאה בזה תעורר בקרבו רגשות שהוא אינו שווה כלל, לא כן אצל מי שזכה למידת ההתכבדות, הוא מכיר בערכו ובמקומו, וטוב לו בזה תוך שהוא שואף לעלות מעלה.

היטיב לבטא זאת אחד מגדולי המשפיעים בדורינו הגר"י אהרונסון שליט"א מנהל רוחני דישיבת חזון נחום - שהדבר הינו נחלת הכלל בכל צורת החיים בזמנינו. שכן כח ההתמודדות עם קשיים ולבטים, מנוחת הנפש, שאפיינו את הדורות שעברו, נעלמו ברובם בדורנו דור התהפוכות. בלבול הדעות, הטרדות והעומס המוטלים על כתפי האנשים מחד, התפנוקים, השפע, הרגישות המוגברת מאידך, גורמים לרבים להיות נבוכים בקשיים ונסיגנות החיים, הגורמים להתייאש ולפעול ללא חשיבה וכיוון, או להקצין ולהשבר, וישרות האדם עם שמחת החיים מתמעטת.

וכשמדברים על דורינו אנו, נתבונן קמעא במכתבו המפורט של אחד מגדולי ראשי הישיבות בגולה, הגאון רבי אהרן פלדמן ראש ישיבת נר ישראל בולטימור, שהגדיר איך מתבטא ההבדל בין הדורות לדורינו אנו:

לכל דור של נוער יהודי יש אתגרים המיוחדים לו, בימים עברו האתגרים היו אידיאולוגיים, במאה הקודמת בלטו תנועות שונות בעם היהודי, ההשכלה, הקומוניזם והציונות, בין כל השאר וכל אחת מהן הבטיחה הצלה בפתרון כל הבעיות הלאומיות, כל התנועות הללו הציתו את הנטיה הטבעית של הנוער לאידיאולוגיה, ומשכו אותו לשורותיהם, למרות שהתוצאה היתה לעיתים קרובות ניתוק הקשרים עם היהדות.

האתגר של גדולי התורה של אותם זמנים היה אידיאולוגי, להציג את השקף שבתנועות הללו, ואת אמיתותה של התורה, גם לנוער שלנו יש את הפיתויים המיוחדים לו, אולם כיום הפיתויים אינם אידיאולוגיים, אידיאולוגיות חדלו להצית את רוח הנעורים, כפי שעשו בשנים עברו, ולו רק משום העובדה שההמטוריה הראתה בברור שאידיאולוגיות אלו שהתיימרו לפתור את בעיות היהדות, כמו גם את אלו של האנושות נכשלו כולן.

אמיתותה של התורה לעומת זאת מקובלת על דורנו, הפתוי של הנוער בימינו הוא אחר, להשיג סיפוק מידי של החושים, מכיון שהחברה החילונית שמה דגש על פולחן התאוות, מחסומי הבושה ורגשי האשמה שעצרו בעבר את הצעירים מלהתמכר לתאוותיהם, נפלו. כתוצאה מכך ניצב הנוער שלנו בפני משיכה בלתי פוסקת לכוון של גירויים גופניים, משיכה המחרישה את הקול הפנימי, הקורא לרוחניות.

הפתרון המוצע בימינו לכל בן ישיבה החפץ להתרומם ולעלות על אדני סולם העליה:

במקום להתעסק רבות עם המחשבות הנוגות בחלק הרע שמפעם בקרבו, עליו לעסוק בעיקר בחלק הטוב שבו, לעסוק רבות בלימוד המעלות של האדם, כל אחד במעלותיו שלו.

מידת ההתכבדות היא המידה העומדת כנגד מידת השפלות. מידת השפלות גורמת לדימוי עצמי ירוד, לעומתה ההתכבדות גורמת לדימוי עצמי ראוי, ההתכבדות איננה גאוה, אלא תפיסה בריאה, לפיה האדם מכיר ומבחין בערכו ובכוחותיו. אדם שזוכה להסתכל על עצמו בצורה חיובית, יעשה את עבודתו בשמחה. השמחה והסיפוק יביאו בכנפיהם יותר הצלחה, וההצלחה תגרום לדימוי עצמי מוערך יותר, וחוזר הדבר חלילה בס"ד.

ואם ישאל השואל בשפלותו, הרי אנו כה במצב ירוד שאין בנו באמת מעלות, כי הוא מכיר עצמו יותר מכולם...

התשובה לכך היא - אל יאמר האדם יש לי נטיה לשפלות ואיני יכול 'לשנותה', אין הדבר כן, כי מיסודות דתנו שכל אדם יכול לשנות את דרכי חשיבתו על ידי לימוד והרגל, וכן כותב רבי ישראל מסלנט, [אור ישראל, ל] אל יאמר האדם את אשר עשה האלקים אין לשנות והוא יתברך הטביע בי כוח הרע, ואיך אקוה לעקרו משורש, לא כן הדבר, כוחות האדם בני כבישה גם חלוף המה, כאשר עינינו רואות בטבעי בעלי חיים אשר האדם רב חילו לכובשם במאסר רצונו, לבל ירעו ובל ישחיתו, גם לעשותם בני תרבות, להפוך טבעם ולעקור משורש רוע תכונתם, כן האדם בעצמו יש לאל ידו לכבוש טבעו הרע, לבל יצא לפעולת אדם, וגם לשנות טבעו לטוב על ידי הלמוד וההרגל.

וביותר, גילה לנו המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין [אור יחזקאל ז, שפד] יסוד עצום בעבודת ד', וכה הם דבריו: אמנם המרוצה ושמח בחלקו יכול להגיע לשלימות, מצוה גוררת מצוה, וכן הלאה, עד זכותו הסופית בעולם הבא, נמצא ראשית העבודה המוטלת עלינו להיות שבע רצון במצבנו ובמעמדנו הרוחניים, כאשר האדם שבע רצון אין לו מקום למדות רעות. כל בעלי המדות יסודם ומקורם בחוסר שביעות רצון, הקנאה, התאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם, מפני שסבור כי אין לו כלום, מתגברות המדות בו, נמצא שמדותיו הרעות מוציאות אותו מב' העולמות...

והוסיף לתאר לאלו המצויים באמצע או בתחילת הדרך, ומגלים סימני רפיון או 'אוש מהעליה הקשה והמתישה לדבריהם בסולם העליה עד למראשותיו - 'וביותר יש להוסיף, שעלינו להיות שמחים ומרוצים ממצבנו הרוחני, אכן אדם חייב לתבוע ולדרוש מעצמו רבות, ולא להסתפק במה שהשיג, אבל אין זה סותר לכך שחייב להיות שבע רצון ממה שהשיג.

ובל יחשוב הקורא, כי אנו נשענים רק על דברי חכמי הדור ומיני הנפש של בני ימינו, כי תורה זו נתלית היא באילנות גבוהים, אלא שבעבר הדברים היו כה פשוטים לכל בן תורה באשר הוא, שלא היה צריך לפורטם, והכרה במעלותיו היוותה את אישיותו. אלא כיון שנשתנו הדורות ושיפלות ירדה לעולם, גם בקרב מחניני הדבר מעט גולש ומכה במוחותיהם של צעירינו.

אלא שגם מדברי הראשונים ממש יש לנו מקור לכך, כפי שהיטיב לומר זאת גדול בעלי היראה בתקופת הראשונים, וכה כתב רבינו יונה בתחילת ספר שערי העבודה - 'הפתח הראשון הוא שידע האיש העובד ערך עצמו ויכיר מעלתו וכו'.

וכוונתו שהפתח הראשון במסלול העליה הוא להכיר בערך עצמו ומעלותיו, ועל זה בונה הוא כל קומת העליה - לכן חוב קדוש מוטל על האדם להחליף את המשקפים שלו, להחליף את המשקפיים לא כדי לראות את העולם טוב יותר, אלא כדי שיראה את עצמו טוב יותר נכון יותר עליו לנקות את עצמו ממידת 'השפלות' העומדת כנגד מידת ה'התכבדות', ולעטר את עצמו במידה זו שהיא תכלית צמיחתו.

ומה היא התכבדות!?

בחוגים הכלליים מרבים לדבר על חשיבות היות לאדם 'ביטחון עצמי', העומד כנגד רגשי 'נחיתות', לדעת החוקרים בריאות הנפש תלויה בהרגשת ביטחון עצמי, בטחון בכוחותיו תחושת חשיבות עצמית וכו'.

חכמי התורה מדברים על מידת ההתכבדות, שההתכבדות איננה טיפוח ה'אגו' וה'אני' של האדם, על ידי הערכה דמיונית בודאי שאין במידת ההתכבדות משום סרך ענין של גאווה. הגדרת ההתכבדות לפי מבט התורה היא - שהאדם יכיר במעלתו, גדלותו וחשיבותו בעיני ה', ואף יכיר בכוחות שה' נתן לו, ויבוא מתוך כל זה להוציאם מן הכח אל הפועל במצבים השונים של החיים.

המפקנא העולה איפוא כי חוב קדוש בימינו להשקיע זמן ומאמץ לקנות את מידת ההתכבדות כי היא יסוד בנין האדם, ואז יראה כי נפתחים לפניו שערי העליה בכל מכמני גדלות האדם.

כלי עליה בדורינו*

דורנו דור שמתאפיין בסוג מסוים של נסיון שלא היה פעם. לא שיערוהו אבותינו ולא הכירוהו משגיחנו.

לא, אל תטעו. זה לא הולך להיות עוד מאמר על פגעי האינטרנט והאיפון וה"ודומיו". על חומרת הדבר הזה כולם כבר שמעו, ומי שעדיין לא השתכנע אין טעם לשכנע אותו, והאמת היא שגם אין צורך לשכנע. "מה רע בזה", נו, באמת, מה רע בג' עברות.

לא זה הנושא של המאמר הנוכחי. הנושא הוא קצת יותר עמוק. השאלה שאותה צריכים לברר אחת ולתמיד היא, מה עומד מאחורי הנסיון הזה. מה המהות של המלחמה בו ומה הקב"ה בעצם רוצה מאיתנו בזה. הוא רוצה עוד חסימה? עוד פרנסה ל"נתיב"? עוד חותמת כשרות על סוג נוסף של אביזר? או אולי משהו קצת יותר.

מאחורי הנסיון של האינטרנט והדומה לו עומד נסיון עמוק הרבה יותר. יש כאן מלחמה על המהות.

מה שמאפיין את האדם יותר מכל זה מוקד ההתעניינות שלו. במה שהוא מתעניין – שם הוא נמצא. זה האדם האמיתי.

קראתי פעם מאמר נפלא של סופר חרדי ידוע. המאמר היה במקורו מכתב לאיש רוח מהציבור הדתי לאומי, והמכתב התפרסם בתקשורת הדתית לסוגיה. נושא המכתב היה האם אפשר לעשות הכלאה מהסוג החביב כל כך על אותו ציבור. האם אפשר ליצור דמות של בחור שמעריץ את רמטכ"לי ישראל לדורותיהם ובד בבד יודע, להבדיל, לפתוח רמב"ם. האם תיתכן מציאות של נער שמתעניין ואף בקי בקבוצות הכדורגל לשמותיהן ולמידת הצלחותיהן ב"שדה הקרב", ובמקביל בקי – להבדיל – גם בכמה עשרות דפים בנשים נזיקין. משפט המחץ שסיים את המאמר היה, שאכן יש נערים כאלו, אך משום מה עיניהם בורקות הרבה יותר כאשר מדברים איתם על רמטכ"ל מאשר כשמדברים איתם על אדם גדול בתורה.

לא נטפח לעצמנו על השכם כדרכם של כותבי מאמרים מסוג זה בעתונות החרדית – "ב"ה אנחנו כל כך נפלאים ומצויינים". לא, למרות שברוך ה' לא חסר לנו במה לשמוח. אבל כמדומני שהאבחון הכל כך נבון הזה צריך לבוא לשימוש אצלנו, בעולם הישיבות בעידן 2016.

מאמר זה הינו פרי עטו של הרה"ג יעקב בוצקובסקי שליט"א, שנודע בסידרת ספריו המיוחדת בעצתך תנחני' ב"כ, ו'חשבתי דרכי', המיועדים לרכוש כלי העליה בימינו לאברכים ובני עליה. במסגרת זו מתפרסם מאמר מיוחד השייך לבנייתם של בני הישיבות בשנות התעלותם בישיבה. הדברים מתפרסמים באדיבותו,

עולם הישיבות בדורנו מתאפיין בנגישות וזמינות לכל מה שיש לעולם הזה להציע. הלכו לבלי שוב התיאורים על הדלות בוואלוז'ין והעניות בברנוביץ', ואפילו הסיפורים הלא רחוקים מפוניבוז' וחברון של לפני ארבעים שנה – גם הם הפכו לאגדה. אין היום בנמצא בחור שלא נוסע הביתה כל זמן חורף. בחור ממוצע מתקשר הביתה כל יומיים, ולחברים פעמיים ביום. כולם מחוברים, כולם מעודכנים, כולם מתלבשים טוב וכולם יודעים מה קורה בעולם הישיבות ובעולם בכלל.

אנחנו חיים בתוך העולם, ולכאורה לא מצופה מאיתנו – על כל פנים מרובנו הגדול – לחיות כמו בוואלוז'ין של פעם. אין לזה סיכוי והעולם שמסביבנו לא בנוי לזה ולא נותן את זה. כמובן תמיד יש אפשרות לגדול יותר מהסטנדרט ולפרוש ממה שמסביב יותר ויותר, אבל הכוונה כאן על החתך הכללי.

אבל גם לנו יש מבחן.

המבחן הוא מה מוקד ההתעניינות שלנו. על מה אנחנו ממקדים את תשומת הלב, את ה"פוקוס". כמה הראש נמצא בתוך הכובע וכמה הכובע נמצא מעל הראש. כמה צבע העניבה ומידת התאמתה לחליפה חשובה, וכמה השיר החדש של... או מי שלא יהיה תופס את תשומת הלב.

והמבחן הזה יקבע האם נהיה גדולים בתורה, האם נגיע לאן שאנחנו שואפים באמת להגיע או נדשדש כל החיים באותה נקודה, פחות או יותר.

והנקודה שבה בא המבחן הזה לידי הביטוי הקריטי ביותר, מה שנקרא "להיות או לחדול" – הוא נושא העריות, שהתגבר בדורנו ובתקופה האחרונה בפרט והפך למבול מטורף.

הרמב"ם אומר שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה. זה אחד הרמבמ"ם הכי מוכרים. אבל יש בו עומק.

הוא לא אומר "מוח פנוי מן החכמה". הוא אומר "לב". לב זה מוקד הרגש.

אם הרגש, המשיכה, ההתעניינות, הם בסברה למדנית, בעומק נוסף בשיקל ר' חיים, אז יש תקוה. אז התורה בהחלט מהווה פתרון למלחמת היצר. אבל אם רק המוח נמצא בסדר א' אבל הלב נמצא היכן שהוא נמצא, זה לא פתרון.

אם מוקד ההתעניינות הוא בהנאות וחוויות למיניהן, הדרך קצרה להתעניינות במסך המחשב ובעולם הדמיון הפרוע שהוא מלבה.

ידוע מהספרים הקדושים שהתורה היא התחליף הרוחני להנאת העריות. זה לעומת זה עשה אלוקים. כלומר, הנאה מלימוד אמורה לספק לאדם תחליף (כמובן תחליף גבוה ומרומם) להנאת העריות. איך מבינים דבר כזה? דבר אחד ברור, שלימוד יבש ומשמעם לא אמור ולא יכול להיות מרפא ליצרא דעריות. מדובר כאן על לימוד מושך,

שמגרה את ההתעניינות ותופס את הראש. ואז הוא יכול להיות תחליף. ולא רק תחליף, אלא משהו אחר לגמרי, שכובש את האדם ועושה אותו לאדם אחר.

וכמדומני שזה מה שעומד מאחורי הנסיון הנקרא "אינטרנט". זה לא משהו נקודתי. זה משהו כוללני, מבחן אישיות, בו הקב"ה בוחן האם אתה בכלל מתעניין במחשב ובנלוה אליו, או שאתה מתעניין בסטנדר ובמה שעליו.

הנושא הוא לא רק אינטרנט. הנושא הוא מוקד ההתעניינות. הקב"ה לא מבקש מבחור שיקבור את להט הנעורים ואת הסקרנות הטבעית ויכבוש את עצמו במכבש. הוא מבקש רק שיכוין את הסקרנות והלהט למקומות הנכונים, שיעזרו לעצמו לגדול ולצאת מה שבאמת כל אחד רוצה לצאת: תלמיד חכם.

כמה קל לדבר, כמה קשה לבצע.

ננסה לראות מה זה תלמיד חכם, למה בעצם זה דחוף לנו לרכוש את זה דווקא בשנות הבחורות, ומה עושים כדי להגיע לזה.

אלו שאלות שעל כל אחת מהן אפשר למלא ספר, אבל אף על פי כן ננסה לגעת בהן על קצה המזלג.

א. מה זה "תלמיד חכם"

כולם מכירים את הסיפורים על הרב אלישיב. על ההתמדה הנוראה ועל חוסר הענין הקיצוני בכל מה שאינו קשור לגמרא.

לדעתי, כל הסיפורים הללו, ללא יוצא מן הכלל, מדלגים על הנקודה המרכזית ואולי אפילו גורמים לעיוות שלה. הם מתארים מה אין לתלמיד חכם, לא מה יש לו. אין לו זמן לדבר עם אשתו וילדיו, אין לו זמן לנשום, אין לו אף פעם נקודת גמר שהוא יכול לציין "הנה הצלחתי לכבוש אותה", אין לו הנאה מהחיים הנורמליים.

מה כן יש לו? את זה לא מספרים, חוץ מלדווח על כך שהוא היה האדם הכי שמח עלי אדמות. אבל איך בדיוק קרה הנס הזה? תהיה הרב אלישיב (ואף פעם לא תהיה, כמובן), ואז תבין.

אז כל עוד אנחנו לא הרב אלישיב, לכאורה אנחנו לא מבינים מה בעצם כל כך טוב בלהיות תלמיד חכם. (חוץ מלהנהיג את הדור, כמובן...)

כמה שזה מוזר, זו המציאות, שבחור ישיבה סטנדרטי לא יודע להסביר במילים פשוטות מה בעצם טוב בלהיות תלמיד חכם (מבחינת עולם הזה, כמובן). מבחינת עולם הבא כולם יודעים, אבל זה לא מספיק). זכורני שלפני כעשר שנים מצאתי ספר כלשהו שניסה קצת להסביר את הנקודה, ועדיין לא היו שם מספיק דברים ברורים.

ננסה להגדיר קצת מה כן יש לתלמיד חכם, לפי המושגים שלנו.

כל האנושות מחפשת את הנוסחה לחיים מתוקנים. אינני מדבר על אותם אחוזים ניכרים שכבר עברו מזמן את הקו המבדיל בין אדם לבהמה וכל מה שמעניין אותם הוא הצלחת והמסתעף לה. אני מדבר על אנשים ערכיים שיש להם רצון להיות טובים.

מה זה טוב, מהו הטוב האמיתי, מה זה אדם טוב? אלו שאלות המציקות לכל מי שצולם אלוקים עדיין נמצא בו.

קיימת בעולם חכמה עליונה, שהיא האמת האמיתית והיחידה של החיים. היא זאת שאמורה להדריך את העולם לחיות על פיה ולעצב את חייהם כפי הנאמר בה. מי שמכיר את החכמה הזאת ומנסה ליישם אותה הוא האדם היחיד שאפשר לקרוא לו טוב. האדם הזה נמצא בפסגה שכל האנושות (התיקנית, כאמור) שואפת להגיע אליה. **יוצר** החכמה הזאת הוא הקב"ה, והחכמה הזאת נקראת חכמת התורה, ומי שמכיר אותה ומיישם אותה נקרא בפינו בכינוי הקדוש "תלמיד חכם".

תלמיד חכם הוא אדם שעיצב את השכל שלו לפי ההדרכה של הקב"ה, המדריך שהוריד לעולם את הספר המלא בחכמה אלוקית, חכמה הנמצאת מעל הכל והיא האמת היחידה הקיימת בעולם.

כל מי שהשתלם בחכמה הזאת כראוי הפך לאדם אחר. יעידו על כך גדולי ישראל החיים עימנו ושאינם איתנו. כולם ללא יוצא מן הכלל היו אנשים ברמה אחרת לגמרי מכל מה שאנחנו מכירים.

גם אלו שלא הגיעו לפסגה, אבל הגיעו לדרגות גבוהות של ידיעת התורה, של שקיעות בה ושל חיים על פיה, הינם אנשים מרוממים שהאמת זועקת מהם. שהגדלות שלהם מקרינה על כל סובביהם.

אם אנחנו רוצים להגיע למשהו אמיתי, להישג בר קיימא בחיים, לא לחיות סתם ולמות בסוף, אלא לנצל את החיים האלו למשהו גדול באמת – הדרך היחידה היא רק שם: להיות תלמיד חכם.

"לא עם הארץ חסיד" זאת עובדה שרואים בשטח. מי שאין לו את הכלי הזה שעיצב את דמותו – לימוד התורה כראוי, מי שרק מנסה להיות צדיק וירא שמים ומדלג על השלב הזה של המעבר בכור ההיתוך של התורה, לא יוצא ממנו כלום. זאת צדקות עקומה. **החיים** של ידיעת התורה והבנתה, של שקיעות בלימודה ושל אהבתה – הינם חיים מאושרים, חיים מלאי תוכן ושמחת חיים, ובעיקר – חיים אמיתיים. "חיים שיש בהם".

כל האמור הוא במבט של עולם הזה, כמוכן. בעולם הבא הכל מכפיל את עצמו בעשרות מליונים.

ב. למה כה חשובות שנות הבחרות

כל המוכיחים בשער טוענים: "שנות הבחרות הינן השנים הכי יפות, בלי טירדות, בלי עול, בלי הפרעות. זה הזמן לרכוש ידיעת התורה והבנתה".

כמרומני שלא מעטים הם הבחורים שהקביעה הזאת מופרכת לגמרי בעיניהם, ובצדק רב. **כי** חיי הבחרות הינם חיים לא קלים.

לרבים מציק המעמד החברתי. חברי החדר בפנימיה, עכירות ביחסים עם ההורים, מעמד לימודי נמוך, לחץ לימודי גבוה, חוסר תקשורת גלויה עם הסביבה, חוסר בידידות

אמת, קשיים רגשיים שונים ומשונים, יצר הרע שאינו מרפה, ועוד שלל בעיות. **לפני** כמה שנים התבטאתי פעם באזני ר"מ חשוב בישיבה חשובה ומפוארת: "לפעמים ישנה הרגשה שחיי הבחרות הינם שדה מוקשים". אותו ר"מ הסכים לזה בכל לב.

מה בכל זאת הסיבה שחיי הבחרות הינם הזדמנות בלתי חוזרת? נא לא להיפגע מההגדרה הבוטה: **בחור הוא אדם לא יציב.**

ההגדרה הזאת לא אמורה להעליב ולא להמעיט בערכם הגבוה של בחורי החמד שלנו, העידית של עם ישראל שהקב"ה משתבח בהם. ההגדרה הזאת בסך הכל

מעמידה את תמונת המצב של שורש המעלות שבמצב הבחרות – ומאידך החסרונות. **אדם** נשוי הוא אדם שריחיים בצוארו. עול אשה הוא עול כבד שמצמיד את האדם

למקומו וגורם לו להתחיל לנסות למקם את עצמו בעולם. להחליט מה הוא ולאן פניו מועדות. הוא אב משפחה, ולמשפחה יש צורה ותוכן. אי אפשר לזרום וזהו.

לעומתו, בחור הוא איש שאחראי רק לעצמו, ואת חייו הפנימיים הוא חי לבד. זה גורם לו להיות חסר יציבות ופתוח לשינויים.

ניתן להמשיל זאת לבצק לעומת דבר אפוי. חיי הבחרות הינם מצב בצקי. הכל רך, פתוח לעיצוב, ניתן לשינוי. לעומת זאת מהנישואין והלאה האדם מתקבע, קובע

את מצבו ואת צורתו, וזהו. זה מה שהוא וכעת לא ניתן להזיז משהו משמעותי, כמו שלא ניתן לעצב מחדש עוגיה לאחר שיצאה מהתנור.

באיזשהו מקום הבחרות דומה לילדות, מהבחינה הזו. הילד הרך הוא חומר ביד היוצר: מה שתגיד לו הוא יאמין, ומה שתשכנע אותו יכנס לו לעצמות כאמת מוחלטת. הוא

חומר רך, והיוצר הוא – המחנכים, ההורים, הגנות, המלמדים וכו'. **גדל** הילד ונעשה בחור. מעתה הוא אמנם עדיין פתוח לשינויים, אבל לא פתוח למשנים.

כלומר, הוא חומר, אבל כבר אינו ביד היוצר. הוא חכם, יש לו חוש ביקורת ושכל, הוא כבר יודע ללמוד ב"ה, ולא כל מה שמכניסים לו מתקבל בברכה. יש לו חוש ביקורת מפותח.

מי כן היוצר שלו? הרבה מאוד – החברים, ובעיקר – הוא עצמו. הרגלים שהוא יחליט לאמץ, תפיסות חיים שהוא ישתכנע בהם – יכנסו לד.נ.א. שלו. זה מה שגורלי כל

כך בשנים הללו. **מי שמנצל אותם לאמץ תפיסת חיים של קשר עם הגמרא, של רצון עז להיות תלמיד חכם, של הבנה שתורה מעל הכל – ישאר מחובר לזה כל החיים!!!**